

ЛОРЕЙН ХИТ

КНИГИ ЗА ЛЮБОВ.
БЕЗ ПРЕДРАЗСЪДЦИ.

В леглото
на дявола

ЛОРЕЙН ХИЙТ В ЛЕГЛОТО НА ДЯВОЛА

Превод: Ирина Ценкова

chitanka.info

Наричат го графът-дявол — мошеник, набеден за убиец, израснал из жестоките лондонски улици. Мъжете се страхуват от него, жените го избягват като проклятие. Освен една. Лейди Катрин Мабри рискува повече от репутацията си, сближавайки се с красивия Лусиан Лангдън, но няма друг избор. Би направила всичко, за да предпази тези, които обича — дори да преговаря със сатаната. Тя може да му помогне да получи всичко, което иска. Но това, което желае в замяна, ще застраши живота им. И когато опасността приближава, Катрин открива невероятно страстен мъж, а той — изключително смела жена.

Лорейн Хийт завършва Университета в Тексас и пише наръчници, комюникета за журналисти и статии, но усещането, че нещо липсва, не я изоставя. След като прочита първия си романтичен роман, не само се запалва по жанра, но и бързо открива какво липсва в произведенията — бунтари, негодници и мошеници. Оттогава пише само за такива. За работата си печели няколко литературни отличия, сред които RITA, HOLT Medallion, както и наградата на Romantic Times.

*На леля Джийн.
Благодаря ти, че винаги си ме подкрепяла!*

ПРОЛОГ

ОТ ДНЕВНИКА НА ЛУШЪН ЛАНГДЪН

Казват, че родителите ми са били убити на лондонските улици от банда главорези. Нямам никакви спомени за това, а винаги ми се е струвало, че трябва да имам.

Все пак се предполага, че съм бил там, но само ако наистина аз съм този, за когото ме признават всички. Граф Клейборн.

Не е приятно винаги да се съмняваш в самоличността си. Често изучавам портрета на баща ми, който виси над масивната камина в голямата библиотека в дома ми в Лондон, и правя списък на приликите във външния ни вид.

Косата — черна като саждите, полепнали по вътрешността на комин.

Очите — сребрист оттенък на калай — метал, чрез който търговците на крадени вещи изкарват добри пари.

Носът — тънък и с форма на нож, фино наточено острие, аристократичен. Въпреки че тази прилика може би е пожелание от моя страна. Трудно е да се каже дали носовете ни са наистина еднакви, тъй като моят беше жестоко счупен в ранна възраст — резултат от среща, на която едва не ме убиха. Винаги съм приписвал спасението си от тази хватка със смъртта на Джак Доджър, който предложи себе си за мишена на насилието, което беше упражнявано върху мен, и си изпати доста зле. Не че някога говорим за това.

Когато растеш на лондонските улици, научаваш много неща, за които хората никога не говорят.

Очите ми бяха това, което убеди стария джентълмен, представящ се за мой дядо, че аз действително съм неговият внук.

— Имаш очите на Клейборн — беше казал той убедено.

И наистина признавам, че когато се вглеждах в неговите очи, все едно гледах моите в огледалото, но все пак ми се струваше доста глупаво върху това да се базира толкова сериозно решение.

По онова време бях на четиринайсет. Чакаше ме процес за убийство. Трябва да призная, че моментът да бъда обявен за бъдещ лорд на областта беше доста подходящ, тъй като съдебната система не се свенеше да осъжда на обесване младежи, които се смятаха за проблемни. А аз бях развил добра репутация. Като се имат предвид обстоятелствата около ареста ми, не се съмнявам, че бях поел по най-прекия път до Нюгейт^[1], а оттам до бесилките. Но бях силно привързан към свободата и живота, ето защо бях решен да направя каквото е необходимо, за да избегна клупа на палача.

Тъй като бях отгледан под опеката на Фейгън — този, който управляваше прословутата ни бърлога на деца крадци, бях опитен в маменето на хора и в преструването, че помня неща, за които нямах никакъв спомен. По време на доста усиления разпит, наблюдаван от инспекторите в Скотланд Ярд, изнесох истинско представление и старият джентълмен не само че ме обяви за свой внук, а призова Короната да вземе предвид нещастното стечение на обстоятелства в живота ми и да покаже изключителна снизходителност. Все пак, бил съм свидетел на убийството на родителите ми, бил съм откраднат и продаден в нещо, което прилича на робство. Определено било разбираемо да проявя лошо поведение. Старият джентълмен се беше заклел, че ако съдът ме повери на него, то той ще ме вкара в правия път, за да стана истински джентълмен. Молбата му беше изпълнена.

И аз се озовах на много по-различен — и много по-труден — път, отколкото бях очаквал. Оттогава нататък винаги търсех познатото, доказателството, че мястото ми наистина е там, където живеех. Докато израсна и възмъжея, по всичко изглеждаше, че съм аристократ.

Но под повърхността... в сърцето си останах разбойник.

[1] Нюгейт — една от историческите седем порти в стените на Лондон, а от 12-ти век използвана за затвор. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 1

Лондон

1851

Общоизвестно е, че не говориш за дявола от страх, да не привлечеш вниманието му. И затова малцина аристократи споменаваха Лушън Лангдън, граф Клейборн.

И все пак, докато лейди Катрин Мабри стоеше в нощните сенки близо до неговото жилище, не можеше да отрече, че е очарована от граф Дявол, откакто той се беше осмелил да се появи на един бал непоканен.

Не беше танцувал с никого. Не беше говорил с никого. Беше кръстосал балната зала, сякаш взима мярката на всички присъстващи и ги намери, според своите изисквания, за тъжно недостатъчни.

Беше ѝ се сторило особено тежко, когато погледът му се беше спрял на нея и се беше задържал там секунда или две по-дълго, отколкото беше прието. Тя нито беше трепнала, нито беше погледнала встрани, въпреки че силно ѝ се беше приискало да направи и двете. Беше издържала погледа му с цялата невинна дързост, която една млада дама на седемнайсет би могла да събере.

Беше получила някакво удовлетворение от това, че той пръв беше отместил поглед, но не и преди странно сребристите му очи да бяха започнали да потъмняват и да изглеждат така, сякаш са сгорещени от огнените дълбини на самия ад, в който се предполагаше, че е роден.

Малцина вярваха, че той е истинският наследник, но никой не смееше да оспорва положението му. Все пак беше добре известно, че е способен да извърши убийство. Никога не беше отрекъл, че е убил втория син и наследник на предишния граф.

Онази нощ на бала сякаш цялата тълпа от гости си беше поела дъх и го беше задържала в очакване да види къде ще удари, върху кого ще реши да излее неодобрението си, защото беше съвсем видно, че графът не е човек, който смята да се забавлява. Можеше да се предположи, че след като е пристигнал с някаква нечестива цел наум,

със сигурност е наясно, че никоя от присъстващите дами не би посмяла да рискува репутацията си, като танцува с него, нито че някой от господата би поставил под съмнение почтеността си, като открито и доброволно го заговори на такова публично място.

После Клейборн беше излязъл бавно, сякаш беше търсил някого и след като не беше успял да го намери — него или нея, беше решил, че останалите не си струват усилието да се занимава с тях.

Това беше ядосало Катрин най-много.

За неин огромен срам тя отчаяно беше искала да танцува с него, да бъде в ръцете му и да погледне още веднъж в тези тлеещи сребристи очи, които дори сега — пет години по-късно, продължаваха да я преследват в сънищата ѝ.

Тя вдигна качулката на дългото си палто и покри главата си, за да се предпази от сгъстяващата се влажна мъгла, докато оглеждаше жилището на графа по-внимателно в търсене на някаква следа, която да покаже, че той е у дома. Тя не беше сигурна, че интересът ѝ към него е съвсем здравословен. Всъщност, беше съвсем сигурна, че не е.

Не можеше да каже какво у него я привлича, знаеше само, че е безсилна да се пребори с това привличане. Тайно от семейството ѝ, след първата ѝ среща с Клейборн, тя се беше осмелила да му праща покани за нейните балове и вечери, доставени на ръка от верен слуга. Не че той някога си беше дал труда да ги приеме или да присъства на приемите ѝ.

Доколкото тя знаеше, след онази нощ той не се беше появявал на никое друго събитие. Той не беше добре дошъл в добрите домове и тя беше доста обидена, че беше отхвърлил опитите ѝ да го включи в своя живот. Въпреки че трябваше да признае, че мотивът ѝ да го иска там бе доста егоистичен и не съвсем порядъчен.

Тя вече не разполагаше с време да го подмамва с позлатени покани. Беше напълно решена да си поговори с него и ако не можеше да стори това в безопасността на претъпкана бална зала, тогава щеше да го направи в усамотението на неговото собствено жилище.

Ледена тръпка пробяга по гръбнака ѝ и тя се опита да я припише на студа от мъглата, вместо на собствената си страхливост. Беше стояла в сенките доста време и влагата се беше просмукала в костите ѝ. Ако не приближеше скоро, щеше да бъде трепереща купчина желе, а това едва ли щеше да помогне за постигането на целта ѝ. Тя трябваше

да изглежда сякаш няма никакви опасения от това, че се обръща към него, иначе щеше да получи презрението му, а това нямаше да свърши никаква работа.

Огледа се предпазливо наоколо. Беше много късно и нощта беше много тиха. Злокобна.

Никой нямаше да види как тя приближава вратата му, никой нямаше да знае за скандалното ѝ среднощно посещение. Репутацията ѝ щеше да остане неопетнена. Катрин се поколеба. Веднъж тръгнала по този път нямаше да може да се върне назад, но тя не виждаше друг избор.

Пристъпи на улицата и започна да крачи решително напред, страхувайки се, че преди нощта да е свършила, то нейната репутация ще е единственото нещо, недокоснато от граф Дявол.

* * *

Никой никога не се е осмелявал да твърди, че Лушън Лангдън, т.е. граф Клейборн, е страхливец. Но докато седеше на игралната маса, той знаеше истината. Беше тук само защото нямаше кураж да ухажва пламенно прекрасната Франи Дарлинг. Беше дошъл в приемната на Доджър с точното намерение най-накрая да поиска ръката на Франи, но точно преди да посегне към вратата на кабинета, в който тя водеше сметките на Джек Доджър, беше решил да се отбие за кратко до игралните маси. Само за да даде възможност на ръцете си да спрат да се тресат и на ума си — да преговори още веднъж думите, които беше упражнявал.

Това беше преди шест часа.

Можеше да обвини за закъснението факта, че печелеше. Но той винаги печелеше.

Бяха раздадени следващите карти. Той огледа неговите бегло. Не бяха картите това, което осигуряваше победата му, а по-скоро способността му внимателно да определи какво държат другите играчи.

Очите на граф Чесни блесваха леко, когато получеше добри карти, сякаш късметът му го беше изненадал. При тази ръка погледът му остана забележително лишен от светлина. Виконт Милнър

пренареждаше картите си, сякаш никога не беше доволен от тях. Граф Кантън винаги сръбваше от брeндитo си, когато беше доволен. Чашата му този път остана недокосната. Херцог Евъндейл седеше напред, сякаш готов да скочи към парите, когато мислеше, че има шанс да спечели. Облягаше се назад, когато смяташе, че изходът е съмнителен. Понастоящем изглеждаше сякаш има опасност да се изплъзне от стола си. Чудовищно лоша ръка, с която без съмнение мислеше, че може да блъфира.

Играта продължи, като всеки залагаше или пасуваше. Когато и поредното наддаване завърши и всички останали лордове пъшкаха и охкаха, Клейборн събра печалбата си и я добави към купчината дървени чипове, които вече стояха пред него.

— Смятам, господа, че е време да се оттегля за тази вечер — каза той, докато се изправяше.

Младо момче, облечено в една от пурпурните ливреи, с които Доджър беше толкова известен, притича с медна купа и я задържа до ръба на масата, докато Клейборн плъзгаше изобилната си печалба в нея.

— Вижте сега, Клейборн — каза Евъндейл, — не може да се каже, че се отнасяте честно. Трябва поне да ни дадете възможност да си върнем изгубеното.

Клейборн взе купата, извади една корона^[1] от джоба си и я метна на малкия. Момчето, което вероятно не беше на повече от осем години, докосна с пръсти челото си и изчезна.

— Посветих ви по-голямата част от нощта, господа. Бъдете сигурни, че ще излезете на печалба, ако си тръгна сега!

Господата помърмориха още малко, но Клейборн знаеше, че не съжالياват да му видят гърба. Караше ги да се чувстват неудобно. Точно така, както се чувстваше и той. Но това беше неговата тайна. За разлика от тях, той никога не позволяваше на емоциите, мислите или чувствата му да изплуват до повърхността. Не го правеше и когато ставаше дума за Франи и се съмняваше, че тя има някаква представа колко дълбока беше привързаността му към нея.

Той спря до обменното прозорче и размени дървените си чипове за монети, като се наслаждаваше на тежестта на купата.

Докато крачеше през игралната зала, той реши, че Франи без съмнение вече се е оттеглила за вечерта, и в такъв случай той трябваше

да изчака до утре, за да разкрие чувствата си. Но когато приближи задната част, видя, че вратата на кабинета ѝ е отворена. Най-вероятно щеше да открие Джак вътре. Този човек отделяше за сън по-малко време, дори от Клейборн. Ами ако не беше Джак? Клейборн трябваше да приключи с този неприятен въпрос. Затова закрачи по коридора, надзърна през рамката на вратата...

И там беше Франи. Прекрасната Франи. Червената ѝ коса беше загладена назад в стегнат кок, луничките по носа и бузите ѝ бяха едва видими под светлината на лампата, поставена на бюрото, зад което тя седеше и усърдно маркираше цифри в колона. Роклята ѝ беше с висока яка, а всяко копче беше здраво закопчано чак до брадичката ѝ. Дългите ръкави оставяха на показ само дланите ѝ. Нежните ѝ вежди бяха смръщени. Когато станеше негова жена, нямаше да има никакви тревоги.

Тя погледна нагоре, изписка леко, дръпна се назад и притисна ръка до гърдите си.

— Мили боже, Люк! Така ме стресна. Откога стоиш там и ме шпионираш?

— Не много отдавна — отвърна той лаконично, влизайки в стаята с увереност, каквато съвсем не изпитваше. Постави купата на бюрото. — За теб и за твоя детски дом.

Домът беше малко място, което тя строеше в момента с надеждата да направи живота на сираците по-лесен. Тя го погледна през присвити очи.

— Всички тези нечестно спечелени пари?

— Разбира се.

Тя грабна купата и му се усмихна. Дяволитата извивка на устните ѝ му подежда както винаги — като силен юмрук в стомаха.

— Тогава ще ги взема с удоволствие и с тях ще направя добри дела, за да опростя греховете ти.

В гласа ѝ имаше закачливост, но тъга помрачаваше очите ѝ.

— Никой не може да опрости греховете ми, Франи, знаеш го. — Той махна с ръка, за да не спори с него по въпроса, и седна на дебело подплатения стол пред бюрото ѝ. — Останала си до късно.

— За да държа в ред финансите на Джак, работата ми е невероятно много. Печалбите му са поразителни.

— Той винаги е твърдял, че ако искаш да умреш богат, трябва да инвестираш в порочни дела.

— Е, Джак без съмнение ще умре богат, но по начин, който е доста тъжен. Трябва да харчи парите си за нещо, което му доставя удоволствие.

— Мисля, че намира удоволствие да взема пари от богати типове. — В края на изречението акцентът му разкри уличния му произход. Винаги беше лесно да се подхлъзне около Франи, защото споделяха един и същ произход.

— Но дали е щастлив? — попита тя.

— Някой от нас щастлив ли е?

Сълзи изпълниха очите й...

— Проклятие, Франи...

Тя вдигна ръка.

— Няма нищо. Просто настроенията ми се менят. Не мога да твърдя, че съм щастлива, но вярвам, че съм доволна.

Сега беше идеалната възможност да й обещае безкрайно щастие. Но кабинетът й изведнъж започна да изглежда като прекалено противно и неромантично място. Как му беше хрумнало да й предложи тук? Обстановката за предложението трябваше да е също толкова незабравима, колкото и самото предложение.

Утре. Щеше да й предложи утре. Той се изкашля и се изправи.

— Е, стана доста късно. По-добре да тръгвам.

Тя го дари с още една дяволита усмивка.

— Беше много мило да се отбиеш. — Тя докосна медната купа с печалбата му. — Благодаря ти за приноса!

— Бих ти дал повече, и то законни средства, ако ги приемаше.

— Ти направи повече от достатъчно за мен, Люк.

И това изглеждаше идеална възможност да й каже, че изобщо не е направил толкова, колкото планира да направи за нея. Но думите заседнаха в гърлото му. Защо когато беше с нея, ставаше толкова свит и не можеше и дума да й каже, а трябваше да й говори от сърце? Дали защото, както той се страхуваше, нямаше сърце, а просто черна дупка, която отразяваше мрака в душата му?

Трябваше да е лесно да й каже каквото и да било. Все пак той знаеше за най-лошото от нейния живот, както и тя за неговия. Защо това беше по-лесно за споделяне, отколкото да разговарят за доброто?

Той направи крачка назад.

— Вероятно ще те видя утре.

— Тогава ще те уведомя точно как планирам да използвам парите, които ми даде.

— Използвай ги както ти харесва, Франи! Нямам условия. Не ми дължиш обяснение.

— Никога не си се чувствал удобно сред сираци, нали?

— Какво искаш да кажеш? Всичките ми най-добри приятели са сираци.

— Веселата малка банда на Фейгън от нехранимайковци. Ние сме странна група, нали?

— Само защото превъзмогнахме случилото се в детството ни и всички сме доста успели.

— Трябва да благодарим на твоя дядо за промяната в съдбата ни. Той издигна и нас, когато издигна теб.

— Ако е бил мой дядо.

— Как можеш още да се съмняваш?

Той едва не й каза истината, но не мислеше, че тя ще одобри лъжата, с която беше сигурен, че живее. Той й отправи една от своите (както се надяваше) най-чаровни усмивки.

— Лека нощ, Франи! Сладки сънища!

Колкото до него самия, Клейборн имаше само кошмари, щом се унесеше в дрямка.

Той се отдалечи от стаята, преди тя да реши да го тормози за още отговори. Предишният му живот беше нещо, което не изпитваше удоволствие да изживява отново. Понякога му се струваше странно, че иска да се ожени за жена, която имаше толкова силно присъствие в живота му. С нея до себе си той никога нямаше да може да избяга от миналото си, но може би щеше по-добре да се изправи срещу него.

Беше стигнал почти до входната врата, когато чу:

— Дължиш ми пет лири, Люк.

Той спря рязко, обърна се и проследи как Джак Доджър наперено върви към него, със самоуверена усмивка на мрачно набръчканото му лице.

— Няма как да си сигурен — каза Люк, когато Джак спря пред него.

— Значи си помолил Франи да се омъжи за теб?

С въздишка Люк извади портфейла си от вътрешния джоб и подаде на Джак исканата сума.

— Не трябваше да ти казвам за намеренията си.

— Да. Не трябваше да приемаш облога, че наистина ще го направиш. — Джак прибра парите. — Искаш ли да вземеш едно от момичетата ми с теб тази вечер? — Намигна му. — За малко утеха?

Люк наруга Джак здраво затова че го изкушава и наруга и себе си затова че му е толкова трудно да устои на изкушението. Никога не се беше възползвал от момичетата на Джак.

— Няма да позволя Франи да ме види да си тръгвам с някое от момичетата ти.

— Ще я пратя през задния вход. Франи няма да разбере.

— Сигурен ли си, че момичетата ти не говорят?

— Те са много дискретни. Аз настоявам.

Люк помисли, после поклати глава.

— Не. Няма да рискувам да се усъмни в моята привързаност.

— Да не искаш да кажеш, че си бил целомъдрен през всички тези години?

— Разбира се, че не. Но също както и момичетата ти, аз съм изключително дискретен. — Мястото на Доджър не беше единственото, което предлагаше женска компания. Освен това беше по-малко вероятно Франи да чуе за връзките на Люк, ако той ги търсеше другаде. Няколко години дори имаше любовница, но се бяха разделили, когато Люк беше решил, че е време да предложи на Франи да стане негова жена.

— За бога, Франи работи тук. Тя знае, че мъжете имат нужди.

— Няма да позволя да размишлява за моите. Може би ти щеше да ме разбереш, ако имаше любима.

— Предпочитам да купувам жените си. Това предпазва от недоразумения.

А според опита на Люк — и от истинска страст.

— Ще направим ли обичайния облог за утре? — попита Джак.

— На всяка цена.

— Измина повече от година, откакто си постави тази задача. Не изпитвам удоволствие да забогатявам от приятелите си, затова се погрижи за нещата утре, става ли?

— Ако не изпитваш удоволствие, тогава спри да правиш проклетите облози!

— Знаеш, че имам слабост към нещата, в които са замесени облози — усмихна се дяволито. — А рядко мога да те бия на карти.

— Утре. Ще ѝ предложи утре — каза Люк убедително.

Джак го тупна по рамото.

— Донеси друга петачка за всеки случай!

Люк едва се сдържа да не избие хитрата самодоволна усмивка от лицето на Джак. Но както Франи беше длъжница на Люк, така и Люк имаше дълг към Джак, който никога нямаше да може да изплати.

Люк излезе от сградата и закричи в мъгливата нощ. Веднага го прониза болка в костите — спомен от твърде многото нощи спане на студено. Сега държеше стаите в жилището си нетърпимо топли, само защото можеше да си го позволи. След като беше прекарал детството си лишен от удобства, сега си позволяваше всички. Беше изградил репутация на ексцентричен и екстравагантен мъж, защото харчеше безразсъдно. Но можеше да си позволи да харчи, колкото му се иска. Партньорството му с Джак го осигуряваше.

Да, инвестирането в пороци се отплащаше щедро.

Когато стигна до каретата си, слугата му, облечен в ливрея, отвори вратата с лек поклон.

— Право вкъщи — каза Люк, докато се качваше вътре.

— Да, милорд.

Вратата се затвори и Люк се облегна на плюшената седалка. Каретата се наклони напред. През прозореца не можеше да се види много от сивата вихреца се мъгла. Не му пукаше за нея, въпреки че тя присъстваше постоянно в сънищата му.

Не че сънуваше често. За да сънува, човек трябва да спи, а Люк рядко спеше задълго. Не беше сигурен, че някой от тях успяваше. Децата на Фейгън. Бяха обвързани от нещата, които бяха правили. Благородниците никога нямаше да могат да разберат, че е възможно някой да е толкова отчаян, че да направи такива неща.

Това беше една от многото причини да не се чувства съвсем удобно на мястото си в света. Скоро след кончината на стария джентълмен, Люк беше посетил един бал, за да заеме публично мястото си като новия граф Клейборн, но над тълпата се беше спуснала тишина още щом името му беше обявено от върха на

стълбището. Беше се разходил бавно сред тълпата гости, предизвиквайки всеки да оспори присъствието му. Никой мъж не беше проявил смелост да срещне погледа му.

Една картина се мерна в паметта му. Младата дама не само се беше осмелила да задържи погледа му, но направо го беше предизвикала. Не беше сигурен защо, но мислеше за нея понякога. Тя изобщо не беше като Франи. Застанала там в елегантната си вечерна рокля, с руса коса, всеки кичур от която съвършено подвит на мястото си, тя изглеждаше разглезена. Това беше една от причините, поради които той ненавиждаше идеята, че вече е част от аристокрацията. Тези хора не знаеха нищо за страданието. Те не знаеха нищо за унижението да просиш за късче храна. Не познаваха острата болка от удара на пръчката, когато просията не беше донесла достатъчно монети или кражбата от джобовете не беше увенчана с достатъчно кърпички. Не познаваха страха да бъдеш заловен. Понякога дори децата бяха пращани в затвора, превозвани на огромни кораби до Австралия или до Нова Зеландия, а в редки случаи и бесени.

Каретата спря, вратата се отвори и Люк слезе. Винаги се чувстваше малко гузен, когато пристигаше в лондонското си жилище. Двайсетина семейства можеха да се настанят там удобно. Вместо това там живееха той и две дузини слуги. Разбира се, това щеше да се промени, след като се ожени за Франи. Децата им щяха да тичат из тези коридори скоро след това. Щяха да имат много по-добър живот, отколкото техните родители познаваха.

Масивната входна врата се отвори. Клейборн се изненада, че икономът му все още беше буден. Люк не спазваше определени часове — идваше и излизаше, когато му харесва. Не очакваше слугите му да живеят според неговите среднощни навици.

Фицсимънс се беше грижил за жилището много преди Люк да дойде да живее със стария джентълмен. Икономът беше пламенно предан на предишния граф и нито веднъж, доколкото беше известно на Люк, не беше поставил под съмнение твърдението на стария джентълмен, че Люк е негов внук.

Щом вратата се затвори, Люк свали шапката си и я подаде на иконома.

— Казвал съм ти и преди, че няма нужда да стоиш буден, докато се прибера.

— Да, милорд, но реших, че е най-добре да го направя тази вечер.

— И защо? — попита Люк, смъквайки ръкавиците си.

— Една дама пристигна по-рано.

Люк се скова.

— Коя?

— Не пожела да каже. Почука на входа за прислугата, каза, че е от първостепенна важност — „въпрос на живот и смърт“ бяха точните й думи — да говори с вас и оттогава ви очаква в библиотеката.

Люк погледна по коридора.

— И нямаш представа коя е?

— Не, милорд. Въпреки че бих се осмелил да предположа, че е дама с високо положение. Това личи по поведението й.

През годините няколко дами с положение бяха търсили леглото на Люк. Той живееше в охолство, от каквото мнозина биха искали да се възползват, но винаги беше давал ясно да се разбере, че не предлага нищо за постоянно. Някои просто бяха искали да си поиграят за малко с дявола. Но никоя никога не беше твърдяла, че да го посетят, е въпрос на живот и смърт. Колко драматично. Остатъкът на вечерта обещаваше да е забавен.

Той подаде ръкавиците си на Фицсимънс.

— Погрижи се да не ни безпокоят!

— Да, милорд.

Люк закрачи по коридора с изострено любопитство. Пред вратата нямаше чакащи слуги. Никой от тях нямаше причина да вярва, че услугите му ще бъдат необходими в този безбожно късен час. Люк влезе в библиотеката и тръшна вратата — внушително появяване, целящо да обезоръжи посетителката.

Жената, която стоеше до прозореца и се взираше в градината, скрита от мрак и мъгла, трепна. Качулката на палтото лежеше на раменете й, а закопчалката пречеше да се разкрие това, което би било прекрасно да се види — от шията до гърдта. Под наметалото беше облечена така, че да прелъстява и по причини, които не можеше да проумее, той внезапно се почувства в настроение за прелъстяване.

— Лейди Катрин Мабри, доколкото си спомням — провлачи той, приближавайки се бавно, докато не подуши скъпия й парфюм, който се носеше от кожата й като аромата на нежна роза.

Сините ѝ очи се разшириха леко.

— Не допусках, че знаете коя съм аз.

— В моята работа влиза да зная кой е всеки.

— Смятате ме за своя работа?

— Да, лейди Катрин. Не искахте ли това, когато ме предизвикахте онази нощ на бала?

— Не точно, не — промърмори тя.

Той гледаше хипнотизиран как нежното ѝ гърло се помръдна леко, когато тя преглътна — единственият признак, че изпитва съмнения за идването си. Тя беше по-красива, отколкото той си спомняше или може би просто съзряването ѝ се беше отразило добре и все още притежаваше куража да задържи погледа му. Или може би не. Очите ѝ се поколебаха за миг, щом тя погледна настрани и облиза устните си. Покана за нещо по-интимно.

Той прокара пръст по меката плът под брадичката ѝ и тя отново го погледна. С докосването си усещаше забързания ѝ пулс, пърхащ като мъничък молец, който се беше осмелил да приближи пламъка и сега осъзнаваше, че е останал без възможност да избяга. Беше очевидно, че е начинаеща в изкуството на прелъстяването, но това нямаше значение. Той имаше достатъчно опит.

— Знам защо сте тук — каза той. Гласът му беше нисък и предизвикателен, прелюдия към това, което щеше да се случи под копринените чаршафи, които покриваха леглото му.

Тя сбърчи деликатните си вежди. Чертите ѝ бяха изящно съвършенство, изваяни от природата с очевидна грижа и непроменени от суровостта на живота.

— Как... — започна тя.

— Не мислете, че сте първата, която се опитва да ме впримчи в брак. Не се хващам лесно. — Той плъзна пръст по кожата ѝ към закопчалката на наметалото. — Изобщо не се съмнявам, че вашият опекун стои зад прозореца, наблюдава и чака подходящия момент да се появи. — Той освободи закопчалката с бързо движение и внимателно плъзна наметалото по раменете ѝ, докато то се свлече на пода.

Тялото му се стегна от разкрилата се гледка на това, което тя предлагаше. Беше живял твърде дълго без жена. Дори да се хванеше в капана ѝ, щеше да се измъкне достатъчно лесно. Той обгърна лицето ѝ с ръце и се наведе по-близо, докато усети диханието ѝ.

— Но дори да стане свидетел как свалям дрехите ви, дори да види как ме посрещате с отворени обятия и крещите от екстаз, няма да се оженя за вас — прошепна той.

Чу как дъхът ѝ секна.

— Няма да възстановя репутацията ви, след като бъде опетнена. — Той бързо я целуна. — Дори да се сдобиете с дете, няма да се оженя за вас. Цената, която плащате за танц с дявола, е живот в ада.

Той решително притисна устните си върху нейните, без изобщо да се изненада, че тя го приема без съпротива. Дори да не беше дошла да го хване в капан, той знаеше какво я е довело тук. Любопитство, нищо повече. Малко лошо поведение, преди да склучи уважаван брак с лорд, чийто произход никога няма да бъде поставян под съмнение зад гърба му.

Тя не се противопостави, когато плъзна език в устата ѝ, дори изстена. Ръцете ѝ стиснаха реверите на сакото му и на него му се стори, че за миг тя се олюля. Той изпита изключително силна възбуда, която едва не го повали на колене.

И дори докато проклинаше нея и своята собствена слабост, той осъзна, че няма желание да възпре изкушението. Щеше да я има. Тя сама беше предизвикала това, като беше дошла на прага му. Той беше мъж, който винаги се възползваше от предоставените му възможности, а тя му беше предложила страст. Беше минало твърде много време, откакто беше давал воля на желанията си. Тя щеше да се възползва от всичко, което той можеше да предложи тази нощ, но не повече от това. На сутринта нямаше да вземе нищо от него, освен спомените.

Той откъсна устни от нейните, стисна лицето ѝ в ръце и я гледаше настоятелно.

— Бъдете сигурна, че това е, което искате, милейди, защото няма да има връщане назад, след като бъде сторено.

Дъхът ѝ излизаше накъсано и тя разтърси глава.

— Разбрали сте погрешно целта на посещението ми.

— Нима? — попита той подигравателно.

Тя кимна.

— Искам да се освободя от нещо. И чувам, че вие сте точно човекът, който може да го направи.

[1] Английска монета, равна на пет шилинга. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 2

Катрин стоеше съвсем близо до Клейборн и усещаше как сърцата им бият в един и същ учестен ритъм. Тя беше готова да се закълне, че за част от секундата изглеждаше, че Клейборн е получил жесток удар, но той се съвзе доста бързо, освободи я и отстъпи назад, а лицето му отново беше неразгадаема маска.

Изражението му беше също толкова неразгадаемо, колкото когато влезе в стаята. Тя беше сигурна, че икономът му е казал, че има посетителка, но Клейборн дори не изглеждаше изненадан да открие, че точно тя го очаква. Едва когато се беше отдръпнал от нея след целувката, тя беше видяла по лицето му някаква емоция и можеше да се закълне, че е желание. Желание точно към нея? Едва ли. Без съмнение в случая не ставаше дума за нещо повече от страст, и жената пред него не беше от значение.

Той се славеше с флиртове на ръба на благоприличието и несъмнено беше свикнал да завлича и други в бездната със себе си.

Но за неин огромен срам тя не можеше да не помисли, че това би било страхотен начин да пропадне. В тайните кътчета на ума ѝ, където се спотайваше нейната порочност, тя беше мечтала той да я целуне, но дори в най-дивите си фантазии не си беше представяла, че устните му ще бъдат толкова меки, устата му толкова гореща, а езикът му толкова решителен да постигне своето. Това, което правеха, беше доста нецивилизовано. Тя знаеше, че трябва да се отдръпне, че трябва да възрази, че трябва да го удари, но въпреки това искаше единствено да задълбочи интимността. Той имаше вкус, какъвто тя никога не беше опитвала. Той беше самоуверен в изследванията си, примамваше я да забрави всичко, което беше научила за благоприличието.

Докато я целуваше, той беше успял да накара тялото ѝ да трепти диво и да изгаря от желание, каквото никога не беше опитвала. Тя беше почти изкушена да го последва, накъдето я водеше, но беше рисковано да премине границата на собствените си копнежи. Предишните му думи я бяха убедили, че той няма да има никакво

уважение към нея, ако тя се поддаде на чара му, както несъмнено бяха правили много жени преди нея, а на този етап от играта тя трябваше да има по-силната карта.

Обръщайки ѝ гръб, той отиде до малка маса, където стояха подредени кристални гарафи. Свали запушалката от една и наля кехлибарена течност в чаша, после в друга.

— Да се освободите от нещо? Толкова нежни думи. Допускам, че искате някого мъртъв — заяви той безлично.

— Да.

Тя се наведе, взе наметалото си и го задържа близо до себе си, сякаш то имаше силата да спре треперенето ѝ. Боже мой, та тя искаше да се протегне към него, да прокара ръка по гърба му, по раменете му. Искаше да сплете пръсти в гъстата му черна коса. Искаше да притисне тялото си към неговото. Да танцува с дявола. Бог да ѝ е на помощ, тя искаше да спи с него.

Той взе чашата от масата и ѝ я подаде. Тя направи усилие, за да прикрие вълнението си, преглътна тежко и посегна за чашата. Спря се, когато погледът ѝ попадна от вътрешната страна на десния му палец, белязан от многобройни шевове, сякаш някой многократно го е рязал. След по-внимателен оглед тя осъзна, че е бил използван не само нож. Бил е и изгарян.

— Взирането в него няма да го направи по-красив — каза той.

Тя го погледна и промълви:

— Моите извинения. Аз... — Не можеше да каже нищо, за да поправи нещата, затова просто прие чашата с напитка, която той предлагаше. — Благодаря!

Погледът му се плъзна по нея. Презрително. Тя едва успяваше да задържи главата си високо вдигната, но все пак я задържа.

Той мина покрай нея и се отпусна в един стол, излягайки се безочливо. У него беше изчезнала всякаква следа от джентълмена, всеки намек, че гледа на нея като на дама. Той беше спрял да бъде джентълмен в мига, в който топлите му меки устни притиснаха нейните. Дори сега тялото ѝ пламваше от спомена как приплъзна езика си за страстна целувка. В мига, в който не устоя на страстната му целувка, тя беше престанала да бъде дама, но успя да възвърне самообладанието си достатъчно лесно, заради доброто си възпитание.

Той отпи дълга глътка, после с ръката, която държеше чашата, посочи стола срещу себе си. Тъй като не беше сигурна колко още ще я издържат треперещите ѝ крака, тя седна грациозно, загрижена за позата си и решена да остане дама, дори след като той вече не се държеше като джентълмен. След онази първа нощ тя си беше представяла как е в компанията му поне хиляда пъти, но не и по този начин. Винаги бяха в бална зала, погледите им се срещаха през претъпканото помещение...

— Кой? — попита той.

Безцеремонността на тона му я върна в реалността. Тя обхвана чашата с две ръце.

— Моля?

Той въздъхна нетърпеливо.

— Кого трябва да убия?

— Няма да ви кажа, докато не съм сигурна, че желаете да го направите.

— Защо?

— Защото не искам да го предупредите, ако няма да се погрижите за нещата...

— Не — прекъсна я той грубо.

Разочарованието се заби в нея. Тя реши да спори, но се чувстваше почти погубена от целувката и от пълното му пренебрежение към нейната беда. Презирайки лекото си треперене и решена да се оттегли възможно най-достойно, тя се изправи.

— Тогава благодаря за отделеното време.

— Не — каза с мъка той. — Не казах, че няма да го направя. Казах „не“, защото отговорихте на грешния въпрос.

— Моля?

— Не питах защо няма да ми кажете кой е той, а защо искате да бъде убит.

— О! — Тя седна обратно. Надеждата се завърна като новооперена птичка, която се учи да лети. — Боя се, че не мога да ви кажа и това.

Клейборн отпи отново от брeндитo си, изучавайки я през ръба на чашата. Тя едва се удържа да не се сгърчи. Той не притежаваше това, което тя би нарекла класическа красота. Носът му беше леко изкривен и неравен на върха, сякаш в някакъв момент е бил размазан. Странно,

но това добавяше сила към лицето му, което иначе може би щеше да изглежда малко прекалено елегантно. Имаше нужда от бръснене, но тя подозираше, че по това време на нощта е така с повечето мъже. Все още усещаше местата, където тъмните му мустаци бяха одрали брадичката и бузите ѝ, когато я целуваше.

Тя затвори очи и потисна плътските картини и странната реакция на тялото си. Устните ѝ все още бяха изтръпнали и подути. Чудеше се дали отново ще ги чувства нормално. Очевидно това, че произлизаше от дълбините на ада, правеше всичко в този мъж изключително горещо. Беше изненадана, че не изгоря на пепел.

— Колко мъже сте целували? — внезапно запита той.

Очите ѝ се отвориха рязко и — Проклятие! — тя се сви. Помисли да излъже, но какво можеше да постигне с лъжа? Тя подозираше, че той е мамил достатъчно и за двамата.

— Беше ми за първи път тази вечер.

Той отпи още една дълга глътка, като отново я изучаваше критично. Не ѝ харесваше, когато я оглеждаше. Изобщо не ѝ харесваше. Това ѝ напомни онази първа нощ, когато беше почувствала, че той сякаш преценяваше нейната стойност и беше решил, че струва много малко.

— Но не съм дошла тук, за да обсъждам целувки. Дойдох, за да обсъдим...

— Да, да, дали аз ще убия някого вместо вас. И очаквате да приема думата ви, че той заслужава да бъде убит, без дори да ми кажете какво е направил. Вероятно е забравил да ви покани на танц.

— Със сигурност не мислите, че съм толкова повърхностна.

— Не знам много за вас, лейди Катрин, освен че нямате угризения да посетите един джентълмен посред нощ. Може би сте посетили този джентълмен, той ви е отблъснал и вие сте се обидили.

— Нямам навика да посещавам джентълмени посред нощ.

— Действията ви говорят друго.

— Всички ли съдите според действията им?

— Те казват повече, отколкото думите.

— А несъмнено вие имате значителен опит с фалшивите думи.

Усмихна се подигравателно.

— Повечето жени се умилкват на мъжете, когато искат от тях да изпълнят желанията им.

Тя погледна надолу към чашата в ръцете си. Чудеше се дали ако я изпие до дъно, ще възвърне куража си.

— Нямах намерение да ви обидя.

— Така ли?

Тя го погледна в очите.

— Не, всъщност, предполагам, че имах.

Очите му се разшириха леко и той изглеждаше изненадан от искрения си отговор.

— Е, какво е направил този джентълмен, за да заслужи недоволството ви? Присмям се е на роклята ви? Настъпил ви е, докато сте танцували? Подарил ви е увехнали цветя?

— Моите причини са лично мои, милорд. Няма да ме предизвикате да ви ги кажа. Уговорката ни няма да включва нищо друго, освен съгласието ви и тогава аз ще ви кажа за кого трябва да се погрижите.

— Защо да се съгласявам на това? Каква е ползата за мен?

— Ще ви платя щедро за услугите.

Суровият му смях, отекващ между отрупаните с книги стени, някак изглеждаше на мястото си тук. Сякаш тук господстваше мъжествеността и не беше отредено място за нищо по-мекушаво.

— Лейди Катрин, парите са единственото нещо, от което нямам абсолютно никаква нужда.

Тя се беше страхувала, че ще стане така и ще бъде поставена в слаба позиция за преговори. Какво би могла да му предложи? Беше чула достатъчно слухове, за да знае, че не е човек, който би направил нещо от добро сърце.

— Тогава от какво се нуждаете, милорд?

— От вас — от нищо.

— Със сигурност се нуждаете от нещо, което сегашното ви положение не може да ви осигури.

Той се изправи.

— Нищо, което да ме накара да убия човек, само защото вие го искате. Изгубихте си времето, като дойдохте тук. Вярвам, че ще намерите изхода.

С това той я отпрати, върна се до масичката и напълни отново чашата си. Тя нямаше да моли, но нямаше и да се предаде толкова лесно. Изправи се на крака.

— Няма ли нещо, което искате толкова отчаяно, че да сте готов да направите всичко, за да го постигнете?

— Ако толкова силно го искате мъртъв, убийте го сама!

— Страхувам се, че ще оплескам нещата. Убедена съм, че е необходим точно определен тип човек, който би могъл да извърши убийството дори и след като осъзнае реалността.

— Човек като мен, вероятно? Коровосърдечно копеле?

— Наистина ли... наистина ли го убихте? Убихте ли чичо си? — Не можеше да повярва, че задава този безочлив въпрос. Думите бяха изскочили, преди да има възможност да ги спре.

Той гаврътна кехлибарената течност и сипа още в чашата си.

— Какъв отговор би ви задоволил, лейди Катрин?

— Честен.

Обръщайки се леко, той срещна погледа ѝ.

— Не, не съм убил чичо си.

И въпреки отговора му, който нетрепващият му поглед разкриваше като абсолютна истина, фините косъмчета на тила ѝ настръхнаха и тя вече нямаше никакво желание да бъде в негово присъствие. Беше глупачка да идва тук, но отчаянието създаваше глупаци.

— Съжалявам, че ви обезпокоих, милорд.

— Не ме обезпокоихте, лейди Катрин. Целувката си струваше да понеса натрапничеството ви.

Тя вирна брадичка високомерно.

— Жалко, че не мога да твърдя същото.

Мрачният му смях я последва извън библиотеката и тя нямаше никакво съмнение, че този смях ще се промъква в сънищата ѝ, заедно със спомена за устните му, притиснати в нейните. Посещението при дявола беше грешка и тя можеше само да се моли действията ѝ да не се обърнат срещу нея.

* * *

„Проклетата да е! Проклетата да е! Проклетата да е!“

Излегнат в подплатения брокатен стол, Люк пресуши остатъка от уискито от бутилката, преди да я запрати в стената. Той отпусна глава

назад, дишайки тежко. Стаята се въртеше около него, мракът се спускаше. Това беше третата бутилка. Още една щеше да свърши работа. Още една щеше да вцепени мозъка му и да спре ужасните картини на изгубена невинност, които го обстрелваха. Още една щеше да ги натъпче обратно в най-тъмните ъгли на ума му. С още една щеше да преглътне угризението, вината, съжалението.

Докато други се молеха на Бог, той беше отдал душата си на дявола, за да намери сила да направи каквото е необходимо. А сега глупавата жена го молеше да го направи отново.

„Проклетата да е!“

Беше му пращала покани за ужасните си балове, сякаш са важни, сякаш една вечер, прекарана в компанията ѝ, беше добра цена за времето му. Какво знаеше тя за мъчението? Какво знаеше тя за ада? Ако изпълнеше прищявката ѝ, само щеше да я завлече и нея, а след това тя нямаше да намери изход. Клейборн знаеше тази истина достатъчно добре.

Той посегна надолу и сграбчи нова бутилка от малката армия, която беше подредил на пода до стола си. Беше прекарал твърде много такива нощи, за да не знае къде да се обърне за утеха, когато наблизко нямаше жена.

Проклятие, трябваше да доведе едно от момичетата на Джек у дома. Дори Франи нямаше да може да му предложи утеха. Никога нямаше да може да я вземе с отчаянието, което го беше стиснало в ноктите си сега. Това, което му трябваше, беше жена, достатъчно силна, за да посрещне мощните му тласъци, без да трепне. Жена, която нямаше да се уплаши. Жена, която щеше да извика звяра в него и нямаше да има желание да го усмирява.

Картината как лейди Катрин Мабри се гърчи под него, изпълни съзнанието му и той запрати полуизпразнената бутилка през стаята. Прокле я отново. Беше се борил толкова силно да остане цивилизован, да не се върне към корените си, а тя беше успяла напълно да го погуби. Трябваше да я вдигне на ръце и да я отнесе в спалнята си. Трябваше да ѝ покаже точно на какво е способен.

Убийство? Боже мой, както беше доказал, той беше способен на много по-лоши неща от това.

* * *

ОТ ДНЕВНИКА НА ЛУШЪН ЛАНГДЪН

Не знаех името на мъжа, когото убих. Не знаех, че съдбата беше отредила той да е наследник на титла.

Знаех само, че беше наранил Франи — жестоко и без милост. Затова се нагърбих да бъда негов съдник и екзекутор.

За съжаление в бързината да въздам правосъдие не взех подходящите предпазни мерки. Имаше свидетел и аз бях арестуван набързо.

Като се замисля сега, виждам колко арогантен съм бил да вярвам, че съм имал мъдростта да реша съдбата му. Но смятах, че съм запознат отблизо със съдебната система, след като бях арестуван на осемгодишна възраст и лежах три месеца в затвора. Носех белега за моето престъпление на десния си палец — „К“ за крадец, прогорено в нежната плът.

Година след затварянето ми беше решено, че практиката с белязването на престъпниците по този жесток начин трябва да бъде спряна. И беше.

Знаех, че затворът не е приятно място. Знаех, че превозват някои престъпници на огромни тежки кораби далеч от английския бряг, но не познавах нито един от тях лично и затова не можех да съдя доколко това беше честно.

Бях посещавал едно или две публични обесвания. Изглеждаха суров начин да си отидеш.

Но все пак нямах желание мъжът, който беше наранил Франи, да остане ненаказан или наказанието му да не отговаря на престъплението му. Затова го убих.

Полицаят, който ме арестува, ме увери, че скоро ще затанцувам на вятъра. Слушах мрачните му предсказания със стоицизъм, защото не изпитвах разкаяние. Когато някой нарани тези, които обичаме, трябва да направим каквото е необходимо. А аз винаги съм обичал Франи.

Чаках в стаята за разпит в Уайтхол, когато доведоха стария джентълмен. Очите му горяха с отмъщение и знаех, без да ми казват,

че съм убил неговия син. От дрехите и маниерите му разбрах, че е човек с власт и ще ме прати в ада.

Той дълго ме гледа втренчено и аз също го гледах. От момента на арестуването ми не бях казал нито една дума, освен името си. Нито отричах, нито потвърждавах обвинението.

— Винаги си дръжте езиците! — съветваше ни Фейгън, в случай че бъдем арестувани. — Без значение к'во им кажете, истина или лъжа, те ще го извъртят така, че да устройва целите им.

Отрано се бях научил, че думите на Фейгън не трябва да се пренебрегват. Той знаеше какво говори.

Старият джентълмен направи най-странното нещо. Той пристъпи напред, стисна брадичката ми с облечената си с ръкавица ръка и завъртя лицето ми насам, после натам.

— Трябва ми повече светлина — заяви той.

Бяха донесени още лампи, които бяха разположени на масата пред мен, докато не започнах да чувствам, че всяка моя пора е изложена на показ. Гневът в очите на стария джентълмен се смени с нещо по-меко — емоция, която не разпознах.

— Какво има, милорд? — попита инспекторът.

— Мисля, че това е моят внук — изрече грубо старият джентълмен.

— Този, който изчезна?

Старият джентълмен кимна веднъж и аз видях изход от затруднението си. Вече се бях научил да чета хората. Знаех какво искаше старият джентълмен. Отговорях на въпросите му така, че да повярва, че аз наистина съм неговият внук.

Когато се убеди, че е така, той каза на инспекторите да ни оставят за малко насаме. Седна на стола срещу мен.

— Уби ли сина ми? — попита.

Кимнах веднъж.

— Защо?

За първи път онази нощ говорих истината. Накрая точно тя го убеди, че мога да бъда спасен. Щеше да мине известно време, преди да ми прости напълно.

Моето спасение и моето наказание бяха да живея живота си като негов внук.

ГЛАВА 3

— Чудовищно трудно е да реша — каза херцогиня Евъндейл. — Не знам кое ще е най-добре.

Тя се взря в своята градина и погледът ѝ мина през Катрин по средата на една смущаваща прозявка, която, както изглежда, херцогинята не забеляза. Тя побутна мострите през масата.

— Коя ти харесва най-много?

— Уини, ти избираш хартия за покани — каза ѝ Катрин. — Великобритания няма да се разпадне заради твоя избор. Коя според теб е най-добра?

Уини прехапа долната си устна.

— Не знам. Мисля, че най-много ми допада кремавата, но тя е по-скъпа. Заслужава ли си?

— Ако това те прави щастлива, значи си заслужава.

— Не аз трябва да съм щастлива, а моят съпруг. Книжарят ще ме чака този следобед. Ще дойдеш ли с мен, за да съм сигурна, че ще направя поканите както трябва?

Уини беше най-добрата приятелка на Катрин от времето, когато и двете бяха малки момиченца и Катрин се почувства безмерно обезпокоена от това, че самоувереността на Уини беше разколебана.

— Правила си балове и по-рано, знаеш какви покани трябва да поръчаш.

— Но Евъндейл винаги е разочарован от нещо. Искам всичко да е идеално.

Катрин не вярваше, че в Лондон има много мъже, които обръщат толкова внимание на подготовката на баловете. Но Уини беше извадила лошия късмет да се ожени за един от тях. Винаги жаден за съвършенство, той беше направил живота ѝ непоносим и я беше лишил от радостта от постигнатото.

— Няма нищо идеално, а дори да имаше, мисля, че щеше да бъде доста отегчително. И така, да се спрем на кремавите — каза Катрин. — Мисля, че изглеждат доста по-елегантни. Аз ще поръчам поканите.

— Не е необходимо.

— Това е най-малкото, което мога да направя. Ти сподели с мен домакинството на бала в твоята красива къща, тъй като татко е болен и не е прилично да правя приеми у дома, така че мога да се погрижа за поканите.

— Стига да нямаш нищо против.

— Нямам нищо против.

Уини въздъхна дълбоко.

— Благодаря ти. Така ще се тревожа за едно нещо по-малко.

— Ще мина през печатаря на път за вкъщи.

— Толкова си мила.

Катрин се прозя отново.

— Извинявай.

— Не си спомням да имаше някакви балове снощи, но въпреки това, откакто си дошла, имам силното усещане, че си била навън до късно — каза Уини.

— Просто не спах добре.

— Заради баща ти ли? Състоянието му влошава ли се?

Състоянието на баща ѝ би трябвало да не ѝ дава покой. Беше минала почти година, откакто последният апоплектичен удар го беше оставил на легло. След него той се беше стопил. Катрин прекарваше следобедите, а често и вечерите си да му чете, като по този начин се опитваше да го ободри, доколкото ѝ беше възможно. Беше наела сестри, които да се грижат за него, когато ѝ се налагаше да отсъства, защото знаеше, че той би се чувствал виновен, ако мисли, че тя посвещава цялото си време на него. Тя беше млада. А той искаше тя да се радва на живота. Но напоследък това беше много трудно постижимо.

— Не, изглежда състоянието му е същото, въпреки че е трудно да се каже със сигурност, тъй като не може да говори.

— Какво ти тежи тогава?

Един определено дразнец лорд. По някакъв начин той беше успял да я омагьоса и да кара тялото ѝ да се гърчи незадоволено през останалата част от нощта. Не че беше останало много от нощта, когато Катрин най-накрая си беше легнала. Що за поквара го беше задържала далеч от дома толкова до късно? И го беше довела до заключението, че жена като нея би дошла при него с плътски цели? Само най-долните

негодници биха гледали на жените по този начин. Катрин не беше развратница. Тя беше непорочна, чиста и благопристойна. Въпреки че след като опита целувката му, тя осъзна, че животът ѝ е бил доста скучен. Но това, което той направи, я накара да осъзнае защо дамите бяха обезкуражавани да изпитват близост, преди да се омъжат. Всички мъже ли имаха такава власт над жените? Всички мъже ли можеха да ги накарат да горят от желание? Или само такива като Клейборн, който вече беше на портите на ада?

— Уини, женена си вече от пет години.

Тя беше привлякла вниманието на херцог Евъндейл още по времето на първия си сезон в обществото и се беше омъжила за него по Коледа същата година.

Уини повдигна вежда.

— Това въпрос ли е?

— Не. Само исках да попитам, той целува ли те?

— Какъв странен въпрос.

— Аз съм девствена и нямам майка, с която да обсъждам въпроси, предизвикващи любопитството ми, затова се обръщам към женената си приятелка за отговори. Целува ли те?

Уини отпи от чая си, сякаш за да обмисли отговора си.

— Понякога.

— Това предизвиква ли желание у теб?

— Желание за какво?

Катрин почти се изсмя. Щом трябваше да ѝ обяснява, значи той не се целуваше като Клейборн. Но Евъндейл беше роден джентълмен, докато Клейборн не беше нищо повече от негодник, облечен в дрехи на лорд.

Тя проследи как Уини се навежда вдървено напред, за да налее още чай. Беше иронично, че толкова красива градина, обгражда къща, в която се криеше толкова грозота. Движенията на Уини говореха за причината за нейната несигурност по отношение на поканите.

— Той отново те е бил, нали, Уини?

— Не бъди глупава!

Катрин протегна ръка в успокоителен жест и хвана ръката на приятелката си.

— Виждам колко внимателно се движиш. Все едно и най-малкото усилие ти причинява невероятна болка. Можеш да ми се

довериш. Няма да кажа на никого. Знаеш това.

В изразителните очи на Уини се появиха сълзи.

— Той се прибра у дома късно снощи доста ядосан. Не съм сигурна какво съм направила...

— Съмнявам се, че ти си направила нещо, но дори да е така, той няма право да те удря.

— Законът казва друго.

— Проклет да е законът.

Уини въздъхна, а очите ѝ се разшириха.

— Катрин, внимавай с езика!

— Упрекваш ме за езика, но мога да се обзаложа, че си понесла ударите му безмълвно.

— Аз съм негова жена, негова собственост. Законът му позволява да прави с мен каквото пожелае, дори да ми натрапва вниманието си, когато аз не го желая. Ще дойде ден, когато ще научиш истината за брака.

— Съмнявам се, че изобщо ще се омъжа някога. Но ако го направя, няма да дам на мъжа възможност да ме контролира.

— Ти успя да избегнеш женитбата само защото баща ти е болен, а брат ти се мотае от континент на континент. Но щом веднъж се върне и поеме задълженията си, включително и тези към теб, всичко ще се промени.

Не, няма. Катрин беше по-силна от Уини. Въпреки че бе готова да признае, че е получила много повече независимост, след като Стърлинг замина. Баща ѝ беше започнал да я учи на някои неща от страх, че брат ѝ, който вечно се скиташе по света, може и да не се върне от някое пътуване. Откакто баща ѝ легна болен, тя се опита да поеме задълженията му, доколкото ѝ беше възможно. Тя знаеше, че нейното своенравие без съмнение обижда някои и кара други да говорят. Но нямаше да позволи наследството на баща ѝ да се стопи и да изчезне.

— Аз съм на двайсет и две, Уини, но никой мъж не е проявил интерес да ме вземе за жена.

— Това е, защото граф Дявол те погледна онази нощ, сякаш те набелязва, а ти отвърна на погледа му. Трябваше да сведеш очи. Така щеше да постъпи всяка благочестива дама. Сега си белязана от него.

Катрин се насили да се засмее. Ако Уини научеше, че Катрин е направила нещо много повече, отколкото да го погледне и че е отвърнала на целувката му, без съмнение щеше да издъхне на мига.

— Той гледаше заплашително. Аз не съм човек, когото могат да заплашват. Изглеждаше ми добра възможност да покажа тази си страна — каза Катрин.

— Това, което показва, е, че си своенрава. Мъжете не искат своенрави жени.

— Тогава никой мъж няма да ме има, защото не смятам да се променя, за да му угодя.

— Когато се влюбиш в някой мъж, правиш всичко, за да му доставиш удоволствие.

— Дори ако той те бие?

Уини потрепна и въпреки че Катрин съжали за остротата на думите си, тя не знаеше как по друг начин да накара приятелката си да я чуе за нейно собствено добро.

— Напусни го, Уини! Ела с мен! Ще отидем в провинцията в къщата на баща ми. Там ще намериш убежище.

— Имаш ли представа колко ще се разгневи мъжът ми? Той ще ме намери, Катрин, и ще ме убие за такова очевидно предателство. Не се и съмнявам. Той е горд човек, а когато нараниш гордостта му...

— Той те бие, защото няма смелост да признае собствените си слабости.

— Ти мислиш само лошо за него.

— Защо да мисля другояче? Виждам какво ти причинява. Ти се опитваш да го прикриваш, но се боя, че ще дойде ден, когато няма да успееш.

— Преди по-малко от пет минути ме попита дали той ме целува. Прави го и понякога е много приятно.

— Приятно? Не. Целувката трябва да е поглъщаща, да кара коленете ти да отслабват, а сърцето ти да препуска — гласът ѝ заглъхна, когато тя завъртя глава. Катрин се унесе в спомени за целувката на Клейборн.

— Катрин, какво си направила?

— Нищо.

— Държиш се много странно, а описанието ти... Флиртува ли с някого?

— Не бъди глупава!

— Откъде тогава се появи този внезапен интерес към целувките?

— Просто се опитвам да разбера защо се държиш по този начин. Какво те кара да смяташ, че всичко това си заслужава?

— Мястото на жената е до съпруга ѝ.

Катрин стисна ръката на Уини.

— Уини, аз не съм някой от твоите роднини, които настояват да бъдеш добра дъщеря и добра съпруга. Сърцето ми се къса, че страдаш.

От очите на Уини закапаха сълзи.

— О, Катрин, понякога той ме ужасява. Казват, че първата му съпруга била непохватна и паднала по стълбите, а втората се подхлъзнала в спалнята и си ударила толкова лошо главата в пода, че това я убило. Чувала съм тези приказки, но не вярвам, че са истина, не и след като се омъжих. Той е толкова очарователен, когато не е ядосан. Но когато е недоволен, е ужасяващ.

— Тогава го напусни!

— Не мога — каза тя с мъка. — Законът няма да ме защити. Той може да заяви, че съм го напуснала и да ми вземе сина. Семейството ми ще бъде унижено и няма да ме подкрепи, а съпругът ми, мили боже, Катрин, гневът, който ще изпита, ще бледнее в сравнение с всичко, което е изпитвал досега. В това съм толкова сигурна, колкото и че чаят ни е изстинал. Това ще направи нещастни всички ни. Най-добре ще бъде да приема съдбата си и да се стремя да го успокоявам.

Катрин отпусна ръката на Уини и се изправи.

— О, Уини, мразя го за това, което ти причини. Физическото насилие е достатъчно лошо, но това, че той унищожи една мила жена, каквато беше ти, е нещо, което няма да му простя.

Уини се намръщи, протегна се през масата и улови ръката на Катрин.

— Знам колко упорита може да бъдеш. Не трябва да му се противопоставяш. Не трябва да се издаваш пред него, че знаеш нещо. Ако той се почувства заплашен, Катрин, Бог да е на помощ и на двете ни.

— Никога няма да разбере колко го ненавиждам.

Това изглежда успокои Уини и тя отпусна пръстите си върху ръката на Катрин.

— Може ли да сменим темата? Това, че те разтревожих, ще ми донесе само още повече грижи.

— Не се тревожи за моите чувства, Уини. Аз те обичам. Каквото и да се случи, това няма да се промени.

— Мамо!

Малко четиригодишно момче, бягайки, прекоси градината, като остави гледачката зад себе си и се хвърли в ръцете на Уини. Тя въздъхна и пребледня сериозно.

— Скъпи, не трябва да блъскаш мама така.

Момчето изглеждаше обидено от остро порицание. Катрин осъзна, че Уини е пострадала много по-лошо, отколкото показва. Тя никога не мъреше сина си. Никога.

— Уит, ела да видиш леля Катрин — повика го тя. — Аз копнея да гушна дете.

Той изтича към нея и Катрин го придърпа към себе си, докато се чудеше колко време ще мине, преди баща му да насочи чувството си на неудовлетвореност към него.

* * *

Беше късен следобед, когато Катрин най-сетне се прибра у дома. Как щеше да живее с вината, ако Евъндейл убиеше Уини? Как щеше да се гледа в огледалото, ако не е направила нищо, при положение че е знаела какво става?

Тя имаше много познати, приятели и слуги, но въпреки това понякога се чувстваше самотна. Нямахме друг, освен Уини, на когото би могла да довери всичко, което я тревожи. Но не се беше осмелила да й каже всичко, защото скъпата ѝ приятелка вече си имаше достатъчно свои проблеми, така че Катрин запази своите грижи и тревоги за себе си.

Изтощена и с натежало сърце тя се качи по стълбите и спря пред спалнята на баща си.

Откакто той се беше разболял, тя беше получила независимост каквато съвсем малко други дами имаха. При положение че брат ѝ не беше тук, за да се грижи за нея, тя можеше да прави каквото ѝ харесва, без да се налага да отговаря пред никой.

Дали Уини имаше основания да смята, че ще загуби тази свобода, ако се омъжи, или Катрин щеше да излезе права, че никой мъж няма да я притежава?

Дори като дете тя беше малко своенравна. „Добре де — сгълча се тя — много своенравна.“ Брат ѝ често ѝ беше казвал, че е разглезена. Не че точно той имаше право да го каже. Той беше този, който обикаляше света, който се забавляваше и си живееше живота, докато тя беше останала тук да се грижи за техния баща. Въпреки че, ако трябваше да е честна, Стърлинг дори не знаеше, че той е болен.

След като получи първия апоплектичен удар, баща ѝ все още можеше да говори и ѝ каза да не се свърза със Стърлинг и да не му казва. Вторият удар го остави неспособен да се изразява по какъвто и да било начин и сега той просто линееше.

Тя спря за момент, за да овладее емоциите си. Нямахме намерение да увеличава проблемите на баща си, като плаче за приятелката си, за него и за всичко, което няма силата да промени. Тя си пое дълбоко въздух, отвори вратата и влезе вътре. Усети тежката миризма от стаята на болния си баща.

Сестрата стана от стола в близост до леглото му, където бродираше и направи реверанс.

— Милейди!

— Как е той?

— Измит и спретнат. Чака следобедната ви визита.

Катрин се приближи до леглото и се усмихна на баща си. Стори ѝ се, че вижда удоволствие в сините му очи, но после реши, че може би това е плод на твърде силното ѝ желание.

— Много приятен ден. Трябва да накарам слугите да те изнесат в градината.

Той не реагира на нейното предложение по никакъв начин, освен че примигна.

Тя се чудеше дали се чувства притеснен, или благодарен, че ще бъде свален долу. Беше толкова трудно да реши какво да прави.

— Темперанс, може да си починеш, но преди това, моля те, накарай слугите да преместят шезлонга от стаята в градината и след това ги изпрати да свалят баща ми долу!

— Ако ми позволите, милейди, не съм сигурна, че физическото му състояние ще позволи такова действие. Това може да му причини

повече вреда, отколкото полза.

И след това вината за смъртта на баща ѝ щеше да тежи на съзнанието на Катрин. Би могла да живее с мисълта, че е убила Евъндейл, но баща си...

Тя въздъхна.

— Помоли лекаря, когато дойде следващия път, да провери състоянието на херцога!

— Да, милейди.

Катрин явно не можеше да направи много за удобството на баща си.

— Ще поседя с него през следващия час — каза Катрин. — Ти може да правиш каквото искаш.

— Благодаря, милейди.

Катрин седна в стола и взе ръката на баща си. Той леко помръдна глава, за да я погледне и несръчно опипа пръстена, който тя беше започнала да носи на дясната си ръка.

— Сложих сватбения пръстен на мама. Имаш ли нещо против.

Той издаде дълбок гърлен звук. Тя взе ленена кърпа от купчината, оставена върху таблата на леглото, и изтри слюнката от ъгълчетата на устата му.

— Ще ми се да можеше да ми кажеш какво искаш. — Тя прокара пръсти през изтъняващата му сребриста коса. — Надявам се, че не изпитваш болка.

Тя седна обратно с въздишка и взе книгата от страничната табла.

— Да видим в какви беди ще се забъркат Оливър и Хитреца днес, искаш ли?

* * *

— Очаквах да взема пари от теб по-рано — каза Джак, на влизания Люк същата вечер.

— Заминах за малко.

За три дни, ако трябва да сме точни. Най-лошото беше, когато преодоля отчаянието, когато алкохолът беше изпълнил целта си и ефектът му беше започнал да отслабва. Главата го болеше, стомахът му се бунтуваше и Люк се чувстваше като в ада. Беше странно за мъж

като него, извършил толкова лоши неща, да го гризе съвестта. Винаги беше най-лошо през нощта, когато се изправяше пред демоните си сам. Всичко това щеше да се промени, когато се омъжеше за Франи. Тя щеше да отвлича вниманието му от мрачните мисли. Щеше да донесе светлина в неговия мрак. Щеше да бъде негов спасител.

— С бутилка ли? — попита Джак.

— Не виждам какво те засяга.

Джак сви рамене.

— Не ме засяга. Просто се чудех дали трябва да пратя друга каса от най-хубавото ми ирландско уиски към твоето жилище.

Люк мразеше да признава слабостта си, дори пред Джак.

— Да, погрижи се! Довечера, ако е възможно.

— Смятай го за свършено.

Люк беше наясно, че Джак го изучава. Знаеше също така, че приятелят му няма да пита какво е предизвикало последното му падение, затова се изненада, когато се чу да изтърсва:

— Имах посещение от лейди Катрин Мабри.

Джак сбърчи вежди.

— Мабри?

— Дъщерята на херцог Грейстоун.

Една от веждите на Джак се стрелна нагоре.

— Леле, леле! Внезапно имаме изтъкната компания.

— Иска да убия някакъв мъж.

Другата му вежда се стрелна нагоре.

— Кой е нещастникът?

— Не каза.

— Допускам, че си отказал искането ѝ.

— Допускаш правилно.

— Разтревожил си се от това, че се е съмнявала дали можеш да изпълниш молбата ѝ ли?

Беше разтревожен от вярата ѝ, че той би я изпълнил. Без обяснение, без оправдание, сякаш смяташе, че той е свикнал да мие кръв от ръцете си. Но той нямаше да признае всичко това на Джак, затова запази мълчание.

Джак го тупна по рамото.

— Не се кахъри, приятелю! Те не са по-добри от нас. Единствената разлика е, че ние го знаем, разпознаваме недостатъците

си и с готовност признаваме, че ги имаме.

— Предполага се да съм един от тях, Джак. — Но Клейборн никога не се беше чувствал удобно сред тях, никога не се беше чувствал на мястото си.

— И двамата знаем, че не си.

Джак беше единственият, който знаеше истината за измамата на Люк и знаеше как се е престорил, че си спомня това, което старият джентълмен очакваше той да помни.

— Не, не съм.

— Не знам защо се чувстваш толкова ужасно виновен.

— Започнах да харесвам стария джентълмен. Не изглеждаше съвсем редно да го мамя.

Старият джентълмен беше обичал Люк, защото мислеше, че е негов внук. Беше едно да заблуди някого да му даде монета, за да няма болки в стомаха, когато легне да спи. Но не беше толкова лесно да преглътне представата, че е спечелил нечие сърце чрез измама.

— Ти го направи щастлив, Люк. Не се случва често да можем да направим нещо, което да накара някого да умре така, както умря старият джентълмен — доволен и щастлив, знаейки, че царството му е в безопасност в твоите ръце и вярвайки, че там му е мястото. Намери утеха в това!

Той се опитваше. Наистина.

— Ще изведа Франи за малко.

Джак се ухили наперено, но пък всичко у него беше наперено и самоуверено. Дори се беше перчил, когато бяха в затвора, сякаш всичко беше една голяма шега, докато Люк беше толкова ужасен, колкото никога през живота си.

— Най-после ще го направиш, а? — попита Джак.

— Мисля, че спечели достатъчно пари от мен.

— Никога няма да имам достатъчно, но си прав. Писна ми да събирам пари от този облог. Стана досадно. Върви и направи нея и себе си щастливи!

Такъв беше планът на Люк, докато крачеше през заведението, кимвайки кратко на познатите, и си проправяше път към задната част, където знаеше, че ще намери Франи. През деня тя се занимаваше с благотворителност, а вечер водеше сметките на Джак. Сега седеше на бюрото. Косата ѝ беше стегната в кок. Носеше обичайните си дрехи,

които не привличаха мъжките погледи, но Клейборн въпреки това беше привлечен от нея както винаги.

— Добър вечер, Франи!

Тя погледна нагоре, този път без да се стресне. Несъмнено я беше хванал, преди да се потопи напълно в цифрите.

— Очаквах да се появиш и да поискаш отчет за това как съм похарчила дарението ти по-скоро.

— Бях зает с друго. Освен това ти казах, че не ми дължиш отчет. Обаче се чудех, дали не би искала да се повозиш с мен на каретата?

— Защо?

— Просто мислех, че ще бъде хубаво да се измъкнеш от сметките на Джак за малко. Още няма мъгла, а Лондон през нощта може да бъде поразителен. Бих искал да го споделя с теб.

— Звучиш толкова потайно.

— Не прекарваме много време заедно напоследък, а винаги се радвам на компанията ти, както добре знаеш.

— Бих могла да ти покажа детския дом. Сградата е почти довършена.

— Би ми харесало.

Когато се изправи, тя му отправи същата сладка усмивка, която винаги го сгръвяше. Той грабна шала ѝ от поставката за шапки до вратата и го обви около раменете ѝ. После протегна ръка. Тя свенливо го хвана под ръка. Никой от двамата не каза и дума, докато не стигнаха до каретата му и слугата не отвори вратата. Франи спря, докато Люк ѝ помагаше да се качи. Тя погледна назад през рамо с блестяща усмивка.

— Пълна е с цветя.

— Да. Мислех, че ще ти доставят удоволствие.

— Сигурно са ти стрували цяло състояние.

Той разпозна нежното гълчене в гласа ѝ. Тя не вярваше в лекомисленото харчене, а отношението ѝ намаляваше удоволствието му от това да ѝ дава подаръци.

— Спокойно мога да си го позволя, Франи.

— Ти си прекалено щедър, Люк.

Понякога не мислеше, че е достатъчно щедър. Тя се качи вътре и той я последва, като седна срещу нея. От аромата на цветята почти му прилошаваше. Изобилие от букети бяха подредени от двете страни на

Франи. Щеше да накара слугата си да ги отнесе в жилището ѝ, когато се върнеха.

Докато каретата се носеше по улицата, слабата светлина от фенера вътре му позволяваше да я вижда добре, макар и малко в сянка. Винаги бе изпитвал удоволствие да я гледа, а ограничението на каретата създаваше интимност, която той не беше в състояние да постигне, докато Франи седеше на бюрото си със счетоводните книги пред себе си. Той се наведе напред и пое голите ѝ ръце в своите. Знаеше добре, че е неприлично голата му кожа да докосва нейната, но някак изглеждаше подходящо в този момент. Беше научил наизуст Двайсет и деветия сонет на Шекспир, за да ѝ го рецитира, но внезапно почувства, че трябва да разчита на собствените си думи, колкото ѝ неподходящи да са.

— Франи, обожавам те. Винаги съм те обожавал. Ще ми окажеш ли честта да станеш моя съпруга?

Усмивката ѝ увехна и пръстите ѝ се стегнаха около неговите. Тя поклати глава конвулсивно.

— Люк, не мога — прошепна тя пресипнало и той долови ужас в гласа ѝ.

Той стисна ръцете ѝ решително.

— Франи...

— Люк, моля те...

— Франи, позволи ми да довърша!

Тя кимна.

— Знам, че опита ти — как да го каже, без да я ужаси още повече? — с мъж беше абсолютно брутален, но те уверявам, че в моето легло няма да намериш нищо друго, освен нежност. Ще бъда толкова внимателен, колкото е възможно за мъж. Никога няма да те насилвам, няма да те притеснявам. Ще чакам, докато станеш готова. Ще се получи добре между нас, Франи. Кълна се.

Той видя сълзи да пълнят очите ѝ.

— Моля те, не плачи, скъпа!

Тя вдигна ръцете му и притисна устни към кокалчетата му.

— Знам, че никога няма да ме нараниш, Люк, но ти си лорд, а аз... — тя се изсмя горчиво, — аз дори не знам истинското си име. Мислиш ли, че някъде в Лондон наистина има семейство на име Дарлинг, което няма представа какво е станало с тяхната дъщеря? Аз

съм Франи Дарлинг^[1], защото Фейгън се обръщаше така към мен. „Франи, скъпа, разтрий ми краката! Франи, скъпа, донеси ми чаша джин!“ И когато дядо ти ме попита за името ми, аз казах Франи Дарлинг. Бях дете. Какво разбирах?

— Не ме интересува произходът ти — каза той грубо.

— Ти знаеш кое е семейството ти. Аз нямам представа, а една дама, която ще става благородничка, трябва да знае.

Той можеше да ѝ признае, че не знае за семейството си повече от нея, но подозираше, че измамата му няма да спечели любовта ѝ. Дори можеше да стане причина да я загуби напълно. Тя знаеше, че той винаги е хранил съмнения към произхода си, но нямаше представа, че те са оправдани и че Люк е направил всичко по силите си, за да убеди стария джентълмен, че е негов внук. Тя не знаеше, че е излъгал, за да накара стария джентълмен да види това, което искаше да види. Смъртта, чакаща в сенките, е могъщ мотиватор. Въпреки това той не смяташе, че е възможно Франи да му прости, че е взел нещо, което не му принадлежи. Но вече беше разглезен от богатството. Не искаше да го върне. Не би го върнал.

— Франи, не мисли за това, че ще ставаш благородна дама! Мисли, че ще станеш моя съпруга! Само това има значение за мен.

— Как можа да го кажеш, Люк? Боже мой, ти седиш в Камарата на лордовете! Отговорността, която изисква поста ти, е съкрушителна. Съпругата ти трябва да знае всичко, свързано с етикет и правила на поведение. Когато дойдат гости на вечеря...

— Няма да даваме вечери.

— А когато ме представят на кралицата? Знаеш ли какво трябва да облека? Знаеш ли какво поведение трябва и не трябва да проявявам?

— Можеш да се научиш. Старият джентълмен ти даваше уроци. Нае учители.

— Те ме научиха да чета, да пиша, да смятам и да говоря правилно. Но, боже, Люк, дядо ти никога не е очаквал от мен да стана дама. Той се погрижи да бъда научена да обслужвам, не да бъда обслужвана. Моля те, не искай това от мен! Аз ти дължа всичко. Ти спаси живота ми — сълзи се затъркаляха по бузите ѝ, — но, моля те, не искай това от мен! Моля те, не искай от мен да вляза в твоя свят! Самата мисъл ме ужасява. Това ще бъде толкова самотно място.

Същинската причина да я иска там беше, че самият той беше дяволски самотен. Имаше време, когато мислеше, че ще умре от самота. Време, когато не можеше да си представи по-лош ад от това, да се намира между два свята. Да живее в единия, но да принадлежи на другия.

— Франи...

— Моля те, Люк, не искам да те наранявам, но не мога да се омъжа за теб. Просто не мога. Това ще ме унищожи.

— Ти си по-силна, отколкото си мислиш.

— Но не съм толкова силна, колкото теб. Никога не бих могла да направя нещата, които си правил ти.

Понякога той мислеше, че щеше да е по-добре да ги остави да спуснат клупа на шията му.

— Нищо ли не мога да кажа, за да ти повлияя? — попита той.

Тя бавно поклати глава.

С въздишка той освободи ръцете ѝ, облегна се назад и се загледа през прозореца. Мъглата се съгъстяваше. Изглеждаше някак символично.

— Надявам се не възразяваш, ако не отида да видя твоя детски дом.

— Толкова много съжалявам...

— Недей, Франи, спри да се извиняваш! Това само прави нещата по-лоши.

— Аз те обичам, знаеш го — каза тя тихо.

И това направи всичко още по-непоносимо.

* * *

Люк подреди малката си армия от бутилки, благодарен за уискито, което Джак се беше погрижил да му бъде доставено вечерта, както беше обещал. После седна на стола си и започна да гълта съдържанието на първата бутилка.

Франи му беше отказала и го беше наранила до дъното на душата му. Беше отлагал да поиска ръката ѝ, не защото мислеше, че ще му откаже, а защото не можеше да убеди себе си, че я заслужава, че заслужава някоя жена.

Но да получи отказ, защото тя се страхува от неговия живот...
Беше ли животът ѝ тук толкова труден за нея?

Старият джентълмен беше взел нея и няколко от децата на Фейгън, когато беше открил, че Люк ги вкарва тайно в къщата, храни ги и ги приютява на топло за през нощта. Беше ги наблюдавал отблизо, защото не им вярваше напълно. Беше наел учители. Беше се погрижил да се научат на обноси.

Така че, от какво се страхуваше Франи? Какво мислеше, че не знае? Или в отказа ѝ имаше нещо друго, което той не искаше да приеме? Дали не можеше да живее с мрака, който се беше настанил в него и просто беше твърде мила, за да го признае?

Люк хвърли празната бутилка настрана. Посегна за друга и нещо под далечния стол хвана окото му. Той стана и стаята се завъртя. Падна на колене и пропъзля до стола. Бръкна под него и взе предмета. Обърна се, облегна гръб на стола и проучи закопчалката.

Закопчалката на лейди Катрин. Сигурно беше паднала от наметалото ѝ. Някоя от слугините му не се стараеше достатъчно с подовете, но той не беше особено обезпокоен от лошата ѝ работа. Лека усмивка се появи на лицето му, когато си спомни перченето на Катрин и изненадата ѝ, че той знае името ѝ.

О, да, беше разбрал коя е. Беше разкрил тази малка истина още първата вечер, когато очите му се спряха върху нея. Дори най-верните слуги обичаха джобовете си повече от господарите си. За няколко монети беше намерил един, готов да се крие в храстите, да надзърта през прозореца с него и да разпознае дамата, която Люк му посочи.

Не беше изненадан да я открие в библиотеката си. Беше изненадан само, че ѝ бе отнело толкова дълго време да се появи. Онази нощ на бала беше усетил незабавно привличане, по-силно от всяко, което беше изпитвал преди или след това.

Винаги беше приемал, че ако за първи път беше срещнал Франи като млада жена, привличането щеше да бъде също толкова силно, ако не и повече. Но те бяха деца, когато се запознаха, и бяха привързани един към друг.

Той потри с палец закопчалката. Катрин беше различна. Катрин беше...

Той чу смеха, без да си дава сметка, че всъщност смехът е негов.

Катрин беше отговорът към постигането на това, което искаше повече от всичко друго.

[1] Darling (англ.) — скъпи, скъпа. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 4

Много бавно и внимателно Катрин топна златния връх на перото си в мастилницата. Баща ѝ нямаше да е доволен от действията ѝ, но тя мислеше, че няма никакъв друг избор.

Мой най-скъпи братко,
Надявам се, че писмото ми те намира в добро
здраве...

„Надявам се изобщо да те намери“ — помисли тя отегчено.

... и че се наслаждаваш на пътешествията си.
Обаче имам отчаяна нужда от теб у дома.

Ръката ѝ трепереше, когато отново топна перото в мастилницата. Тя разполагаше с графика на Стърлинг, но нямаше представа дали го спазва. Все пак тя не мислеше, че има голям избор, освен да се опита да влезе във връзка с него. Но тогава нахлуха съмненията.

Как би могла изобщо да помисли да помоли брат си за това, което беше поискала от Клейборн? Той не притежаваше тъмната душа на графа. Нейният брат беше мил и щедър. Тя го обичаше нежно. Дразнеше я единствено фактът, че тъй като беше с няколко години по-голям, той изглежда беше на мнение, че само това е важно. Това отношение без съмнение беше довело до кавгата с баща ѝ, благословен да е.

Как би могла молбата ѝ да промени Стърлинг? Щеше ли да го превърне в мъж като Клейборн? Искаше ли тя да е отговорна за превръщането на един ангел в дявол? Но беше прекалено много

разтревожена, че следващия път, когато Евъндейл забие юмруците си в Уини, ще я убие.

Клейборн беше прав. Тя щеше да се погрижи за въпроса сама. Но, боже мой, къде щеше да намери сили? И как щеше да го направи? Пистолет? Нож? Отрова?

Колко пъти трябваше да го застреля или да го намушка? Никога не беше виждала мъртъв човек или поне не си спомняше. Майка ѝ беше умряла при раждането на бебе, което не оцеля. Катрин беше дете по онова време. Майка ѝ изглеждаше като заспала. Смъртта винаги ли беше толкова мирна?

Катрин беше извадена рязко от мрачните си мисли от почукване на вратата. Прислужницата ѝ — Джени, надзърна вътре.

— Милейди, беше доставено писмо.

Сърцето на Катрин направо спря да бие. Дали не беше от Уини? Дали не беше се случило най-лошото? Или беше от нейния брат? Дали не се прибираше най-последно? Щеше ли да получи отговор на молитвите си?

— Донеси го бързо! — треперенето ѝ се засили, когато се пресегна за писмото. Нямаше печат. Само капка восък, която да го държи затворено. Колко странно. Тя плъзна сребърния си нож за писма под восъка, отлепвайки го от хартията. После разгъна писмото.

Нужно е да се срещнем.

Полунощ.

Вашата градина.

К.

К? Кой по дяволите...

Тя едва не ахна. Клейборн?

Бързо сгъна писмото и погледна към Джени.

— Кой го донесе?

— Едно момче.

— Каза ли нещо?

— Само че се отнася до спешен въпрос и трябва да ви бъде доставено веднага. Всичко наред ли е, милейди?

Катрин прочисти гърлото си.

— Да, всичко е наред. Тази вечер се чувствам малко неспокойна. Ще се разходя по-късно, около полунощ, след което можеш да ми помогнеш да се приготвя за сън.

— Да, милейди. — Джени направи реверанс и напусна стаята.

Катрин разгъна и отново прочете писмото. Мили боже, тя беше почукала на вратата на дявола, а сега той беше почукал на нейната. Това не предвещаваше нищо добро. Изобщо не предвещаваше нищо добро.

Тя сгъна отново писмото и го пхна в една книга. После стана и започна да крачи. Какво да облече за среднощната среща? Наметало, може би — нещо, което да я скрие от бдителни очи. Въпреки че след като срещата щеше да се състои в нейната градина, единствените бдителни очи щяха да бъдат тези на слугите ѝ, а тя просто щеше да им забрани да излизат в градината по това време.

Тя погледна часовника, който тиктакаше на полицата над камината. Оставаха ѝ два часа, два часа тревоги. Несъмнено би било мъдро да пренебрегне призива му.

Нужно е да се срещнем.

Нужно е. Не беше ли посочил той, че има всичко, което му е нужно? Тогава какво би могла да предложи тя?

Още една целувка, може би? Беше ли се мятал и въртял в леглото всяка нощ като нея? Беше ли неспособен да спи? Беше ли посещавала сънищата му, както той посещаваше нейните?

Не можеше да отрече, че очакваше посещението му. Тя всъщност искаше да го види отново. Може би следващия път, когато го поканеше на бал, той щеше да присъства.

Тя седна, загледа часовника и зачака. Точно пет минути преди полунощ се изправи и наметна пелерината около раменете си. Погледна отражението си в огледалото, пхна няколко немирни кичура от косата си на мястото им, после се засмя на глупостта си. Той едва ли щеше да може да я види в мрака. А тя определено не се интересуваше какво мисли за външния ѝ вид.

Помисли да надене ръкавиците си, но това не беше официална разходка. Нямаше да имат причина да се докосват. Тя си пое дълбоко въздух, за да се успокои, вдигна лампата от бюрото и излезе от стаята си.

Беше много тихо и повечето от светлините в къщата бяха вече загасени. Беше почти в дневната стая, чиято врата щеше да я изведе в градината, когато чу:

— Милейди, мога ли да съм полезен?

Тя се завъртя и се усмихна на иконома.

— Не, благодаря ти, Джефърс. Трудно ми е да заспя. Просто ще се разходя в градината.

— Сама?

— Да, това е нашата градина. Би трябвало да съм в безопасност.

— Искате ли да пратя слуга, който да ви придружава?

— Не, благодаря. Ще се радвам на самотата. Всъщност, погрижи се никой от слугите да не ме безпокои!

Той се поклони леко.

— Както желаете.

Тя се отправи към дневната стая. Вече там, тя отдели минута да събере решителността си като наметалото около себе си и пристъпи през вратата в градината.

Когато даваха приеми, палеха фенерите, които обграждаха пътеката. Сега тя не беше преценила, че има нужда от толкова много грижи или от толкова много светлина, но докато се разхождаше по пътеката, започна да се съмнява в решението си. Не беше осъзнала колко е тъмно между живите плетове, цветята и покритите с бръшлян подпори, колко злокобно, колко...

— Лейди Катрин.

Тя изписка тихо и се завъртя. Как не го беше видяла, че стои там? Той сякаш се беше надигнал от нощните сенки като самия принц на мрака.

— Стреснахте ме, сър — каза тя и се прокле, че е заговорила, преди сърцето ѝ да върне нормалния си ритъм. Гласът ѝ наподобяваше на несигурните трели, които мъчеха брат ѝ, когато беше в пубертета.

— Моите извинения — каза Клейборн.

— В тона ви липсва разкаяние. Не се съмнявам, че го направихте нарочно.

— Може би. Не бях сигурен, че ще се срещнете с мен.

— Писмото ви сочеше, че имате „нужда“. За разлика от вас, аз не съм от тези, които пренебрегват хора в нужда.

— Нима?

Гласът му беше станал дрезгав и тя се зачуди дали неволно не му беше пратила послание, което нямаше намерение да праща. Беше разтревожена от неговото спокойствие и от своето вълнение. Тя пое дълбоко въздух и попита остро:

— Какво е това, от което се нуждаете, милорд?

— Да повървим, моля!

— Не и отвъд градината.

— Определено не. Но колкото може по-далеч от дебнещи очи и уши.

Той започна да върви, без да я изчака. Тя забърза, за да го настигне.

— Инструктирах слугите да не ни безпокоят.

Той спря рязко и тя едва не заби нос в рамото му, когато той се обърна към нея. Беше толкова невероятно висок и широкоплещест. Самото му присъствие караше сърцето ѝ да препуска.

— Уведомили сте слугите си, че ще се срещнем тук? — каза той, а гласът му беше пропит с неверие.

— Не, разбира се. Изразих се грешно. Казах им да не безпокоят мен. Доколкото им е известно, имам проблеми със съня.

— Това обичайно ли е за вас? Да имате проблеми със съня?

Той изглеждаше любопитен, сякаш беше загрижен за нея.

— Не, обикновено не — каза тя. Освен в случаите, когато мислеше за него. Тогава ставаше невъзможно да заспи.

— Предполагам, че ще имате.

Какво имаше предвид с това?

Той отново започна да върви и противно на убеждението си, тя закричи до него. Беше благодарна, че е взела лампата. Въпреки че не осигуряваше изобилие от светлина, тя предлагаше достатъчно, за да може да го вижда ясно.

— Искам да говоря с вас за вашето... предложение — каза Клейборн с толкова емоция, колкото имаше в буца въглища.

— Не мислех, че сте заинтересован. — Тя не му вярваше напълно. Беше отхвърлил предложението ѝ и я беше накарал да се чувства доста глупаво, че го е направила.

— Не бях.

— Но сега сте.

— Изглеждате раздразнена. Намерихте ли някой друг, който да поеме поръчката ви?

О, как ѝ се искаше да беше! Искаше ѝ се да може да се обърне и да си тръгне. Той я объркваше. Тя мислеше за топлите му пръсти на шията ѝ, които караха пулса ѝ да се учестява. Спомни си парещите му устни...

— Не, не съм намерила никой друг.

— Погрижихте ли се за въпроса?

— Не.

— Тогава вероятно можем да сключим сделка. Има една млада дама, която много бих искал да направя своя съпруга.

Катрин спря, опитвайки се да не се издаде колко са я шокирали тези думи. Интересуваше ли я, дали той ще си вземе съпруга? Никак. Абсолютно не я интересуваше, но все пак не можеше да отрече разочарованието. Беше прекарала много години, мечтаейки за него, въпреки че си забраняваше. Той просто нахлуваше в мечтите ѝ, сякаш мястото му беше там.

Той я изучаваше, сякаш беше нещо странно. Какво показваше лицето ѝ? Нищо, надяваше се тя. Или може би просто се опитваше да реши колко да разкрие. Той беше толкова затворен, колкото е ковчег, преди да бъде спуснат в земята.

— Но тя има опасения относно омъжването си за мен — продължи той.

— Заради порочните неща, които правите?

Подигравателната му усмивка беше още по-ясно различима в мрака.

— Порочните неща, които правя, лейди Катрин, са причината да сте привлечена от мен.

— Не съм привлечена от вас.

— Нима? Не си спомням да бяхте прекалено разстроена, че ви целунах. Подозирам, че сте се надявали да вкусите от порочността.

— Не знаете абсолютно нищо за моите надежди, милорд. — Тя преглътна и се опита да си върне хладнокръвието. — Значи младата дама има опасения. Едва ли мога да я обвиня.

— В преговори, лейди Катрин, обидата не помага на този, който търси услуга.

— Да, обяснихте го онази нощ. Моите извинения, ако съм ви обидила. Тя няма да се омъжи за вас, а това ви е накарало да ме призовете, защото...

— Тя се страхува от нашия свят. Чувства, че няма да си е на мястото сред благородници.

Обикновена жена? Той щеше да се ожени за обикновена жена? От друга страна какъв избор му оставаше? Тя не можеше да се сети за никоя дама, която би поощрила вниманието му, за нито един баща, който сериозно би обмислил да даде на Клейборн ръката на дъщеря си.

— Не съм забелязала да се опитвате да се впишете в обществото.

— Честно казано, лейди Катрин, доскоро не ми пукаше дали се вписвам, или не. Но с Франи несъмнено ще имаме деца и не искам за тях да се шушука така, както за мен.

Франи. Беше произнесъл името ѝ с толкова топлина. Кой да си помисли, че е способен на такава велика емоция каквато е любовта?

— За вас не се шушука, милорд. Хората не говорят за дявола.

— Не, лейди Катрин, знам, че това не е истина. Иначе откъде щяхте да знаете, че трябва да дойдете на моята врата?

Той измърка името ѝ с такава интимност, че в стомаха ѝ се разгоря огнена топка. Колко бързо беше спечелил предимство. И колко отчаяна нужда имаше тя да си го върне.

Катрин вдигна глава и също му се усмихна.

— Разбирам. Значи искате да се погрижите децата ви да бъдат приети сред аристокрацията. — Трудно можеше да си го представи като баща, още по-малко като съпруг.

— Така е. Но преди да се хвърля към този проблем, трябва да дам на Франи увереността да ми окаже честта да се омъжи за мен. И тук се появявате вие.

— Аз?

— Да. Имам нужда да я научите на всичко, което трябва да знае, за да се движи уверено сред нас. След като изпълните тази задача, аз ще ви освободя от лицето, което сте избрали.

— Вече нямам увереност в способността ви да изпълните молбата ми, милорд. Казахте, че не сте убили.

— Не, казах, че не съм убил чичо си.

Тя проучи лицето му — познатите черти, които я бяха преследвали в сънищата ѝ толкова дълго.

— Мили боже! Вие не вярвате, че наистина сте граф Клейборн.

— В какво вярвам или не вярвам, не е от значение. Старият джентълмен вярваше, че съм, а също и Короната — той протегна ръце.

— И ето ме тук.

— Имате странна представа за честност.

— Имаме ли сделка?

— Казахте, че ще се погрижите за вашата част, щом аз се погрижа за моята. Но моята задача може да отнеме месеци. Как да знам, че когато свърша, вие ще се погрижите за вашата?

— Имате думата ми.

— На джентълмен?

— На разбойник. Не сте ли чули, че има чест сред крадците?

Боже мой, тя се страхуваше, че играе много опасна игра.

— Все пак вие искате от мен много повече, отколкото аз искам от...

Той стисна брадичката ѝ в облечената си в ръкавица ръка и се наведе. Катрин можеше да види как мускулите на челюстта му се стягат.

— Вие искате от мен да предам последната част от душата си. Веднъж сторено, това не може да бъде върнато. Аз искам от вас само да научите една жена как да бъде домакиня на следобеден чай.

Преглъщайки с мъка, тя кимна и заговори през стиснати зъби.

— Напълно сте прав. Сега, ако бъдете така добър да ме пуснете...

Той изглеждаше изненадан, че все още я държи. Отпусна ръка.

— Моите извинения. Аз...

— Не се тревожете! Не вярвам да сте ме натъртил.

Той се обърна настрана и ако тя не знаеше, че е измамник, можеше да помисли, че се бори със съвестта си.

— Честно казано, милорд, не съм сигурна, че това, което искам от вас, може да чака месеци, преди да бъде изпълнено.

Той погледна през рамо към нея и светлината на фенера се отрази в очите му, придавайки им нечестив блясък.

— Франи е доста умна. Не се съмнявам в нейната способност да учи, а по-скоро във вашата способност да я научите. След като видя, че можете да изпълните вашата част от сделката, аз ще се погрижа за моята.

— Няма да ви кажа името, докато не сте готов за задачата.

— Съгласен съм с тези условия.

— И никога няма да ви кажа защо.

— Изглежда трябва да знам поне какво е направил, за да заслужи да умре.

Последните няколко думи накараха стомаха ѝ да се свие болезнено. Тя знаеше какво иска, знаеше какви щяха да бъдат последствията. Ако можеше да измисли друг начин да спаси Уини, щеше да го използва. Но знаеше, че заплахите няма да подействат на Евъндейл. И Уини беше права. Законът не им беше от полза. Затова Катрин подсили решителността си, преди да каже:

— Въпросът е личен.

— Точно тази част от уговорката ни е неприемлива за мен.

— Мъжът, когото убихте — Джефри Лангдън, защо го убихте?

— Причините са лични.

— Той заслужаваше ли това, което му причинихте?

— Не, той заслужаваше нещо много по-лошо.

— Вярвам ви.

— Не давам пукната пара дали ми вярвате, или не.

Тя пристъпи напред.

— Имах предвид, че приемам думата ви, че той го е заслужавал. Защо не можете да приемете моята, че другият джентълмен заслужава смърт?

— Защото, лейди Катрин, вие живеете в свят, където дамите плачат, защото не са получили покана за бал. Това, което вие може да сметнете за обида, аз просто бих приел за неудобство.

— Мислите, че след като сте израснали на улицата, само вие сте наясно с тъмната природа на човека? Колко ужасно самомнителен сте!

— Виждал съм най-лошото у хората, виждал съм и най-доброто. Можете ли да кажете същото?

Можеше ли? Можеше ли дори да започне да проумява на какви ужаси е бил свидетел?

— По този въпрос, вярвам, че съм виждала най-лошото.

Той кимна много бавно.

— Много добре тогава. Ще приема думата ви, че той заслужава това, което ще направя.

Беше мислила, че ще бъде облекчена. Вместо това я тормозеха съмнения. Тя ги отхвърли. Не беше сега времето да става придирчива към действията си.

— Тогава имаме сделка. Да подготвя ли документи?

Мъжът, който рядко показваше емоция, изглеждаше ужасен.

— За бога, не! Не трябва да има доказателство, нищо написано, което ще ме отведе до Нюгейт. Дори писмото, което ви пратих по-рано, трябва да бъде изгорено.

— Тогава как ще скрепим сделката?

— Ще си стиснем ръцете. — Той свали ръкавицата си и протегна дясната си ръка към нея.

Тя изтри длан, която внезапно се беше изпотила, в полата си, преди да я притисне в неговата. Дългите му пръсти се ключиха около нейните и той я привлече към себе си, толкова близо, че тя можеше да види тесния черен контур, който обграждаше сребристосивите му очи.

— Вече сте съюзена с дявола, милейди. Дано спите по-добре от мен нощем!

Сърцето ѝ биеше тежко, когато той освободи ръката ѝ, обърна се леко и започна да надява ръкавицата си.

— Трябва да бъдем дискретни. Ще пратя каретата си да ви чака в уличката утре в полунощ. Чакайте ме там и ще ви придружа до Франи!

— Сигурно я обичате много, за да сте готов да направите всичко това.

Той обърна глава леко и задържа погледа ѝ.

— Не правя нещо, което не съм правил за нея и преди.

ГЛАВА 5

Проклятие! Какво имаше в тази жена, което го караше да признава неща, които не беше признавал на никого? Какво имаше в нея, което го изпълваше със срам заради миналото му? Какво го караше да иска да я шокира чак толкова? Какво го караше да иска да изглежда като дявола, какъвто тя вярваше, че е?

Тези мисли го измъчваха, откакто беше напуснал градината ѝ. Несъмнено беше глупак да се забърка в това без повече информация. Тя не искаше да разкрие кой трябва да бъде убит, докато той не заяви, че е готов да изпълни своята част от уговорката. Доколкото знаеше, той беше този, когото тя беше избрала да свърши работата. Не че можеше да измисли и една разумна причина да се заеме с тази задача. Един мъдър мъж никога не се захваща с работа, без да знае всички подробности, а на него му липсваха много подробности.

Той потропа на вратата на бедното жилище. Изчака минута и потропа отново. Видя как светлинката потрепна в долния прозорец и потропа още веднъж.

Вратата се отвори и една стара жена протегна фенера си.

— Луд ли си? Не знаеш ли колко е часът?

— Трябва да се видя с Джеймс Суиндлър.

— Той е легнал.

— Тогава го вдигни!

Тя го изгледа кръвнишки.

— Нямаш ли приличие? Няма да направя такова нещо.

По стълбите отекнаха стъпки и един висок мъж с широки рамене отмести дамата, повдигайки своя фенер, за да види госта по-добре.

— Люк? Боже мой, какво има? Нещо с Франи ли?

Беше, донякъде.

— Трябва да поговорим.

— Разбира се, качвай се! — Джим потупа рамото на старата жена. — Всичко е наред, госпожо Уитън. Той е приятел.

— Без съмнение в беда. Да търси инспектор от Скотланд Ярд по това време на нощта. Приличните хора не правят така.

— Не се тревожете! Върнете се да спите, мадам! Аз ще се погрижа за всичко.

Жената се изкашля шумно и се затътри обратно към стая, което Люк допусна, че е нейната спалня.

— Хазяйката ти е много неприятна жена.

Джим се усмихна.

— Според моя опит малко хора са приятни, когато са събудени посред нощ. Качвай се!

Люк го последва нагоре по тясното стълбище до апартамент, който имаше дневна и спално пространство от едната страна. Не се изненада да види малък огън в камината. Независимо от сезона, той и приятелите му се наслаждаваха на топлината сега, когато можеха да си я позволят.

Джим наля уиски в две чаши и подаде едната на Люк.

— Настани се удобно!

Люк седна на един от двата стола пред камината, докато Джим седна на другия.

— Инспектор? Кога се случи това? — попита Люк.

— Преди време.

— Издигаш се в света.

— Едва ли. Титлата е впечатляваща, но означава просто, че вече не вървя по улиците, а надзиравам тези, които го правят.

Джим винаги беше скромен до крайност. Люк подозираше, че ако внезапно го коронясат за крал на Англия, щеше да пренебрегне честта, като каже, че това само означава, че ще седи на по-лъскав стол от всички останали.

— Защо помисли, че причината да бъде тук, има нещо общо с Франи? — попита Люк.

— Защото тя е това, което е общото между всички нас.

— Не, Фейгън е общото между всички нас.

— Но Франи е тази, около която всички кръжим и която защитаваме. — Джим се облегна напред, като подпираше лакти върху бедрата си и държеше чашата си с две ръце, сякаш очакваше лоши новини. — Така че, ако не тя те е довела до вратата ми посред нощ, тогава какво?

— Искам да събереш малко информация за мен.

Джим се облегна назад, усмихнат уверено.

— Ето тук е истинският ми талант.

Люк беше напълно наясно с факта и възнамеряваше да се възползва добре от уменията на Джеймс Суиндлър. Беше решен да научи истината за искането на лейди Катрин Мабри много преди тя да му я разкрие. Знанието беше сила, а там, където беше замесена лейди Катрин, той се нуждаеше от цялата сила, която можеше да призове.

* * *

Игрален дом. Клейборн я беше довел през задната врата в игрален дом.

Катрин все още беше замаяна от откритието, докато стоеше на вратата на кабинета и гледаше как той се опитва да убеди една червенокоса дама, която изглежда се противеше с всички сили, че нещата са под контрол.

— Франи, тя ще те научи, че да бъдеш омъжена за лорд не е нещо, от което трябва да се страхуваш — каза Клейборн.

„Освен ако не е омъжена за херцог Евъндейл“, помисли Катрин горчиво.

— Но аз не го искам.

Те продължиха да спорят. Катрин слушаше с половин ухо, позаинтересувана от обстановката, отколкото от разговора, въпреки че не можеше да види главната част от вътрешността на сградата. Беше почти изкушена да поиска да я разведат наоколо.

Клейборн искаше да се омъжи за жена, която работеше в игрален дом. Която работеше. В заведение за хазарт. Обществото никога нямаше да я приеме. Цялата ситуация беше абсурдна. И все пак Катрин прие предизвикателството. Тя не само щеше да я обучи, но щеше да се погрижи да бъде приета в обществото. Струваше си да види Уини в безопасност.

Роклята, която Катрин носеше, беше от тези, които използваше, когато посещаваше дами от благороден произход. Внезапно тя започна да ѝ изглежда напълно неподходяща. Какво носеше една дама, когато отиваше в игрално заведение? Тя се помъчи да не се разсмее

маниакално. Цялата ситуация беше просто абсурдна и в същото време невероятно увлекателна. Уини щеше да умре, ако знаеше къде Катрин прекарва вечерта си.

Собственикът на заведението, на когото беше представена при влизането, също стоеше на вратата, облегат нахално назад със скръстени на гърдите ръце и погледът му я обхождаше от глава до пети и обратно. Въпреки че не гледаше в него, тя можеше да усети безсрамния поглед, сякаш беше леко докосване. Извивайки глава, тя изгледа свирепо Джак Доджър.

— Доволен ли сте от това, което виждате?

Той отново я погледна.

— Извънредно.

Тя си позволи да го огледа, спирайки се за миг на изгарянето във форма на буквата К, което обезобразяваше вътрешната част на палеца му, докато накрая отново го погледна в черните му очи.

— Аз не мога да кажа същото.

Кискането му беше като мъркане от огромна котка, подготвяща се да нападне. По гръбнака на Катрин бавно запълзя ледена тръпка.

— Как така дама от аристокрацията се оказва с гръбнак? — попита той.

— Изглежда знаете малко за аристокрацията, сър.

— Знам много за тях. — Той се облегна със задоволство. — Те са едни от най-добрите ми клиенти.

Тя познаваше този вид — сплетник — причината приличните жени да се нуждаят от придружител, когато се движат по улиците. Той се опитваше да я впечатли.

Не беше толкова лесно да я провокират. Тя отново обърна внимание на спорещата двойка.

— Всички имаме пороци.

— И какви са вашите, лейди Катрин?

— Те не са ваша грижа.

— Може би не, но ми хрумна, че може да имам работа за вас в моя дом.

Тя отново го изгледа свирепо.

— Моля, кажете!

— Вярвам, че бихте задоволили фантазиите на моите клиенти, които не са благородници, защото сегашните ми момичета не могат.

Подозирам, че много господа фантазират да бъдат в леглото с жена от вашия... сорт.

— А фантазиите на една дама? Добре ли сте подготвен да се погрижите за тях?

Той изглеждаше слисан. Добре. Тя не го харесваше много.

— Дамите фантазират ли в леглото?

Тя изви вежда.

По лицето му се разля ленива усмивка.

— За какво фантазирате?

Тя му се усмихна и отново се загледа в двойката. Франи беше очевидно развълнувана. Мили боже, с тази скорост щяха да стоят тук цяла нощ. Катрин вече беше уморена. Беше прекарала голяма част от следобед с човека, който се занимаваше със сделките на баща ѝ, и беше твърде неспокойна за срещата с Клейборн, за да си почине порано вечерта.

— Стига вече! — извика Катрин.

Клейборн се обърна, явно подразнен от нея. Не че изобщо ѝ пукаше за неговото раздражение по един или друг начин.

— Не можете да я принудите насила — каза тя.

— Не я принуждавам насила.

— Принуждавате я. Не виждате ли, че тя е ужасена от мисълта да се омъжи за вас? Не че мога да я обвиня, ако това е начинът, по който планирате да се държите с нея, след като се ожените.

— Не — каза Франи. — Не от брака с Люк, а от брак с това, което той представлява.

— Благородниците, аристокрацията, каймакът на обществото. Наистина ли вярвате, че сме толкова различни?

— Да. Имате всички тези правила...

— Които могат да бъдат научени, а лорд Клейборн ме уверява, че сте изключително умна и ще схванете фините нюанси на нашето общество много бързо. Е, ще се захващаме ли с обучението?

Франи погледна към Клейборн, после погледна към Катрин. Изглеждаше напълно победена.

— Да, разбира се.

Катрин влезе в стаята, чудейки се защо Клейборн би искал мишка за съпруга. Изглежда щяха да ѝ бъдат необходими уроци не само по етикет.

— Вие, лорд Клейборн, можете да напуснете.

Той пристъпи напред и се наведе към нея.

— Бъдете нежна с нея!

— Ще правя това, което е необходимо, за да постигна това, което искам.

— Ако я докарате до сълзи...

— За бога, аз не съм чудовище!

Той точно отвори уста да каже нещо...

— Шшшт! Няма да търпя намесата ви в тази работа. Вземете мистър Доджър с вас, уговорката ни не включва да обучавам и него! Погрижете се да затворите вратата бързо на излизане!

Мускул на челюстта му трепна и тя помисли, че би трябвало да е уплашена от мрачния поглед, който ѝ отправи. Но по някаква странна причина тя не беше уплашена от граф Дявол. Никога не е била.

Той се завъртя на пета, излезе от стаята и тръшна вратата. Катрин изпита първерзно задоволство от това, че го е подразнила и накарала да избухне, а после обърна вниманието си към жената, която несъмнено беше по-голяма от нея, но някак изглеждаше по-млада.

— Здравейте, Франи! Аз съм Катрин.

— Лейди Катрин!

— Само при официални случаи. Сред приятели съм Катрин.

— И очаквате да сме приятелки?

— Всъщност, да. — Тя седна на близкия стол. — Сега ми кажете истинската причина да не искате да се омъжите за Клейборн!

* * *

— Харесва ми — каза Джак. — Много ми харесва.

Люк гаврътна уискито, което Джак беше налял за него, преди да притисне чашата и ухото си към стената в светилището на Джак — стаята, сгушена до тази на Франи. Проклятие, не можеше да чуе и една скапана дума!

Джак взе чашата от него, напълни я отново и му я върна.

— Тя има много кураж.

— Тя е проклето вбесяваща, това е тя. Вече съжалявам за сделката.

— Красива е.

Люк се свлече в стола.

— Не съм забелязал.

— Би накарала и мъртвец да седне в ковчега си. Проклятие, може дори да съм готов аз да убия онзи, за да спечеля благоволения й.

— Не го правя, за да спечеля нейното благоволение.

— Знам. Правиш го, за да спечелиш това на Франи.

Те изпаднаха в пълно мълчание, докато Джак попита:

— Мислиш ли, че неомъжените жени фантазират?

Люк погледна нагоре.

— За какво?

— В леглото.

— Не. Не биха знаели откъде да започнат.

— Защо?

— Защо какво?

— Защо не биха знаели откъде да започнат?

— Защото не знаят нищо за това какво става между един мъж и една жена.

— След като научат, биха могли да фантазират.

— Вероятно.

— Значи лейди Катрин не е девствена.

Реакцията на Люк беше странна. Цялото му тяло се стегна и той почувства нужда да... какво? Да защити честта на дамата? Да удари този, който беше отнел невинността й? Дали някой й беше натрапил вниманието си? Това ли беше причината да го иска мъртъв?

— Защо смяташ така? — попита той.

— Тя посочи, че фантазира за мъже. Сега се чудя дали жените биха плащали, за да бъдат сбъднати техните фантазии. Може би трябва да разширим бизнеса си и да включим предложения за дами.

— Не бъди смешен! Мъжете имат нужди, които жените нямат.

— Прекарвам голяма част от деня си да съзерцавам различни възбуждащи аспекти от жените, да не споменавам всички вълнуващи неща, които бих могъл да правя с тях. Ти не вярваш ли, че мислят за мъже?

— Не, те мислят за рокли и чай, и за ръкоделие.

— Не съм толкова сигурен. Може да попитам Катрин...

— Тя е лейди Катрин за теб. И стой настрана от нея, Джак!

— Малко е трудно, когато я водиш в моето заведение.

— Нямам избор. Франи живее тук и работи тук, а рядко излиза навън. Както добре знаеш, нощта е най-добра за тайни срещи.

— Ти ми нареди да стоя настрана от Франи и аз го направих. Изобщо не флиртувам с нея. Можеш да имаш само една жена Люк, и ти заяви, че това е Франи. Ще правя с Катрин каквото ми харесва.

Люк се изправи на крака с такава сила, че уискито му се разплиска от ръба на чашата, когато се надвеси над Джак.

— Ще я оставиш на мира!

Не му хареса начинът, по който Джак го изучаваше — замислен и с блясък в очите. Нито му хареса особено яростта, която се излъчваше от него при мисълта Джак да ухажва Катрин. Какво му ставаше? Какво го интересуваше кой я ухажва? Но само мисълта, че тя може да бъде с някой друг, караше кръвта му да кипне.

— Както желаш — каза Джак. — Засега. Защото си ми приятел. Но не прави грешката да мислиш, че си ми господар!

Люк се отпусна назад и постави чашата на бюрото.

— Ще играя карти.

Нуждаеше се от нещо, което да го разсее от объркващите мисли. Почти беше забил юмрук в лицето на Джак, почти беше заявил, че Катрин е негова. Никога не беше имал толкова остра реакция за нещо, в което беше замесена Франи, така че защо изпитваше толкова собственическо чувство към Катрин?

Тя не беше нищо, само средство за постигане на цел. Докато Франи беше всичко.

* * *

— Трябва да се пазите от Джак Доджър.

Беше почти три сутринта и цялата енергия на Катрин беше напълно изчерпана. Пътуваха в карета без светлина, така че имаше малък риск да бъдат видени и разпознати. Не че тя мислеше, че съществува вероятност някой от познатите ѝ да е навън по това време на нощта. Той също така беше дръпнал завесите на прозорчетата. Тя смяташе тези предпазни мерки за крайни, но подозираше, че е свикнал да се крие и знае най-добре как да постигне анонимност.

— Защо, милорд?

— Вие възбуждате любопитството му, а също като мен и той би ви обезчестил без угризение.

— И смятате, че ще падна в плен на чара му?

— Ако той си го постави за цел, да. Много жени са падали.

Тя се засмя леко.

— Уверявам ви, че той не ме интересува ни най-малко.

— Той е красив дявол.

— Отново съм удивена, милорд, че ме смятате за толкова повърхностна. Моето мнение за един мъж не се влияе от нещо, върху което той няма контрол, като приятната външност. Аз базирам мнението си основно върху характера му — възрази Катрин. Това беше причината тя да има толкова ниско мнение за Клейборн. Неговият характер беше съмнителен, и то крайно. Но въпреки това той я очароваше... Проклет да е! — Откъде познавате мистър Доджър?

— Какво знаете за миналото ми?

— Знам, че сте били сирак. Знам, че сте прекарвали част от детството си по улиците. Освен тези неща и това, което вие така любезно разкрихте, знам много малко. — Все пак по гръбнака й премина тръпка. Тя се намираще в карета в пълен мрак с мъж, който беше признал убийство и измама, мъж, който я беше завел в игрална зала, сякаш това беше подходящо място за една дама.

— Той беше едно от момчетата на Фейгън — каза Клейборн. — Както и аз.

— И кой е Фейгън?

— Мъжът, който управляваше малката ни банда от деца-крадци, който ни научи на занаята.

— Колко бяхте там?

— Около дузина. Броят се променяше, в зависимост от това кой беше заловен и кой беше възстановен.

— А Франи?

— Тя също беше една от нас.

— Имали сте много различно възпитание от повечето лордове.

— Наистина.

— Там ли се научихте да убивате?

— Не, там се научих да крада.

— Да пребърквате джобове?

— Бях по-склонен да обирам. Джак беше джебчията.

— А Франи?

— Отвлечаше вниманието.

— Липсва ли ви?

— Какво? Да живея на улицата? Да съм мръсен, гладен и да ми е студено? Не. Никога.

Искаше ѝ се да може да го види по-ясно в сенките. Знаеше, че не трябва да е заинтригувана от него, но все пак беше. Тя го обвиняваше, че насилва Франи, но той не беше наистина груб или твърд с нея. Просто се беше осмелил да остави безсилието му да се прояви.

Това, повече от всичко, затвърди у нея убеждението, че той има силни чувства към тази жена. Той внимателно пазеше в тайна емоциите си, но около Франи се беше разкрил.

— Стигнах до заключение, че не вярвате да сте истинският наследник на Клейборн. Простете ми за наивността, но защо оставихте предишният граф да вярва, че сте?

Той плъзна пръст под завесата, дръпна я леко настрана и се загледа навън. Катрин се чудеше дали се опитва да прецени местоположението им. Или може би търсеше отговор на въпроса ѝ.

— Щяха да ме обесят — каза той тихо, пускайки завесата.

Стомахът ѝ се сви на възел при мисълта, че той би могъл да отиде на бесилката.

— Мога да разбера, че при такива обстоятелства всеки би направил същото, би се престорил на някой, който не е. Но след като вече бяхте свободен, защо не се върнахте, където ви беше мястото, а откраднахте титлата и всичко, което върви с нея?

— Беше нещо повече от опит да спася живота си — каза той тихо, сякаш беше потънал в спомена за този момент. — Някога искали ли сте нещо толкова силно, че бихте направили всичко, бихте повярвали на всичко, за да го постигнете?

— Смятам, че сегашната ни сделка би потвърдила, че наистина съм.

— Не, говоря за това да искате нещо още по-силно от това. Да го искате с такъв копнеж, че да сте склонна да заблуждавате себе си, за да го постигнете. Такъв беше старият джентълмен. В очите му видях колко отчаяно иска да намери внука си, колко отчаяно иска аз да бъда това дете...

— И се възползвахте.

— Това е един начин да се гледа на нещата. И съм готов да призная, че има нощи, в които гледам на действията си точно по този начин.

— Как иначе може да се гледа на тях?

— Аз му дадох това, което всички ние искаме, а малцина постигат нашите най-съкровени желания. Нямахте нищо, което да иска повече от това, синът на първородния му син отново да присъства в живота му. И така аз станах това, което той искаше.

— Отново тази странна честност у вас. Правите го да изглежда почти благородно.

— Не, не благородно. Ни най-малко. Той ми предостави възможност да живея и аз я сграбчих толкова бързо и покорно, колкото можех. Искане ми се да бях внукът му. Той ме обсипа с любов, която по право принадлежеше на друг и с която никога не се чувствах удобно.

— Любовта, която ви е дал, е била за вас. Дори да е мислил, че сте някой друг, това, което е чувствал, е било, защото е обичал вас.

— Обичаше ме само защото вярваше, че съм неговият внук. Ако вярваше нещо друго, не се съмнявам, че щеше да плъзне примката около врата ми лично. Все пак, аз убих единствения му останал син.

Син, който имаше син — Маркъс Лангдън. Мъжът, който трябваше да е граф. Катрин го познаваше, защото той, за разлика от всеизвестния си братовчед, беше често канен на балове, сякаш хората го подготвяха за деня, когато щеше да приеме полагащото му се място. Но очевидно бяха подценили настоящия граф.

— Трябва да призная, че съм объркана от вашите признания. Те не ви обрисуват в много благосклонна светлина, а не мога да не се зачудя дали не ми казвате тези неща, защото не искате да ви харесвам.

— Не знам защо ви казвам тези неща. Може би защото само душа, толкова черна, колкото моята, би могла да ме попита това, което вие ме попитахте.

— Аз изобщо не съм като вас, милорд.

— Така ли? Ръката ми ще извърши деянието, но по ваше желание. Вие ще споделите вината, лейди Катрин. Бъдете сигурна, че съвестта ви ще успее да понесе теглото ѝ!

— Ще успее. — Поне тя мислеше, че ще успее. Надяваше се да успее. Мразеше съмненията си. Но не виждаше никакво друго

средство на свое разположение. — Но докато преструвката ви, че сте внук на графа, ви е спасила врата, то също така за нея сте платили много висока цена. Защото сега като лорд ви е трудно да придобиете това, което искате — Франи.

— Впечатлен съм от вашата проникателност, лейди Катрин. Никога не съм бил особено впечатлен от благородните дами.

— Колко от тях познавате добре?

— Очевидно не достатъчно. Да не ми казвате, че са толкова интригуващи, колкото вас?

Сърцето ѝ подскочи странно и тя се зачуди дали една жена може да умре от ухажването на мъж. Вбесяваше я, че е толкова доволна от това, че я намира за интригуваща.

— Вярвам, че жените са значително подценени. Все пак при не един случай сме управлявали империи.

— Изглежда имате високо мнение за вашия пол.

— Да, наистина.

— Не трябваше ли да сте омъжена досега?

Смяната на темата изглеждаше странна. Защо всички бяха толкова загрижени за брачното ѝ положение?

— Няма закон кога някой трябва да се омъжи.

— Защо не сте?

— Очевидно още не съм намерила мъж, който да е достоен за мен.

Той се изкиска.

— Бог да е на помощ на мъжа, който реши, че е достоен!

— Не съм чак толкова лоша.

— Мисля, че като съпруга ще бъдете предизвикателство за всеки мъж.

— Не мислите ли, че Франи ще бъде предизвикателство?

— Не, разбира се. След като превъзмогнем тази пречка.

— Това ли искате наистина? Жена, която никога няма да ви предложи предизвикателство? Смятам, че това ще бъде доста скучно.

— Имал съм достатъчно предизвикателства в живота, лейди Катрин. Приветствам брак без тях.

— Разбира се. Простете ми! Не съм аз тази, която да съди какво търсите в брака.

И все пак не можеше да не помисли за причините, които Франи беше изложила, когато ѝ обясняваше защо не иска да се омъжи за Клейборн.

Аз му дължа всичко, а той не ми дължи нищо. Аз съм свикнала да се занимавам с числа и да поддържам всичко в равновесие. Струва ми се, че бракът ни ще бъде невероятно несиметричен. Не ми изглежда като приятен начин на живот и с времето, боя се, че ще съжаляваме и накрая ще изгубим каквато и обич да сме имали един към друг.

Дължа му всичко.

Не правя нещо, което да не съм направил за нея и преди.

Катрин не можеше да не помисли, че мъжът, когото Клейборн беше убил, беше някак свързан с Франи. Щеше ли някога да узнае цялата история? Искаше ли да я знае? Ако действията му бяха напълно оправдани, щеше ли да започне да го вижда в благоприятна светлина? Щеше ли да започне да се съмнява в собствените си планове да го замеси?

Той беше мъж, на когото поне един човек смяташе, че дължи всичко. Франи не беше използвала думата ей така. Тя наистина чувстваше, че дължи на Клейборн всичко. Катрин не можеше да си представи да бъде задължена на някого толкова много. Странно, тя искаше да се пресегне през малкото разстояние, разделящо я от Клейборн, да поеме дланта му в ръцете си и да го помоли да ѝ разкаже всяка мръсна подробност от миналото си.

Защо колкото повече време прекарваше в компанията му, толкова повече той я интересуваше?

За щастие каретата спря, преди Катрин да пристъпи към действие, което смяташе, че ще е прибързано. Наистина ли искаше да разбере какво е било миналото му? Нямахше ли да е по-добре за сделката им, ако запазеха дистанция, ако останеха по-скоро непознати, отколкото ако станеха приятели?

Вратата се отвори и тя се надигна.

— Позволете да изляза пръв! — каза Клейборн.

— Няма нужда да ме придружавате.

— Настоявам.

Той пристъпи навън, после ѝ помогна да слезе от каретата. Вървя с нея, докато стигнаха до портата на градината и до пътеката, която се използваше от доставчиците на стоки в дома.

Тя постави ръка на ключалката.

— Лека нощ, милорд! Ще се видим утре в полунощ.

— Катрин?

Тя замръзна.

В гласа му имаше острота, сериозност, която почти я ужаси, и интимност, която беше също толкова ужасяваща. Помисли, че трябва да го погледне, но се боеше от това, което би могла да види или което той би могъл да каже. Затова изчака, стаила дъх.

— Личността, от която искате да се освободите... дали е защото той... той натрапил ли ви е вниманието си, тялото си?

Тя се осмели да погледне през рамо към него. Той стоеше в сенките мрачен и застрашителен.

— Няма нужда да ми казвате подробностите, но ако е отнел целомъдрието ви против волята ви, трябва само да ми кажете името му сега, тази вечер и вашата част от сделката ще бъде приключена, а аз ще се погрижа за моята незабавно.

Гърлото ѝ се стегна болезнено, когато осъзна какво питаше той и какво предлагаше. Със сигурност не беше толкова благороден.

— Да не казвате, че няма да настоявате да обуча Франи, преди да се погрижите за въпроса?

— Да.

Колко лесно би било просто да каже „да“. Да се погрижи за въпроса бързо и експедитивно. Никога повече нямаше да го види. И ако не беше станала свидетел на странната му честност, ако не беше започнала да се съмнява в мнението си за него, ако не беше започнала да осъзнава, че той притежава морален кодекс, който заслужава възхищение, можеше да се възползва от предложението. Но истината беше, че тя егоистично не искаше този миг да бъде последният, в който го вижда.

По-рано беше говорил за това да искаш нещо толкова отчаяно, че да си готов да направиш и да повярваш на всичко, за да го постигнеш. Той изпитваше това към Франи. Тя беше неговото отчаяно желание.

Бракът с нея беше мечтата, която той искаше да се сбъдне. И беше готов да се откаже от това заради Катрин, която не означаваше нищо за него, ако ѝ е било причинено зло.

Клейборн просто я очароваше. Тя не беше познавала мъж, който да изглежда толкова сложен, мъж, който да има толкова много различни страни. Не беше изцяло зъл. Не беше изцяло добър. Комбинацията беше невероятно пленителна.

— Добродетелта ми е непокътната.

Той изглежда се отпусна съвсем леко, сякаш се беше подготвял за удара да научи, че е била наранена.

— Ще се видим утре, милорд.

Той се поклони леко.

— Утре.

Тя мина през портата и я затвори тихо след себе си. Не искаше да покаже колко я беше трогнала загрижеността му.

Клейборн беше много по-опасен, отколкото си представяше. Независимо дали беше грешник или светец, той привличаше интереса ѝ както никой друг мъж.

ГЛАВА 6

Франи Дарлинг излезе от приемната на Доджър (елегантното име, което беше предложила за нещо доста неелегантно в същността си, сякаш красивите думи можеха да направят греха приемлив) и тръгна към стълбите, които водеха към малкия апартамент, в който живееше. Той също беше част от къщата на Доджър, но външният вход я караше да се чувства, сякаш излиза от утайката към по-добър живот.

Не че нямаше средствата да живее в по-люксово жилище. Имаше. Момчетата на Фейгън се отнасяха с нея като с равна и тя получаваше дял от техните сделки. Можеше да живее в дворец, ако искаше, но тя никога не харчеше за себе си парите, които печелеше. Други заслужаваха много повече.

Докато се качваше по стълбите, усети познатия, силно ароматен тютюн. Сега ароматът беше много по-приятен, отколкото когато бяха деца. Джак вече можеше да си позволи много фин, изработен по поръчка тютюн.

Но продължаваше да го тъпче в дългата глинена лула, която беше започнал да използва на осем години. Не беше необичайно за момчетата на Фейгън да пушат или да пият алкохол в ранна възраст. Това ги стопляше. Лулата беше част от миналото на Джак, спомен от това, което беше, преди дядото на Люк да им предложи възможност за по-добър живот. Те всички бяха донесли нещо със себе си.

Джак беше останал в жилището в Сейнт Джеймс^[1] само колкото да научи необходимото, за да постигне това, което искаше. Не беше щастлив да живее с граф Клейборн. Но доколкото знаеше Франи, той никога не е изпитвал щастие никъде, ако не броим лекото задоволство, което изглежда имаше от живота си с Фейгън. Джак беше най-сръчният от малката им банда, винаги носеше най-много монети и кърпички, винаги седеше до огъня с Фейгън (Фейгън пиеше джин, а Джак пиеше джин и пушеше лулата си) и двамата си шушукаха до късно през нощта. Доколкото знаеше Франи, Фейгън беше търсил мнението единствено на Джак.

— Здравсти, Франи — каза той, когато тя стигна до площадката. Извън игралния дом той никога не беше бизнесменът, който беше вътре. Но все пак беше хитър. Винаги търсеше нещо, което да му даде повече, отколкото имаше.

— Доджър. — В детството им той беше по-често Доджър, отколкото Джак. Беше умел в отбягването^[2] на ръцете, които искаха да го сграбчат, когато жертвата осъзнаеше, че джобовите ѝ са пребърквани. Обикновено тромавостта на другия крадец подсказваше какво се случва на набелязаната жертва. И когато това ставаше, всички се пръсваха.

Само веднъж Джак се беше върнал, за да се опита да помогне на крадец, който не беше толкова чевръст. Беше се върнал за Люк. Това беше единственият път, когато Джак беше хващан.

— Чудесна вечер — каза Франи.

— О, да. Мъглата е скапано чудесна. Мислиш ли, че някъде в Англия съществува място, където няма мъгла?

— Би ли се преместил там, ако съществуваше?

— Съмнявам се, че някъде има град, в който мога да правя повече пари.

— В живота има много повече от парите.

— Не, за мен няма.

Тя въздъхна и погледна навън към мъглата. Беше като живота — пречеше ѝ да види това, което беше извън досега ѝ. Франи не беше нещастна. Просто чувстваше, че в живота ѝ липсва нещо важно.

Джак пуфкаше в лулата си и двамата мълчаха известно време. Франи винаги се наслаждаваше на компанията на Джак, дори когато не говореха. Всъщност тя обикновено се наслаждаваше повече, когато не говореха. Той имаше обезпокоителния навик да знае какво мисли тя.

— Защо не му каза истината, Франи, вместо да измисляш всички тези глупави извинения? — попита той след малко. Гласът му беше тих, сякаш мислеше, че Люк може да чака зад ъгъла и да слуша.

— Не можах, Джак. Не исках да го засегна. Не и след всичко, което е направил за мен.

— Да не го засегнеш? Ти само удължаваш агонията. А сега той доведе скапана непозната сред нас, за да те научи на това, което ти вече знаеш.

Гърдите ѝ се стегнаха болезнено.

— Знам, че забърках голяма каша. Обичам го, но не мога да се омъжа за него. Не желая да бъда графиня. Просто имам нужда да се занимавам с това, което искам.

— Той няма да те спре да го правиш.

— О, знам това добре, но няма да е същото. Боже, може би просто трябва да се омъжа за него, за да спра да се тревожа да не го нараня. Но не мисля, че ще бъде наистина щастлив с мен. Понякога е по-добре да живееш с мечтата си, която те прави по-доволен, отколкото с реалността.

— Това няма никакъв скапан смисъл.

— Чух за вашите отвратителни облози. Защо продължаваше да го окуражаваш да ми предложи, когато знаеше как се чувствам? — попита тя, почти толкова разочарована от него, колкото от себе си.

— Защото той трябва да знае истината и ти трябва да я изречеш. Той няма да повярва, ако някой друг му я каже.

Той пуфтеше, тя се мръщеше.

— Той я харесва — каза Джак с тих глас.

Франи почувства непознато жегване от... какво? Ревност?

— Кого? Лейди Катрин?

Той кимна и изпуфтя в лулата си отново.

— Предупреди ме да стоя настрана от нея. Не беше празна заплаха. Почти ме накара да се разтреперя, така ми скочи.

Франи не беше съвсем сигурна какво изпитва. Трябваше да бъде облекчена, но нещо я жегна при мисълта, че може да загуби част от сърцето на Люк. То беше нейно толкова дълго, но тя знаеше, че не може да го държи винаги. Не беше честно към него. Колкото и да го обичаше, това, което изпитваше към него, беше любовта на сестра към брат, не на жена към мъж.

— Може би се чувства отговорен, че я е довел в нашето свърталище на престъпници и мисли, че ще я поквариш или съсипеш. Може вече да не живееш с Фейгън, но все още вербуваш хора, примамваш ги към тъмната страна на Лондон.

Той се ухили.

— Какво лошо има в това? Бездруго всички ще отидем в ада. Може да се позабавляваме малко по пътя, а колкото повече, толкова по-весело.

— Толкова приличаш на Фейгън. Знаеш ли, аз се преструвах, че ми е баща. И двамата имахме червена коса, толкова къдрава. — Тя сви рамене. — Изглеждаше вероятно да е.

Тя зачака, надявайки се Джак да се засмее на глупавото ѝ признание. Той беше прекарал с Фейгън най-дълго време, знаеше всичко. Но Джак просто изтърси лулата си през парапета, пращайки пепелта в мрака долу.

— Лека нощ, Франи! Приятни сънища!

Той тръгна надолу по стълбите. Стаите му бяха до нейните, но тя знаеше, че ще бъде вече съмнало, преди да се оттегли в тях. Знаеше много за Джак Доджър.

Но не всичко. Никой от тях не знаеше всичко. Те всички имаха своите тайни, но тя подозираше, че тези на Джак са най-лошите.

* * *

Люк влезе в библиотеката си, стигна до масата, наля щедро количество уиски в една чаша и незабавно го гаврътна, наслаждавайки се на изгарящото усещане. Какво го беше обладало да сподели с Катрин нещата, които ѝ каза?

Започна отново да пълни чашата. Утре вечер щеше да натъпче шалчето си в устата, за да не може да изтърси всички вбесяващи глупости...

— И аз бих искал едно от тези, ако не възразяваш.

Люк се завъртя, бутайки бутилките на пода, където се разпръснаха. Беше приклепнал, готов да скочи...

— Съжалявам! — каза Джим и вдигна ръце. — Това съм просто аз.

Унижен от реакцията си и от туптящото си сърце, Люк се изправи. Беше станал твърде самодоволен.

— Никой не ме уведоми, че си тук.

— Допуснах, че няма да искаш да знаят. Вмъкнах се сам. — Джим се приближи. — Добре ли си? Никога не съм бил способен да се промъкна до теб. Винаги си бил твърде проникателен, твърде...

— Бях погълнат от мислите си. — Люк се обърна и грабна една бутилка. — Имаме късмет. Една не се счупи. — Започна да пълни две

чаши. — Приемам, че имаш да докладваш нещо.

— Не съвсем. Тя е доста скучна.

— Скучна? Катрин Мабри? Тя е всичко друго, но не и скучна. Сигурен ли си, че преследваш същата жена?

Джим се ухили.

— Не мога да повярвам, че ми задаваш този въпрос. Аз съм най-добрият в това, което правя, и ти добре го знаеш.

Джим не се перчеше. Просто заявяваше факти. Люк му подаде чаша и му посочи стол. След като се настаняха, каза:

— Какво прави тя днес?

— Не много. Посети графиня Чесни за може би десет минути, после херцогиня Евъндейл. Отби се при шапкаря да вземе шапката, която ѝ е направил, и отиде да поръча нова рокля. Очевидно планира да посети някакъв бал. Работя по въпроса да разбере подробностите. Върна се вкъщи около два и беше там, докато ти я взе тази вечер.

Люк обмисляше информацията, докато Джим отпиваше от уискито си.

— Знаеш ли, че баща ѝ е на легло, а брат ѝ пътува по света? — заинтересува се Джим.

Люк кимна.

— Чух нещо за това.

— Мисля, че тук има нещо.

— Какво имаш предвид?

— Баща ѝ е твърде болен, за да се грижи както трябва за именията си, а синът му гони собствените си удоволствия? Мисля, че трябва да разследвам това.

— Не ми пука за баща ѝ и за брат ѝ. Концентрирай се върху момичето! Само тя ме интересува.

Той осъзна какво е казал и реши да уточни смисъла на казаното, но после размисли. Това само щеше да придаде на думите му достоверност, каквато не заслужаваха. Той отпи дълга глътка от уискито. Беше изкушаващо, но не можеше да си позволи да се отдаде прекалено на алкохола тази вечер.

— Ами ако отговорът засяга баща ѝ или брат ѝ?

Люк въздъхна.

— Направи това, което смяташ за най-добро! Само намери кого иска да убия и защо!

— А ако тя е единствената, която знае?

— Трябва да е казала на някого.

— Ти не каза, докато не беше свършено.

— Не е вярно. Бях казал на някого. — Беше казал на Джак. Той беше негов изповедник за всичко. И още по-често негов съучастник.

— Джак. Казал си на Джак. Винаги си се доверявал на него повече, отколкото на останалите от нас.

— Той беше този, който ме откри треперещ, умиращ от глад и ужасно уплашен. Сигурно щях да умра, ако не се беше погрижил за мен и не ме беше отвел при Фейгън.

— Знаеш също толкова добре, колкото и аз, че Фейгън ни плащаше за нови. Ти беше просто три пенса в джоба на Джак.

— Ревнуваш ли приятелството ми с Джак?

— Това е абсурдно! Но говориш, сякаш мотивите му в спасяването ти са били чисти. Нищо относно Джак не е чисто.

— Той е спасявал задника ти при повече от един случай.

— И аз го харесвам, но не му вярвам, не напълно.

— С нашия произход, с това, което научихме за света, мислиш ли, че някой от нас напълно се доверява на някого?

— Аз вярвам на теб. Бих те последвал в ада, без да питам защо отиваме там.

— Току-що доказа тезата ми, защото аз съм най-малко заслужаващият доверие от всички ни. На никого не може да се вярва напълно. Ничии мотиви не са чисти. Което ни връща към Катрин Мабри. Открий всичко, което можеш за нея!

Защото Люк имаше чувство, че тя водеше него право към ада, но за разлика от Джим, Люк искаше да знае защо.

Люк пресуши уискито си и стана, за да си налее ново.

— Как мина урокът? — попита Джим, като протегна чашата си.

Люк сипа уиски в нея.

— Катрин не искаше да говори за него. Каза, че ще видя резултатите, когато тя види резултатите. Тя ме ядосва толкова, колкото никога не съм бил ядосан. Знаеш ли, че имаше дързостта да оспорва избора ми на съпруга? Тя е безочлива. Никога не съм познавал жена като нея — той разтри веждите си. — От нея ме боли глава.

— Винаги си имал проблеми с главоболието.

— Мина време. Имам прахове, с които да го облекча. Нищо тревожно.

Джим обърна чашата си.

— Тогава ще тръгвам. Може би утре ще имам повече късмет.

— Може би и двамата ще имаме.

[1] Сейнт Джеймс — квартал в централната част на Лондон. — Б.пр. ↑

[2] Dodge (англ.) — избягвам, отбягвам. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 7

— От достоверен източник знам, че мистър Маркърс Лангдън е подал иск във Върховния съд с претенция към английските си имения. С това предявява иск да си върне полагащата му се титла — каза лейди Шарлот.

Катрин, Уини и графиня Чесни пиеха чай в градината на лейди Шарлот. И въпреки че тя беше представена съвсем скоро, баща ѝ — граф Милбанк, беше нетърпелив да я омъжи. Кой можеше да го обвини? Шарлот беше най-голямата от четирите клюкарстващи дъщери, което беше една от причините да има чести посетители. Тя изглежда научаваше доста неща преди повечето хора.

— Тогава не трябва да правите нищо, за да отблъснете интереса му — каза графиня Чесни.

Лейди Шарлот се усмихна многозначително. Очевидно достоверният ѝ източник беше самият мистър Лангдън. Катрин ги беше виждала да танцуват заедно на балове и да се разхождат в Хайд парк. Но не беше осъзнала, че интересът на лейди Шарлот към джентълмен без титла е толкова силен.

— Но Короната вече обяви Лушън Лангдън за законен граф. — Катрин почувства необходимост да посочи фактите. Тя познаваше мистър Маркърс Лангдън. Той беше доста общителен. И тя го харесваше. Той без съмнение беше законният граф. Лушън Лангдън не беше отрекъл истината по този въпрос, пред нея поне. Но все пак ѝ беше трудно да си представи Маркърс Лангдън като граф. Или може би просто не можеше да си представи, че Лушън Лангдън не е граф.

— Твърдението на мистър Лангдън е, че крал Уилям е бил заблуден и са се възползвали от него, тъй като е бил на доста години. Бил е почти на седемдесет по онова време. Кралица Виктория може да поправи нещата. Ако мистър Маркърс Лангдън може да накара съда да признае, че собствеността е наистина негова, тогава ще има тежестта на съда в своя защита, когато подаде молба до Нейно величество.

— Не се съмнявам, че вашият мистър Маркърс Лангдън е много смел мъж — промърмори Уини. Всички очи се впиха в нея и тя сякаш повехна под критичните погледи.

Катрин мразеше Евъндейл затова че е превърнал някога изпълнената с енергия млада жена в такава мишка. Тя се пресегна през масата и стисна ръката на Уини.

— Несъмнено си права за мистър Лангдън. Но все пак Клейборн не е наречен граф Дявол току-така. Не очаквам да си отиде тихо в нощта.

Не, наистина. Той би се борил с този последен опит да бъде отнета позицията му. Той беше мъж, който носеше властта като удобно старо наметало и нямаше да я даде лесно.

— Винаги се удивлявам колко убедителен е Клейборн — каза лейди Чесни.

Катрин усети как сърцето ѝ трепна.

— Говорили сте с него?

Лейди Чесни притисна ръка към огромната си гръд и съдейки по шока, изписан на лицето ѝ, въпросът на Катрин я беше засегнал така, все едно я беше попитала дали е била в леглото с него.

— Не, разбира се. Само мисълта да водя разговор с този мъж ускорява пулса ми. Не се съмнявам, че ако някога се обърне към мен, ще издъхна на място. Не, не, не. Говоря за това, което е публикувал в „Таймс“.

Стомахът на Катрин се сви от притеснение.

— Какво е публикувал?

— Той твърди, че е нечестно деца по-възрастни от седем години да бъдат съдени според законите за възрастните.

— Е, разбира се, той би смятал, че е нечестно — каза лейди Шарлот. — Все пак е прекарал известно време в затвора, преди да убие бащата на скъпия мистър Лангдън. Можете ли да си представите да израснете със знанието, че баща ви е бил убит и че дядо ви не само е посрещнал с добре дошъл убиеца му в своя дом, но се е отнасял с него като със син? Или внук, както беше. Абсолютно възмутително. Може ли някой да обвини мистър Маркърс Лангдън, че се стреми да се сдобие с това, което в сърцето си знае, че е негово?

— Разбира се, никой не може да го обвини — каза лейди Чесни. Мисля, че е ужасно и позорно, че сред аристокрацията имаме лорд,

който носи затворническо клеймо на ръката си.

— Виждали ли сте го? — попита лейди Шарлот, явно ужасена от мисълта.

— Трябва да кажа, че не съм. Скъпият ми Чесни го е виждал обаче. В клуба, когато Клейборн не носи ръкавици. Направо е страховит, но моят Чесни не е от тези, чийто стомах лесно се свива от страх.

— Мисля, че ако аз носех белега на греха, щях винаги да го крия — каза лейди Шарлот.

Катрин помисли за белега, който беше видяла на ръката на Клейборн в нощта, когато беше отишла да го посети. За белега от изгорено на палеца на Джек Доджър. Защо този на Клейборн изглеждаше толкова различен, толкова ужасен? Не можеше да си представи как някой умишлено притиска нагорещено желязо върху мъничка детска ръка.

— Знаете ли на колко години е бил, когато е бил в затвора?

— Не, като се замисля, не. Било е преди години. Смятам, че тогава е бил дете. Както разбрах, бил е заловен да краде.

— Трябвало е да бъде пратен в затвора за убийството на бащата на мистър Лангдън — каза лейди Шарлот с възмущение.

— Мило момиче, той е трябвало да бъде обесен — каза лейди Чесни, — но всъщност никога не е бил изправян пред съда, избегнал е и двете последствия. Бил е в тъмницата за кратко, очаквайки процес, но това едва ли е достатъчно наказание.

— Трябва ли да говорим за Клейборн? — попита Уини, оглеждайки се наоколо, сякаш очакваше да изскочи иззад розовите храсти. — Ако не сме внимателни, той ще започне да се бърка в нашите дела.

— Права сте, херцогиньо. Той е ужасен мъж. Ще се моля усърдно ден и нощ съдът и Короната да присъдят на мистър Маркър Лангдън това, което е негово по закон — каза лейди Шарлот.

На Катрин ѝ хрумна нелюбезната мисъл, че лейди Шарлот се моли толкова силно, защото иска да е графиня. Колко егоистични молитви! Нямаше ли да е по-добре да се моли за децата?

Вече три нощи, в които учеше Франи на подходящ етикет, Катрин чуваше за детския дом, който Франи строеше на земя, която Клейборн беше купил за нея. Намираще се извън Лондон. Франи

възнамеряваше да бъде място, където децата можеха, по нейните думи, да изживяват детството си.

Катрин беше вършила добри дела. Беше дарявала дрехи на бедните. Беше давала монети на просещи деца. Но не ги беше прегръщала, както подозираше, че прави Франи. А сега да чуе, че дори Клейборн се застъпва публично срещу това, което смята за нечестна практика... почувства се доста засрамена.

* * *

— Не мисля, че е толкова лош — промърмори Катрин по-късно, когато откритата карета трополеше по улицата, откарвайки нея и Уини до жилището на Уини.

— Кой? — попита Уини.

— Клейборн.

— О, моля те, наистина не искам да говоря за него. Трябва да обсъждаме бала, на който ще сме домакини в края на месеца. Това е много по-приятен разговор. Успя ли да уредиш оркестър?

Катрин се усмихна.

— Да, успех. А поканите трябва да са готови утре. Ще ги взема от книжаря и после можем да прекараме вълнуващ следобед, докато ги адресираме.

Уини се засмя тихо. Катрин винаги се чувстваше по-добре, когато чуеше приятелката си да се смее.

— Ти не обичаш да адресираш покани — каза Уини.

— Не, трябва да призная, че не обичам. Наслаждавам се на организацията на един бал, но досадните задачи ме отегчават до смърт.

— Аз ще адресирам всички. Не възразявам. Предпочитам да имам точна цел, която лесно може да бъде изпълнена.

— Но това изглежда толкова малка цел.

Уини стана сериозна. „Проклятие!“ Катрин я беше наранила. Толкова лесно можеше да бъде наранена напоследък и кой можеше да я обвини? Самоувереността ѝ беше разбита. Катрин се пресегна и стисна ръката ѝ.

— Съжалявам, но напоследък се чувствам твърде обикновена. Да чуя, че известен разбойник като Клейборн отделя време да говори в

полза на децата, ме кара да се чувствам така, сякаш бих могла да правя нещо повече.

— Ти имаш баща, за когото да се грижиш.

— Да, но той си има гледачки.

— И трябва да надзираваш именията.

— Това е вярно, предполагам. Въпреки че дори тогава е само въпрос на одобрение на решения, които управителите на именията сериозно са обмислили.

— Кога мислиш, че брат ти ще се върне у дома?

— Не знам.

— Кога за последно получи вест от него?

Катрин погледна към магазините, които подминаваха. Пазаруваше твърде много напоследък, за да отклони ума си от сделката, която беше сключила с Клейборн. Сякаш искаше да избяга от решението си, въпреки че истински вярваше, че това е единственият начин да спаси Уини. Ако заплаши Евъндейл, това само щеше да го разгневи повече и той щеше да изкара яростта си върху приятелката ѝ, а вероятно и върху Катрин. Да, убийството му беше единственият начин, който гарантираше безопасност за Уини.

— Мина почти година — каза Катрин тихо.

— Не допускаш, че нещо ужасяващо му се е случило, нали?

— Не. Никога не си е падал по писането. В това отношение е егоист. Интересува се само от своите удоволствия.

— Това ще се промени, щом се върне у дома.

— Вероятно. — Тя се надяваше да е така. Въпреки че смяташе, че добре управлява имотите. Всъщност, тази дейност доста ѝ харесваше.

— Наистина трябва да ти намерим съпруг — каза Уини. — Няма ли някой, който ти харесва?

Катрин си представи едни сребристосиви очи и как излъчваха топлина, когато Клейборн поглеждаше към Франи. Спомни си как потъмняха, когато Клейборн я беше целунал. Той беше толкова грижлив, когато ставаше дума за Франи. Как можеше тя да не иска това, което Клейборн предлагаше?

Когато за първи път беше казал на Катрин, че иска да се ожени за жена, която има опасения да се омъжи за него, тя беше помислила, че разбира тези опасения. Но колкото повече време прекарваше в

компанията на Клейборн, толкова повече нови черти от характера му откриваше и смяташе, че цял живот не би бил достатъчен да го опознае. И какъв интересен живот би бил това. Но той не беше за нея и тя го знаеше добре.

— Не, наистина — каза Катрин.

— Не мога да повярвам, че лейди Шарлот харесва мистър Маркърс Лангдън. Той е доста приятен, предполагам, но мисля, че интересът ѝ може да се изчезне, ако не успее да си възвърне титлата.

— Не смятам, че Клейборн ще я даде лесно. — Честно казано, тя не смяташе, че изобщо ще я даде и въпреки че тя си даваше сметка, че той е откраднал титлата, Катрин не можеше да си го представи като нещо друго, освен като лорд. Просто в начина, по който се държеше, имаше нещо, което сякаш показваше, че е роден за това право.

— Понякога, например както звучеше днес, когато каза неговото име, изглежда сякаш го познаваш.

— Той е толкова тайнствен, Уини. Може би трябва да го поканим на нашия бал.

— Опасявам се, че появата му определено би предизвикала приказки в Лондон.

„Да — помисли Катрин, — определено.“

Каретата спря пред жилището на Уини.

— Искаш ли да влезеш за малко? — попита Уини.

— Да, бих искала да видя Уит.

— Това, скъпа приятелко, е самата причина, поради която трябва да се омъжиш. Ти толкова се радваш на децата.

— Мисля, че е важно да се радвам и на баща им. — Уини пребледня. Катрин се пресегна и докосна ръката ѝ. — Нямах нищо предвид с това, Уини.

— Знам.

— Вярвам, че трябва да има нещо специално между мен и мъжа, за когото ще се омъжа.

— Надявам се да го намериш.

В гласа на Уини Катрин усети отчаянието на жена, която не е намерила щастие.

Слугата им помогна да излязат от каретата. Те се качиха по стъпалата и влязоха в къщата.

— Къде бяхте?

Гласът беше рязък, настоятелен. Уини изписка и скочи настрани, блъсвайки се в Катрин, и двете изпълниха странен малък танц, докато се опитваха да запазят равновесие.

Евъндейл се изсмя злобно.

— Нямах намерение да ви стряскам.

Катрин не повярва на думите му. Той се премести от прозореца, откъдето явно ги беше наблюдавал.

— Отговорете, херцогиньо!

Толкова официално. Уини беше негова съпруга, за бога! Катрин я чу да преглъща.

— Прекарахме следобед на гости у лейди Шарлот — каза Уини.

— Тя не е нищо повече от една клюкарка. Защо сте прекарвали следобед с нея?

— Отделяме време да посещаваме много от дамите. Това правим ние — възрази Уини.

Той присви тъмните си очи. Косата му беше почти черна. Косата на Клейборн беше дори по-тъмна, но въпреки това той не изглеждаше застрашителен. Евъндейл не беше толкова висок, колкото Клейборн, но това, което му липсваше на височина, той компенсираше с ширина. Катрин обаче смяташе, че Клейборн може да се справи с него съвсем лесно.

Евъндейл прехвърли вниманието си към Катрин, а за разлика от Уини тя не се сви.

— Не трябва ли да се грижите за баща си?

Тя искаше да му каже, че не е негова работа. Вместо това отвърна:

— Той има гледачки. Само ще му досадя, ако прекарвам цялото си време с него.

— Къде казахте, че сте прекарвали следобед? — Защо, за Бога, изглеждаше толкова подозрителен?

— У лейди Шарлот.

— Къде?

— В градината й.

— За колко време?

— Около двацет минути или там някъде.

— А преди това?

Катрин погледна Уини, която изучаваше върховете на обувките си. Винаги ли минаваше през такава инквизиция?

— Отбихме се да посетим графиня Чесни. След посещението ни тя ни покани да отидем с нея у лейди Шарлот.

— А преди това?

— Искате ли да ви предоставя писмен график?

Той се ухили, но по-скоро с усмивка на разгневен човек, а не на развеселен.

— Няма нужда. Не ви харесва да ви подлагат на съмнение, нали?

— Не, Ваша светлост, не ми харесва. Но посочете ми една личност, на която ѝ харесва!

— Боя се, че не мога.

Уини се изкашля тихо.

— Нуждаехте ли се от мен?

Погледът му се плъзна обратно към Уини и Катрин видя как тя се сви.

— Да, всъщност. Ботушите ми не бяха лъснати както го изисквам. Използвах каиша за момчето. Мисля, че на сутринта ще свърши много по-добра работа, но бихте ли се погрижила да ги проверите, преди да имам нужда от тях?

— Да, разбира се.

— Използвали сте каиша за момчето, което е лъснало ботушите ви, защото те не са били достатъчно лъскави? — попита Катрин.

— Да не оспорвате действията ми в дома ми, лейди Катрин?

— Да, мисля, че да.

Той изсумтя.

— Имате нужда от мъж, който да ви постави на мястото ви.

Катрин усети в ръката ѝ да се забиват пръсти. Знаеше, че Уини я предупреждава. Не мушкай тигъра с пръчка! О, но беше изкушаващо, толкова изкушаващо.

— Късно е, баща ми ме очаква. Трябва да вървя. — Без да види Уит. Но знаеше, че е изложена на опасност да каже нещо, което не би трябвало.

— Ще ви изпратя — каза Евъндейл.

Той я последва навън, където я очакваше каретата ѝ. Катрин се принуди да постави ръка в неговата, когато ѝ предложи да ѝ помогне. Пръстите му се склучиха болезнено около нейните.

— Вярвам, че влияете доста зле на съпругата ми — каза той с тих глас.

Сърцето на Катрин туптеше в гърдите ѝ.

— Заплашвате ли ме?

— Не, разбира се, но не съм сигурен, че осъзнавате къде е мястото на една съпруга в света.

Тя го погледна в очите продължително.

— Напротив, Ваша светлост. Боя се, че вие не си давате сметка къде е мястото на една жена.

Преди той да може да каже още нещо, тя влезе в каретата и изтръгна ръката си от неговата.

— Внимавайте, лейди Катрин! Никога не знаете какви опасности ви дебнат.

О, тя имаше много добра представа какви са опасностите, които я дебнат. Каретата тръгна напред и Катрин пое дълбоко въздух няколко пъти, за да успокои туптенето на сърцето си. Точно преди да завие по улицата, тя погледна през рамо.

Евъндейл все още беше там и я наблюдаваше.

ГЛАВА 8

Пътувайки в каретата си, Люк не можеше да не се ядосва на времето, което прекарваше в подготовка за нощните си посещения при Доджър. Никога преди не беше имал график. Сега вече имаше всяка вечер. Не само кога да отива у Доджър, но и кога да си тръгва. Катрин настояваше да си тръгват в три най-късно. Все пак, тя се нуждаеше от почивката си за разкрасяване. Не че той приписваше красотата ѝ на количеството сън, което тя си позволяваше. Той имаше чувството, че тя може да изкара седмица без сън и да бъде все така прелестна. Красотата ѝ беше нещо повече от алабастрова кожа и медноруса коса. Беше увереността, която тя излъчваше — сякаш някак изискваше, когато един мъж я погледне, да не вижда нищо друго, освен съвършенството ѝ.

Той познаваше много красиви жени, но никога не се беше замислял особено какво точно ги правеше красиви. Катрин го озадачаваше особено. Тя не беше поразяваща, но на него му беше трудно да си спомни за някоя, която да му се струва по-привлекателна.

Дори Франи не можеше да се съревновава с нея, а той виждаше повече съвършенство в нейните черти, така че беше логично тя да е по-красивата от двете. Да я гледа, винаги му беше носило удоволствие, но когато погледнеше Катрин, той виждаше нещо друго. Нещо, което не можеше да определи. Нещо, което не можеше да разбере.

Но не заради Катрин той се подготвяше толкова внимателно за късните си нощни излизания. Беше заради Франи. Той отделяше прекомерно много време всяка вечер заради Франи.

Преди да помоли Франи да се омъжи за него, той просто отиваше у Доджър, когато искаше, и въпреки че никога не се беше обличал като просяк, определено никога не беше отделял време да се бръсне, къпе и преоблича в чисти дрехи, да сресва косата си, да слага одеколон и винаги да бъде подходящо облечен.

Вече няколко вечери си създаваше всички тези грижи. Сякаш Франи имаше възможност да забележи. Щом отведеше Катрин през

задната врата в частния коридор, където беше забранено за клиенти, тя изчезваше в кабинета на Франи, затваряше вратата и се усамотяваха, докато Катрин излезе, готова да се прибере у дома.

Франи му се усмихваше мило, но тогава дъхът му лъхаше на уиски, косата му беше разрошена от безбройните пъти, когато прокарваше пръсти през нея и вече не беше в приятно настроение, защото за първи път в живота си губеше на игралните маси. Той беше разсеян и не се концентрираше върху другите играчи, защото искаше да знае какво става зад проклетата затворена врата.

Сякаш за да засилят раздражението му, докладите на Джим бяха почти безполезни. Днес Катрин отново беше посетила херцогиня Евъндейл — очевидно помагаше на херцогинята с някакъв бал, който даваше, беше купила ветрило и нов слънчобран, беше отишла в книжарница и си беше излязла с книга, за която Джим с няколко добре похарчени монети беше научил, че е „Дейвид Копърфийлд“. Според собственика лейди Катрин Мабри харесвала Дикенс.

Беше спряла и при сиропиталището на Франи. Просто беше стояла на улицата и го беше гледала. За какво беше това? Как изобщо знаеше, че сиропиталището съществува?

Сега се бяха отправили към дома ѝ и точно в този момент той не знаеше повече, отколкото когато я беше взел няколко часа по-рано.

— И така, кога ще видя някакъв напредък? — попита той рязко.

— Когато сме готови.

— Със сигурност досега сте я научили на нещо.

— Научих я на много неща.

— Дайте ми пример!

— Няма да изброявам нашите постижения. Ще ги видите, когато сме готови.

— Можете ли да ми дадете приблизително време кога ще се случи това?

— Не.

— Изгарям от нетърпение да се венчая за нея.

— Да, знам.

Тя го каза с въздишка, сякаш едва ли можеше да я интересува.

— Мислех, че също толкова горите от желание да се погрижа за вашия въпрос — напомни ѝ той.

— Да, аз...

— Размислили сте?

— Не, не съм. Просто... Чух, че Маркърс Лангдън иска да докаже, че не сте законният наследник.

Какво общо имаше това с уговорката им? Как беше чула? И как така той не беше? Все пак нямаше да покаже, че думите ѝ са го изненадали.

— Изглеждате загрижена. Уверявам ви, че няма причина за тревога. Заплашвал е да го направи и в други случаи. Обикновено когато иска увеличаване на издръжката.

— Вие му осигурявате издръжка?

— Не бъдете толкова шокирана! Обичайно е за един лорд да се грижи за поверените му. Стариият джентълмен пожела да се грижа за тях и аз го правя.

— От вина?

— Защо да не е от доброта?

— Тогава значи сте добър човек?

Той се засмя.

— Едва ли. Вие знаете какво съм аз, Катрин. Или по-важното — какво не съм. Аз не съм законният наследник. Аз не съм истинският внук на предишния граф Клейборн. Но той довери титлите и именията си на мен и аз ще се грижа за тях.

— Не се ли тревожите, че ще отида в съда и ще говоря в полза на мистър Лангдън?

— Ни най-малко. Вече сме съучастници, Катрин, вие и аз. Ако искате да ме повлечете надолу и вие ще пропаднете с мен. Ще трябва да обяснявате, когато ви посоча. А когато стане ясно, че сте били в компанията ми всички тези нощи...

Гласът му заглъхна в мрака с неизказано обещание за възмездие. Каквото той никога не би изпълнил. Нямаше навика да наранява жени по никакъв начин. Не че тя го знаеше. Катрин би очаквала най-лошото от него. Имаше моменти, когато мислеше, че тя е различна, но знаеше, че дълбоко в себе си го вижда като всички останали — като мерзавец и разбойник, като мъж, чийто живот е изграден върху измама, чиято фасада рано или късно ще се сгромоляса.

А той я виждаше като... дама. Благородна. Елегантна. Ароматът ѝ на рози беше започнал да се пропива в дрехите му и се беше настанил трайно в ноздрите му. Денем му се беше струвало, че може

да я подуши. Беше се хващал да се оглежда наоколо и да се чуди дали не е наблизил, дали някак не е успяла да се промъкне до него. Когато вървеше по многолюдните улици, понякога мислеше, че чува гласа ѝ. Той искаше да запази колкото е възможно по-голямо разстояние между тях, но тя някак успяваше да се вмъкне в живота му.

Искаше да я попита как е минал денят ѝ. Какво е говорила с приятелките си. Искаше да знае коя от творбите на Дикенс ѝ е любима. Какво още е чела? Какво правеше, когато Джим не беше в състояние да я шпионира? Какво я правеше щастлива? Какво я натъжаваше?

Внезапно изцвили кон, каретата се блъсна и спря.

— Какво, по дяволите?

— Какво става? — попита тя.

Люк се пресегна към бастуна със скрита в него шпага, който държеше под седалката, защото никога не знаеше кога може да се наложи да върви по лондонските улици.

— Стойте тук!

Той скочи от каретата и затвори здраво вратата след себе си. Беше много късно и улицата беше празна.

Освен шестимата главорези, които стояха пред него. Един беше опрял нож във врата на слугата му, друг правеше същото с коларя му. Предположи, че са изскочили от сенките върху каретата, изненадвайки и двамата мъже, въпреки че Люк ги беше обучил добре.

Беше много лесно да станеш самодоволен.

— Това обир ли е, господи? — запитва той спокойно. Виждаше други ножове, както и дървени инструменти, които можеха да се използват като тояги.

— Ще бъде, милорд, след като те пратим при дявола.

* * *

Сърцето на Катрин туптеше толкова силно, че едва можеше да диша. Дръпна завесата съвсем леко. Имаше повече сянка, отколкото светлина, но тя успя да види, че Клейборн е обграден. Единственото му оръжие беше бастунче.

После с едно светкавично движение той измъкна от него гадно изглеждащ инструмент, приличащ на шпага.

— Вярвам, господа, че вие ще закусвате с дявола тази сутрин, не аз.

Той скочи напред към мъжа, който държеше слугата му и слугата някак успя да се освободи от хватката и да прати главореза на земята. Движението на Клейборн беше фалшиво, осъзна Катрин. Маневра, която да разсее мъжа, за да получи слугата предимство, защото още щом Клейборн се задвижи, той промени посоката, мушкайки към мъжа, който държеше кочияша му. Но кочияшът вече беше сръгал с лакът този, който го държеше и умело отбягваше ножа.

Докато двамата му слуги вече се стараеха да отхвърлят нападналите ги мъже, Клейборн трябваше да се справи с останалите четирима, които нечестно се възползваха от ситуацията. Но тя предполагаше, че този тип мерзавци са свикнали да вършат това.

Клейборн някак беше успял да изрита един от тях в корема. Превит на две той изпусна оръжието си — голяма дървена сопа. Катрин помисли, че ако може да я вземе, би могла да го цапардоса няколко пъти по главата и да изравни шансовете поне малко. Преди да може да обмисли идеята докрай, тя беше отворила вратата и излязла навън.

Гърбът на Клейборн беше към нея и един мъж с гадно изглеждащ нож се приближаваше към него.

— Неее! — изкрещя тя.

Усети агонизиращия огън, който изригна през дланта ѝ и едва тогава осъзна, че се е опитала с ръка да спре ножа да не прободне Клейборн. Мъжът, който размахваше оръжието, изглеждаше шокиран, че е нападнал дама.

Катрин погледна към пурпурния поток, който обхващаше ръкавицата ѝ, и залитна назад.

— Да се махаме, момчета! — извика някой.

Смътно долови тропота от стъпки и че някой сумти.

— Катрин?

Тя примигна. Клейборн беше коленичил до нея. Какво правеше тя на земята? Кога беше паднала? Защо внезапно беше станало толкова тъмно?

— Той щеше да ви убие — промърмори тя. Или помисли, че го казва. Думите сякаш идваха от огромно разстояние.

— Това не е извинение да застанете на пътя на опасността.

Непоносимият неблагодарник я вдигна на ръце и я понесе към каретата, положи я удобно вътре и седна до нея.

— Така — каза той и тя усети как увива нещо около дланта ѝ, когато каретата се наклони напред.

— Слугите ви...

— Те са добре.

— Какво е това?

— Моята кърпичка.

— Ще бъде съсипана.

— Боже мой, Катрин, ръката ви вероятно е съсипана. Не ми пука за парчето плат.

— Езикът ви е вулгарен, сър.

— Смятам, че случаят го оправдава.

— Да, наистина.

Той се засмя тихо. Звукът я накара да поиска да се пресегне и да прокара пръсти през косата му и да се увери, че наистина е невредим.

— Кой бяха те? — попита тя.

— Не зная — отвърна той тихо.

— Искане да ви убият.

Той не каза нищо.

— Защо? — попита тя.

— Аз съм човек с много врагове, Катрин — той я притисна към себе си и я целуна по главата. — Но никога преди не съм имал такъв прекрасен ангел-хранител.

ГЛАВА 9

— Пострадала е ръката ми, не краката ми — каза Катрин, когато Люк я пое в ръцете си, още щом тя се появи на вратата на каретата с намерението да слезе.

Люк беше наредил на кочияша да отиде право в жилището му от задната страна, където никой не можеше да види кой влиза вътре.

— Да, но колкото по-бързо се озовете вътре, толкова по-бързо ще мога да погледна.

— Напълно съм способна да се движа бързо.

— Спрете да се оплаквате и просто приемете, че няма да спечелите този спор.

— Какъв грубиян! — измърмори тя, преди да положи глава на сигурното му рамо.

Люк не разбра кога се беше усмихнал. Как успяваше тя да съживи всяка възможна емоция в него? Първо го ядоса дяволски, а сега се опитваше да го защити. Беше се завъртял навреме, за да я види, да види как ножът срязва... и стомахът му се сви на топка. Яростта почти го заслепи. Точно в този момент мислеше, че би могъл да убие и шестимата главорези, без дори да се изпоти. Сигурно бяха осъзнали грешката си да се обърнат срещу нея, трябва да бяха видели в очите му жажда за кръв, за да избягат така бързо. Люк не можеше да понесе мисълта да я изгуби, но същевременно осъзнаваше, че тя не е негова, за да я изгуби.

Те бяха просто партньори. Трябваше да е безпристрастен към нея, но той беше започнал да я оценява. Тревожеше го, че започва да я харесва, че мисли за нея повече, отколкото би трябвало.

Слугата се стрелна напред и отвори вратата, която водеше към кухнята. Люк влезе с рамото напред.

— Върви и доведи лекаря ми! Бързо!

— Да, милорд.

Катрин се възпротиви:

— Не, не! Никой не трябва да знае, че съм тук.

— Всичко е наред. Той е много дискретен.

Люк внимателно я постави на стола. Пресегна се и засили пламъка на лампата, която готвачката оставяше на масата всяка нощ. Той обичаше стаите в къщата да са осветени. Беше преживял твърде много нощи в пълен мрак.

Обърна се и грабна един нож. После придърпа стол, настани се пред нея и постави ножа на масата.

— Какво ще правите с това? Ръката ми вече е срязана.

Ако не беше толкова бледа и над веждите ѝ нямаше лек блясък от пот, ако не беше толкова проклето смела, можеше да ѝ се скара. Вместо това попита тихо:

— Изобщо ли не ми се доверявате?

Тя кимна и той не беше сигурен дали това кимване означаваше, че не му вярва или че му вярва. Внезапно му дойде наум, че нямаше голямо значение. Имаше значение единствено, че той ѝ се доверяваше.

Той пое ръката ѝ много нежно. Можеше да усети лекото ѝ треперене.

— Възможно е да боли — каза той и започна да отвива кърпичката.

— Казвате го така, сякаш сега не боли.

— Много силно ли боли?

Катрин се опитваше да не гледа. Насилваше се да не гледа, но имаше толкова много кръв, че сякаш всяка капка беше магнит за очите ѝ.

— Боли дяволски.

Той се засмя тихо.

— Вие сте толкова смело момиче.

Тя не знаеше защо думите му я стоплиха, защо доброто му мнение за нея я интересуваше.

— Има толкова много кръв.

— Да — каза той тихо, махайки последната част от плата. Разкри се ужасна рана, от която изтичаше пурпурна река. Катрин се зачуди колко по-лошо ли щеше да бъде, ако ножът не трябваше първо да среже ръкавицата ѝ.

— Боже мой! — тя извърна главата си настрани, сякаш не беше достатъчно да затвори очите си.

Той стисна другата ѝ ръка.

— Не припадайте!

— Няма да припадна. — Тя не си направи труда да скрие раздразнението в гласа си. — Не мога да понеса мисълта, че ме смятате за глупачка.

— Уверявам ви, Катрин, точно тази мисъл за вас нито веднъж не е минавала през ума ми.

Тя чу стърженето на метал в дърво и отвори очи навреме, за да види как вдига ножа. Той го използва много предпазливо, за да среже ръкавицата ѝ до края. После съвсем внимателно отстрани плата и бавно отдели материята, нежно издърпвайки я от всеки пръст. На Катрин внезапно ѝ стана много трудно да си поеме въздух, стаята беше ужасно гореща и тя се страхуваше, че наистина може да припадне, въпреки че го беше уверила, че няма да го направи.

Тя си представи как в спалнята той разсъблича дрехите от жена — от нея — със същата загриженост. Как разкрива всеки сантиметър от плътта ѝ, за да се наслади. Клейборн изучаваше дланта ѝ, сякаш никога преди не беше виждал голи пръсти. Той бавно проследи с пръст очертанието на раната ѝ.

— Не мисля, че е много лошо — каза той тихо.

Тя преглътна и кимна.

— Ако отново се поставите на опасност по този начин, ще ви преметна на коляното си.

— И какво ще направите? — попита тя възмутено.

Той вдигна поглед към лицето ѝ и тя видя тревогата в очите му, преди той да се усмихне.

— Ще целуна голото ви дупе.

Лицето ѝ сигурно беше показало шок при думите му (тя можеше само да се надява, че е разкрило шок, а не желание), защото той поклати глава.

— Моите извинения! Това беше напълно неуместно. Забравих коя сте.

— И коя съм?

— Не сте едно от момичетата на Джак.

Тя не искаше да размишлява как целува голото дупе на жена, как целува изобщо.

Той я гледаше втренчено, задържа ръката ѝ. Да гледа в очите му, беше много по-приятно, отколкото в срязаната си длан. Очите му я

привличаха, караха я да забрави, че той едва не беше убит. Тя се пресегна със здравата си ръка и отмести косата от челото му. Трябваше да го помоли да среже и тази ръкавица, за да може да усети кожата му под пръстите си. Очите му потъмняха, погледът му стана по-напрегнат, Люк се приближи и когато се наведе...

Вратата се отвори и двамата подскочиха.

— В каква беля си се забъркал пак, Люк? — попита мъжът, затваряйки вратата зад себе си. Той напомняше на Катрин на ангел с ореола от руси къдри около главата му. Очите му, сини като небето, се разшириха. — Какво имаме тук?

— Малка злополука — каза Клейборн, докато ставаше от стола.

Мъжът постави черната си чанта на масата и зае стола, който Клейборн беше освободил.

— Коя е дамата?

— Няма нужда да знаеш — каза Клейборн.

Мъжът се усмихна.

— Лекувам твърде много хора, за да запомня имената на всички. Аз съм Уилям Грейвс.

— Вие сте лекар? — попита Катрин.

— Точно така. — Той постави ръка под нейната с изключителна нежност, но тя не се стопли, дъхът ѝ не секна и тя не усети опасност да припадне.

— Аз съм Катрин — почувства се тя задължена да каже.

— Да не си някое от спасените му агнета? — попита той, докато изучаваше раната ѝ.

— Не, не е — сопна се Клейборн. Той дръпна стол и седна до нея. — Не си дошъл да клюкарстваш. Колко зле е ранена?

— Доста е гадно, но можеше и да е по-зле. — Той вдигна поглед към очите ѝ. — Искам да зашия раната. Няма да е приятно, но ще зарасне по-добре и по-бързо.

Изглежда искаше разрешението ѝ, затова тя кимна.

— Много добре. — Той притисна кърпа към дланта ѝ. — Дръжте това на място, докато подготвям нещата! Люк, донеси уиски!

Той извади някакви предмети от чантата си и ги постави на масата. После, сякаш си беше у дома, започна да се движи свободно в кухнята и постави чайник с вода на печката.

— Не си правете труда с чай! — каза Катрин. — Наистина не мисля, че бих могла да го изпия.

Той ѝ се усмихна.

— Вие ще пиете уискито. Водата ми трябва, за да държа инструментите чисти. Забелязал съм, че тези, които лекувам в мръсотия, умират от инфекция по-често от тези, които лекувам в спретнати къщи.

Клейборн се върна, държейки бутилка и чаша, пълна до ръба.

— Ето, изпийте това!

Тя отпи от горчивата течност и направи гримаса.

— Всичкото! — нареди той.

— Не знам дали ще мога.

— Колкото повече пиете, толкова по-добър е вкусът.

Тя отпи още веднъж. Вкусът изобщо не беше по-добър.

— Това не е чай. Гълтайте! — нареди той нетърпеливо.

— Не бъдете язвителен с мен! Аз ви спасих живота.

Той постави бутилката на масата и седна отново до нея.

— Да, така е.

Той прокара пръсти нежно по бузата ѝ. Катрин едва се сдържа да не целуне дланта му. Тя отмести глава от ръката му и се концентрира да поеме няколко глътки от уискито. Изглежда колкото повече пиеше, толкова по-добър вкус имаше. Главата ѝ започваше да се замайва, от което ѝ се искаше да се свие в скута на Клейборн и да спи на безопасно и сигурно място.

Доктор Грейвс застана пред нея, взе ранената ѝ ръка и я постави на масата.

— Затворете очи и мислете за нещо друго!

Тя затвори очи и започна да мисли за...

Пое си дълбоко въздух и очите ѝ се отвориха рязко, когато върху дланта ѝ се изля течен огън.

— Боже мой, какво беше това?

— Уиски — каза доктор Грейвс.

— Вие изляхте...

— Мисля, че убива микробите. Опитайте се да се отпуснете! Ще усетите бодване...

— Катрин?

Една топла ръка покри бузата ѝ и обърна главата ѝ и тя се взря в сребристите очи, изпълнени със загриженост.

— Мислете за нещо друго! — нареди Клейборн.

Тя поклати глава и се опита. За неин ужас трепна и изписка леко, когато усети нещо остро да се забожда в ръката ѝ.

Клейборн се наведе над нея и устата му притисна нейната, умело разделяйки устните ѝ. О, какъв глупак! Не се ли страхуваше, че тя може да ухапе...

Той имаше вкус на уискито, което ѝ беше наредил да изпие, и тя се зачуди дали не му е било нужно, за да се подкрепи за това, което тя трябваше да изтърпи. Тя не знаеше дали защото неговото уиски се смесваше с нейното, или това, че я целуваше, беше толкова разсейващо, но внезапно започна да осъзнава съвсем смътно, че нещо се случва с дланта ѝ и невероятно ясно с вкуса, усети и острия аромат на Клейборн. Ръцете му бяха в косата ѝ. Тя чу как една от фибите ѝ пада на пода. Беше изненадана, че не са изпопадали всичките.

Целувката му ставаше все по-страстна, той завъртя език върху нейния и тя помисли, че ако стоеше права, краката ѝ щяха да се подкосят. Знаеше, че трябва да се отдръпне, че трябва да го удари със здравата си ръка, но той беше толкова невероятно възхитителен. Тя знаеше, че не желание е подтикнало действията му, а намерението му да я разсее, но все пак беше благодарна за мига, беше благодарна да има още една възможност да се наслади на целувката му. Тя беше преследвана от нея, откакто Клейборн я беше целунал в библиотеката. Тогаваша целувката изобщо не беше толкова дълга и тя знаеше, че независимо кога щеше да завърши тази, също нямаше да е достатъчно дълга.

Тази целувка пробуждаше нейната женственост и събуждаше копнежи, които преди не беше познавала. Желанието ѝ я обсеби, замъглявайки всичко останало. Тя знаеше, че е безнравствена и разпуснатата, срамуваше се, че таи толкова силно желание той да притисне още повече устни към нейните. Помисли за всички предупреждения, които ѝ беше дал през онази първа нощ. Тя рискуваше нещо повече от репутацията си с него. Рискуваше сърцето си.

— Люк? Люк, свърших.

Клейборн прекъсна целувката и се оттегли. Изглеждаше също толкова замаян, колкото и тя.

— Не съм сигурен, че съм виждал толкова изобретателно разсейване — каза докторът.

— Да. Е, свърши работа, нали? — Клейборн се изправи на крака, грабна чашата с уиски, която тя беше оставила, и пресуши съдържанието с една дълга глътка.

О, да, беше свършило работа. Ръката ѝ не само беше защита, но беше увита с бял бинт.

— Обичайно е да се чувствате замаяна след такова изпитание — каза доктор Грейвс. — Дайте си малко време!

Тя кимна.

— Благодаря ви! Благодаря за грижите ви. Допускам, че Клейборн ще ви плати за услугите.

— Той ми плати много отдавна.

— Вие сте едно от децата на Фейгън, нали?

Той ѝ се усмихна принудено, преди да се изправи на крака и да започне да прибира инструментите си в чантата.

— След около седмица всеки ще бъде в състояние да свали конците. Но ако предпочитате аз да го направя, нека Люк ме уведоми!

— Благодаря! — каза тя отново.

— За мен беше чест да услужа. — Той затвори чантата, спря да прошепне нещо на Клейборн и после тръгна към вратата, оставяйки я сама в стаята с Клейборн. Тя много искаше Клейборн да се приближи, да я докосне, да я целуне. Уискито влияеше на мислите ѝ. Или може би беше просто заради изпитанието от тази нощ. Оцеляването им беше създавало връзка между тях, която преди не съществуваше.

— Как ще го обясните? — попита Клейборн.

— Моля? — Тя мислеше само за него. Как би обяснила това, че иска да я целуне отново?

— Ръката?

— О! — Тя я погледна и я обърна на едната и на другата страна. Болеше. Може би трябваше да пийне още малко уиски, преди да си тръгне. — Ще кажа просто, че съм се порязала на парче стъкло или нещо такова. Няма кой да ми задава въпроси. Това е едно от предимствата брат ми да се скита по света.

— Трябва да ви отведа у дома сега.

— О, да, наистина.

За нейна изненада, в каретата той не седна срещу нея, както подобаваше на джентълмен, а до нея. Ръката му беше около нея, държеше я близо като скъпа приятелка... или — смееше ли да помисли — като любовница?

— Съжалявам, че се случи — каза той. Гласът му беше тих и интимен в тясното пространство на каретата.

Тя беше невероятно изтощена. Искаше единствено да спи.

— Няма проблем.

— За целувката...

— Не се тревожете! Няма да я споменавам на Франи. Знам, че беше единственият начин да отклоните вниманието ми.

— Знам номера с монети, но не мислех, че ще бъдат толкова ефективни.

— Сигурна съм, че нямаше да бъдат — тя въздъхна. — Често ли ви нападат?

— От време на време има опасности.

— Мислите ли, че е бил мистър Маркърс Лангдън? — Тя знаеше, че няма смисъл да го нарича негов братовчед.

— Моята смърт определено ще ускори нещата за него, но за разлика от мен и вас той не е кръвожаден по природа.

Тя изправи глава рязко и веднага ѝ се зави свят, затова я отпусна отново на рамото му.

— Смятате, че съм кръвожадна?

— Искате да убия човек.

— О, да. Наистина. — Тя почти беше забравила какво я беше довело до неговата врата. Понякога беше толкова лесно да забрави. Когато Уини не беше наранена. Когато изглеждаше щастлива.

Беше ли решението на Катрин прибързано?

Колкото и често да беше лежала будна нощем, обмисляйки положението, преди да се обърне към Клейборн, тя не беше намерила друг начин. И все пак понякога решението ѝ изглеждаше крайно. Само ако и двете предишни съпруги на Евъндейл не бяха умрели мистериозно! Само ако не биеше Уини!

— Разкажете ми за спасените агнета! — каза тя, защото имаше нужда да се разсее от дискомфорта на мислите си и от болящата ръка.

Той изстена ниско, сякаш беше ядосан (или може би засрамен) от въпроса и тя реши, че той ще го остави без отговор. Накрая тихият му глас изпълни каретата, успокоявайки я с мъркащия си резонанс.

— Всеки от нас има своята слабост. За Франи са децата. За мен са неомъжените майки. Започна достатъчно невинно. Една от слугините ми имаше приятелка, която забременяла и била освободена. Подозирам, че бащата на бебето е лордът на имението, но той не го призна. Затова я пратих в едно от по-малките си имения. Не го използвах. Оттогава изпращам там „спасените агнета“.

Той го каза така, че да изглежда маловажно.

— Добрите ви дела сигурно ви струват цяло състояние.

— Казвате го, сякаш смятате, че съм щедър. Ако няма да ме сметнете за самохвалко, ще ви призная, че притежавам състояние. Много добро състояние. Това, което давам, е нищо. Истински щедрият човек е този, който дава последното си пени, когато трудно може да си го позволи.

„Или който дава последната част от душата си — помисли тя мрачно, — когато само това му е останало.“ Твърде много ли искаше тя?

Когато стигнаха до жилището на Катрин, каретата спря в страничната уличка. Клейборн не спря при портата, а я придружи чак до входа за прислугата и ръката му я държеше здраво под лакътя, сякаш тя имаше нужда от подкрепа. Може би имаше. В един момент имаше чувството, че се носи и всичко е на голямо разстояние... а после изведнъж то се оказваше пред нея.

— Ще се оправите ли? — попита.

Тя кимна.

— Ще се видим довечера в полунощ. Или е утре? Никога не съм сигурна как да наричам следващата нощ, когато зората още не е отнесла тази.

Той обви с пръсти брадичката ѝ и потърка с палец устните ѝ. Беше толкова тъмно и мъгливо, че тя не можеше да определи за какво мисли той.

— Смятате ли, че ще бъдете в състояние да обучавате Франи? — попита той.

Въпросът му я изненада. Беше очаквала нещо по-интимно след всичко, което бяха споделили тази нощ.

— Да — тя звучеше задъхана. Ядоса я, че той има такава власт над нея.

— Добре. Тогава довечера.

И той изчезна бързо в мъглата, като призрак. Тя отвори вратата, влезе безшумно и подпря гръб на дървото. Не беше очаквала, че ще хареса Клейборн. Беше искала само да го използва, а после да го забрави.

Но сега знаеше, че независимо от изхода на тяхната сделка, тя никога нямаше да го забрави. Никога.

* * *

Люк слушаше звуците на събуждащия се град, докато каретата му пътуваше към целта си. Винаги се беше наслаждавал на суетнята и блъсканицата в Лондон и особено в ранните сутрешни часове. Като момче винаги беше усещал, че това предлага възможности: да бъдат пребъркани джобове, да бъде открадната храна, да бъдат изиграни номера на неподозиращите. И там винаги беше Франи.

Той я обичаше от първата нощ, когато Джак го беше завел при Фейгън, първата нощ, когато беше забелязал малкото момиче, седящо до огъня, първата нощ, когато тя се беше свила върху купчина одеяла, беше пхнала малката си ръка в неговата и му беше казала да не се страхува.

Не помнеше нищо от живота си, преди Джак да го намери. Маркърс Лангдън и опитите му да претендира за титлата бяха накарали Люк да се опита да си спомни каквото можеше от миналото си. Но нямаше нищо. Всичките му спомени бяха от улиците.

Може би трябваше да се върне към тях, да се върне с Франи. Да остави Лангдън да получи титлата. Люк определено не се нуждаеше от приходите. Благодарение на партньорството си с Джак той беше достатъчно богат. Но не можеше да се принуди да се откаже от титлата, която старият джентълмен го беше уверил, че принадлежи на него. Беше започнал да харесва стареца по негов си начин и си мислеше, че да се откаже от титлата, щеше да бъде предателство към този, който го беше спасил от бесилката и се беше грижил за него толкова добре.

Каретата спря пред къща, която Люк рядко посещаваше. Той стъпи на павираната алея и закрачи по стълбите. Не почука, нито изчака да бъде приет, а отвори вратата и влезе вътре.

Една прислужница, която бършеше прах от перилата на близкото стълбище, изписка тихо, после го позна и направи реверанс.

— Къде са те? — попита той.

— В стаята за закуска, милорд.

Това го изненада. Беше очаквал да ги намери все още в леглата. Беше се наслаждавал на идеята да ги вдигне от сън. Но може би не трябваше да се изненадва. Гузната съвест не позволяваше да се спи до късно, не позволяваше да се спи изобщо. Без колебание той мина през жилището. Не носеше нито шапка, нито ръкавици, защото не смяташе, че се изисква официалност, когато изпращаше Катрин до дома ѝ. Едва на връщане беше размислил и беше решил да се отбие първо тук. Дрехите му бяха размъкнати, но той никога не беше имал желание да ги впечатли.

Влезе в стаята за закуска, сякаш я притежаваше. Решителните му крачки несъмнено бяха подсказали на обитателите ѝ идването му. Избутвайки стола си назад, Маркърс Лангдън се изправи толкова бързо, че едва не изгуби равновесие. Майка му ахна. Пълното ѝ лице се тресеше, докато се мъчеше да стане.

— Нямате право да бъдете тук, сър — възкликна тя, пръскайки слюнка над чинията си. Чиния, пълна с достатъчно храна, за да нахрани четиричленно семейство.

— Напротив, мадам. Аз плащам наема за това жилище. — Той отиде до бюфета, взе чиния и започна да си подбира неща. Определено не се скъпяха, когато ставаше дума за небцето им. — Смея да кажа, че аз съм закупил стоките, осигурили тази чудесна закуска, както и слугите, които са я подготвили. — Той вдигна вежда към слугата, стоящ наблизо. — Погрижи се да ми донесат кафе!

— Да, милорд. — Слугата незабавно се отправи към вратата, която водеше към кухнята.

Люк отнесе чинията си до масата, зае стол срещу майката на Лангдън (не се и съмняваше, че тя е по-опасната от двамата) и се усмихна, сякаш всичко в света беше наред.

— Моля ви, нека не прекъсвам закуската ви!

Лангдън седна предпазливо, а майка му не толкова грациозно.

— Мили боже, това кръв ли е на ризата ви? — попита Лангдън.

Кръвта на Катрин. Люк изобщо не се бе замислил, че кръвта ѝ беше текла по дрехите му. Като си спомнеше колко малко оставаше да я загуби, той винаги изпитваше странно усещане, сякаш е болен, но не можеше да си позволи това да отвлича вниманието му. Първо трябваше да се справи с тези двамата.

Люк започна да реже парче шунка, сякаш въпросът на Лангдън не беше от значение.

— Да, всъщност. Несъмнено ще ви бъде интересно. Нещо странно се случи, докато се прибирах от Доджър в ранните часове на сутринта. Каретата ми беше спряна и някакви разбойници заплашиха живота ми. Можете ли да си представите?

Лангдън пребледня. Майка му доби противен червен цвят. Люк подозираше, че преди да преживее горчивината от живота, тя е била прекрасна жена.

— Раниха ли ви? — попита Лангдън.

Люк не се изненада от истинската загриженост, която прозвуча в гласа му. Маркъс Лангдън беше с две години по-голям от Люк. Имаше прословутите сребристосиви очи на Клейборн, както и тъмната коса. Беше красив. Люк подозираше, че ако не беше възмущението на майка му към него, двамата можеше дори да бъдат приятели. Но лоялността на Лангдън беше към майка му, не към мъжа, който беше отнел правото му на титла.

— Не — увери го Люк. — Както можете да си представите, аз съм израснал на лондонските улици и съм достатъчно опитен да се справя с тези, които изпълзават от недрата на града. Някаква идея кой може да иска смъртта ми напоследък?

Лангдън хвърли поглед към майка си, после обратно към Люк.

— Не.

— По-голямата част от Лондон, подозирам — каза госпожа Лангдън. — Вие не сте особено популярен, но пък крадците рядко са.

Люк ѝ се усмихна снизходително.

— Пак ли се връщаме към това? Чух, че сте подали иск в съда.

Лангдън отново хвърли бърз поглед към майка си, която беше изправила предизвикателно рамене.

— Как научихте за това? — попита Лангдън.

— Имам си начини.

— Титлата по право принадлежи на моя син — каза майката на Лангдън.

— Старият джентълмен не беше съгласен.

— Вие никога не го наричате дядо. Маркът го наричаше.

Люк се помъчи да не издава колко силата на думите ѝ са му подействали.

— Напълно съм наясно с това, мадам, но няма да изтръгнете титлата от мен. Твърде много се наслаждавам на облагите, които идват с нея. — Той се изправи и погледна към мъжа, който никой в стаята не вярваше, че наистина е негов братовчед. — Ако някога пожелаете да спечелите прилично заплащане за честен труд, ме уведомете!

— Честен? С Доджър?

— Имам други бизнес интереси. Не носят толкова добра печалба, но са по-уважавани. Мога да се възползвам от добър мъж, който да ми помага да ги управлявам.

Лангдън се присмя.

— Вие не разбирате какво е това за един джентълмен. Никога не сте го разбирал. Ние не работим.

— Кажете ми, Лангдън, ако отрежа издръжката ви, как бихте платили на адвоката, когото сте наели да ви представлява в съда?

Мъжът запази мълчание. Люк знаеше, че го притиска и че не беше мъдро да го прави. Но изглежда не беше способен да спре.

— Следващия път, когато се срещна с моя управител, вероятно трябва да дойдете с мен, за да видите точно колко ще наследите, ако имате успех в съда. Уверявам ви, че приходите, които ще получавате от имененията си, няма да бъдат изобщо толкова щедри, колкото съм аз. Помислете върху това!

Той се поклони присмехулно на двамата, преди да излезе. Едва беше стигнал до каретата си, когато болката разкъса главата му. Главоболията се появяваха, когато се срещнеше с Лангдън и майка му, несъмнено резултат на вина, защото той знаеше, че те са прави, а той не. Той държеше на нещо, което не му принадлежеше. Бог знаеше защо отказва да го даде. Може би защото мислеше, че от това да го смятат за лорд може да излезе нещо хубаво.

Или може би просто защото старият джентълмен толкова пламенно беше вярвал, че мястото на Люк е тук, а по някаква причина, която не успяваше да долови, Люк не искаше да го разочарова.

* * *

— Опитали сте се да го убиеете? — попита Лангдън, докато крачеше пред камината.

— Това изглеждаше най-ефикасният начин да постигна целите си.

— Но както обясних, аз искам да мина през съда. Искам всичко да е законно.

— Това би могло да отнеме години.

— Искам да няма съмнение, че аз съм истинският граф Клейборн.

— Няма съмнение и сега. Цял Лондон знае, че той е самозванец.

Маркърс презираше спокойния глас и абсолютната липса на емоция.

— Не искам да бъда част от това...

— Твърде късно е за опасения сега.

Маркърс поклати глава.

— Защо имате такива угризения? Той уби баща ви.

— Това така и не беше доказано.

— Той никога не го е отричал.

— Честно казано, той не прилича на убиец.

Мрачен смях отекна из стаята.

— Но пък и аз не приличам.

Маркърс винаги беше смятал, че омразата е кипяща емоция, но гледайки в тъмните очи на лицето, стоящо срещу него, той осъзна, че беше студена, много студена... и много, много опасна.

ГЛАВА 10

Не тази вечер.

К.

Катрин проучи посланието, което беше доставено по-рано вечерта. После го сравни с това, което трябваше да е изгорила. Беше невероятно, че са написани от една и съща ръка. Последното беше нечетливо и разкривено. Приличаше на нещо, което баща ѝ в неговата слабост би надраскал.

Не на нещо, което дръзкият, силен и предизвикателен лорд Клейборн би написал.

Изпълни я неочакван страх. Той се беше бил с главорезите много преди тя да излезе от каретата. Беше изчезнал в сенките само за да се появи отново. Беше допуснала, че е невредим, но можеше да греши. Той можеше да е ранен. Сериозно. И би било напълно в стила му да се тревожи повече за нейната рана и да позволи неговата да остане непрегледана, като се опитва да бъде невероятно смел и жертвоготовен.

Точно в този момент той можеше да се бори с инфекцията, да трепери от треска или да се гърчи от болка.

Почеркът му определено сочеше, че нещо не е както трябва. И посланието му беше толкова рязко, толкова кратко. След всичко, което бяха споделили, тя имаше право на обяснение. По един или друг начин тя възнамеряваше да го получи. Според нейния график, не според неговия.

Тя изчака да стане толкова късно, че никой порядъчен човек да не би си позволил да стои навън. После нареди да докарат каретата ѝ. Точно както беше направила и първата нощ, когато беше посетила Клейборн, тя накара кочияша си да я остави в парка Сейнт Джеймс.

— Няма нужда да ме чакаш — каза тя.

— Милейди...

— Ще се оправя... — А после се отдалечи, преди той да може да възрази отново.

Като минаваше през уличките и се криеше зад дърветата, тя внимателно стигна до вратата на слугите. Почука бързо.

Пълна жена, която носеше престилката си върху нощница, отвори вратата. Готвачката, несъмнено, винаги готова да пригответи ястие на мига.

— Трябва да се видя с негова светлост — каза Катрин.

— Той не приема гости.

— У дома ли е?

Жената се поколеба.

— Важно е да се видя с него — Катрин се промуши покрай жената, пренебрегвайки възраженията ѝ.

— Мистър Фицсимънс! Мистър Фицсимънс! — изпищя готвачката.

Катрин никога не би търпяла такова кряскане в дома си. Клейборн се нуждаеше от съпруга, но Катрин осъзна, че придобиването на съпруга е на първо място в ума му. Иначе нямаше да са партньори.

Икономът влезе в кухнята, очите му се разшириха, когато забеляза Катрин.

— Трябва да се видя с Клейборн — обяви Катрин без предисловие.

— Той е в леглото, мадам.

— Болен ли е?

— Не обсъждам делата на негова светлост.

— Трябва да го видя. Въпрос на живот и смърт. Предполагам, че няма да бъде доволен, ако научи, че съм била тук и не съм била отведена при него незабавно.

Той я изучава дълго, сякаш можеше да прояви дързостта да спори, после се поклони леко.

— Ако бъдете така добра да дойдете с мен.

Тя го последва извън кухнята в коридора.

— Мадам...

— Никой не знае, че съм тук — прекъсна го тя, сигурна, че той планира да я отклони от целта ѝ. Също така съвсем наясно, от начина

по който се обръщаше към нея, че той няма представа за истинското ѝ положение в обществото, което беше нейно предимство.

Той въздъхна, сякаш тя беше твърде голям товар. Докато я придружаваше нагоре по стълбите, Катрин се сети да попита:

— Той сам ли е?

— Да, мадам.

Катрин внезапно се зачуди какво, за бога, я беше накарало да дойде тук. Освен че беше неспокойна. Тяхната връзка беше на господар и служител, като тя беше господарят. Не, не беше. Беше съдружие. И тя се нуждаеше той да е в добро здраве, за да изпълни своята част от сделката. Така че, щеше да провери как е, да реши какво му е необходимо и да се погрижи той да го получи.

След като се изкачиха по стълбите, икономът тръгна по коридора към една затворена врата. Катрин сграбчи лампа от близката маса.

— Ако ме почакаете тук... — започна той, докато отваряше вратата.

Но Катрин нямаше намерение да чака, да рискува Клейборн да настои икономът да я отведе от помещението. Преди икономът да може да я обяви или да обсъди посещението ѝ с Клейборн, тя се промуши и каза:

— Услугите ви вече не са необходими.

Докато затваряше вратата, Катрин видя смаяното изражение на иконома, но бързо обърна лице към този, който лежеше в огромното легло с четири колони.

Клейборн метна чаршафа върху бедрата си, но не преди тя да зърне голяма част от гол крак, стегнато бедро и закръглен задник. Той не носеше нощница. Очевидно не носеше нищо.

— Какво правите тук? — каза той грубо, притискайки дланта си към челото. — Пратих... послание.

— Изпитвате болка.

— Напълно съм наясно с това.

— Бяхте ли ударен снощи?

— Не бъдете глупава! Просто си вървете!

Тя си спомни как баща ѝ страдаше от ужасни главоболия, а после една нощ...

— Трябва да пратите за вашия лекар — доктор Грейвс.

— Той вече беше тук. Това е просто главата ми. Ще се оправя до утре. Просто ме оставете!

— Казвате го така, сякаш сте го изпитвали и преди.

Тя пристъпи по-близо. Стаята не миришеше на болен. Не миришеше като тази на баща ѝ. Тук се усещаше силен, тръпчив аромат на мъж. По някаква странна причина тази миризма ѝ хареса повече, отколкото аромата на цветя в градина.

— Не бяхте ли ранен снощи? — попита тя отново.

— Не — той дишаше тежко, усилено.

Тя постави лампата на масичката до леглото, свали наметалото си и го остави на близкия стол. После седна на ръба на леглото.

— Това не е под-...

— Шшшт! Откога ви интересува кое е подходящо? Просто лежете неподвижно!

Тя се наведе напред, постави ръце от двете страни на главата му и започна нежно да масажира с пръсти слепоочията му. Веждите му бяха дълбоко сбръчкани, а челюстта стегната. Тя виждаше болката в сребристосивите му очи, докато той я гледаше настойчиво.

— Играете опасна игра, Катрин.

— Никой не знае, че съм тук. Взех предпазни мерки и бях много внимателна. Дори мъжът, който ме следи, не беше наоколо.

— Какво? — Той скочи в леглото, изстена, хвана се за главата и отново се строполи в леглото си. — Проклятие, проклятие, проклятие! — промърмори той, дишайки накъсано.

— Тройното проклинане по-ефективно ли е от еднократното? — попита тя.

Той се засмя тихо.

— Едва ли. Но носи повече удовлетворение. Сега ми кажете... за този мъж, който ви преследва.

— Само ако затворите очи и ми позволите да направя каквото мога, за да облекча болката ви. Баща ми страдаше от ужасни главоболия. Прилагането на натиск в слепоочията му помагаше.

Тя беше достатъчно близо, за да забележи, че Клейборн е изпитвал и преди болката. По тялото му се виждаха малки белези, но иначе имаше необикновено привлекателна гръд. Тя не можеше да понася дори мисълта той да изпитва и най-малкото неудобство. Какво

беше направил, за да заслужи толкова суров живот? И дори сега, когато имаше почти всичко, все още да страда.

— Затворете очи — нареди тя.

За нейна огромна изненада, той се подчини, без да спори.

— Не трябва ли...

— Шшшт! — прекъсна го тя. — Просто се отпуснете! Тихо! Ще намаля светлината малко.

Тя се отмести, за да намали пламъка на лампата. Той изстена, сякаш болката се беше увеличила. Катрин отново постави ръце на лицето му и започна да движи пръстите си в кръгове по слепоочията му.

— Ръката ви.

— Не ме притеснява — излъга тя. Не беше сигурна защо изпитва такава голяма нужда да облекчи страданието му, дори за сметка на собственото си удобство. Може би снощната схватка беше изградила връзка между тях. Бяха се борили в една и съща битка и бяха оцелели.

— Пратихте ли съобщение до Франи?

Той помръдна леко глава настрани.

— Те ще разберат.

Значи беше нещо, от което беше страдал и преди, несъмнено беше страдал сам. Защо Франи не беше тук да облекчи болката му?

— Какво препоръча доктор Грейвс?

— Даде ми прах. Не помогна.

Дишането му ставаше по-малко тежко.

— Сега ми кажете за този мъж.

Дори с такава силна болка той беше загрижен за нея. И въпреки че тя беше сама в спалнята му, в леглото му, ако трябва да сме точни, той беше съвършен джентълмен. Винаги беше мислила, че Лушън Лангдън е мошеник, разбойник и някои далеч по-неласкателни неща, но сега откриваше, че легендата за него е много далеч от истината. Тя харесваше мъж, който заслужаваше презрение, според обществото, а действителността беше друга. Тя искаше да сложи край на неудобството му и да му донесе успокоение.

— Не знам. Вероятно просто съм наивна, но непрестанно виждам един господин. Мисля, че е същият. Трудно е да кажа, защото успявам да зърна само лицето му. Той винаги се обръща настрана, а би било напълно неприлично да го доближа.

— Тогава вероятно не е нищо важно.

— Това искам да си внуша и аз, но фактът, че той се опитва да не привлича внимание, само грабва моето. Вчера ходих до различни магазини, правих ненужни покупки, а той изглежда винаги ме чакаше, когато излизах. Когато погледнех настрана, за да видя дали има някой друг наоколо, и после погледвах там, където стоеше той, него го нямаше.

— Вероятно е един от многото ви обожатели.

Тя се засмя.

— Нямам обожатели.

— Трудно ми е да го повярвам.

Той звучеше сънливо и тя беше убедена, че нейните грижи карат болката му да намалява. Тя се опита да потуши искрата на завист, която пламна при мисълта, че Франи може да е тук и да се грижи за него. Тя харесваше Франи. Наистина я харесваше. Франи беше сладка, мила и толкова непринудена. Катрин разбираше защо младата жена се страхува да стане част от аристократичните среди, където дамите са много по-самоуверени.

— Този приятел... има ли причина да ви преследва? — попита Клейборн.

— Не мога да измисля нито една. Не допускам, че той е отговорен за снощното нападение, а вие?

Очите му се отвориха и грижа набразди челото му.

— Защо мислите така?

— Просто съвпадението изглежда твърде голямо. Не мога да измисля причина някой да ме преследва.

— Сигурен съм, че за снощното нападение причината съм аз, а не вие. Описание на този приятел би ми помогнало.

— За какво?

— Да определя кой е той.

— О, вие познавате всички престъпници в Лондон, така ли?

— Познавам голяма част от тях. Е, как изглеждаше той?

— Носи голяма увиснала шапка, затова не съм сигурна за цвета на косата му. Мисля, че е тъмна. Чертите му изглеждат много остри, трудни за описване, защото няма нищо отличително в тях.

— Можете ли да го разпознаете, ако го видите отново?

— Възможно е, но не трябва да се тревожите за това сега — каза тя меко. — Болката ви трябва да отmine.

Той едва кимна, преди отново да затвори очи.

— Продължавайте да говорите! — нареди той толкова нежно, че беше по-скоро молба.

— За какво?

— Кажете ми... как върви с Франи?

Тя въздъхна. Трябваше да очаква, че той ще иска да говори за своята любов.

— Върви много добре. Тя е умна, както казахте. Но мисля, че ще трябва да разширим уроците извън нейния кабинет. Смятам, че може би е по-добре да ги провеждаме тук. Например при Доджър няма сервиз за чай. Няма приемна. Клубът не е свят на дами.

— Тук... не е свят на дами.

— Но ще бъде, щом се ожените. Ще го обсъдим, когато се почувствате по-добре.

Той се усмихна.

— Не обичате да губите спорове.

— Не смятах, че спорим, но честно казано, кой обича да губи? — Тя се наведе и прошепна в ухото му: — Спете сега! Ще се събудите без болка.

Ръцете ѝ започваха да се изморяват. Тя се премести нагоре, за да може да подпре лактите си на леглото. Дори и не помисли, че при смяната на позицията ще опре гърдите си в неговата гръд. Но той беше твърде отнесен, за да забележи, докато тя беше напълно наясно, че зърната ѝ се втвърдяват. Почти болезнено. Може би и двамата щяха да изпитват болка, преди нощта да свърши.

Но тя не можеше да отрече, че е доволна да остане там, където беше.

Тя продължи да разтрива слепоочията му. С палците си започна да гали бузите му.

И през цялото време се опитваше да запомни фините линии, гравирани върху лицето му. Той беше на не повече от трийсет, но суровият живот в детството беше издялал чертите му. Онази първа вечер в библиотеката тя беше проучила портрета на мъжа, който трябваше да е граф преди него. Не беше трудно да види приликите. Въпреки че Клейборн твърдеше, че не би намерила никакви прилики,

тя почти си представяше, че ги има. Колко различен би изглеждал портретът, ако мъжът на него беше живял толкова тежко, колкото Клейборн, за когото тя сега се грижеше.

Тя не искаше да признае колко силно беше разтревожена и колко много беше започнала да го харесва. Като приятел. Мислеше за него като приятел за приятел. Никога нямаше да има нещо повече между тях.

Той беше влюбен във Франи, а Катрин... Е, Катрин щеше да срещне някой, който да претендира за сърцето ѝ. Но Катрин не можеше да отрече, че нещо у Клейборн определено я смущаваше. Странната му честност. Готовността му да я защитава. Дълбочината на любовта, която изпитваше към друга жена и докъде би стигнал, за да я има в живота си.

Катрин не можеше да си представи да има друг толкова предан мъж. След като беше срещнала Клейборн, тя не знаеше дали би се примирила бъдещият ѝ съпруг да притежава по-малко качества от Клейборн.

Катрин усети как Клейборн се отпуска от напрежението и се унася в сън. Можеше да си тръгне сега, но нямаше никакво желание да го направи. Против здравия разум, тя положи глава на гърдите му и заслуша равномерното туптене на сърцето му.

Той беше изпитвал невероятна агония, но все пак беше достатъчно внимателен да ѝ изпрати бележка.

Внимателен. Не беше очаквала това от него.

Мил. Честен. Смел. Нежен. Грижовен.

Беше мислила, че ще си има работа с дявола. А той бавно, поне в нейните очи, започваше да прилича на ангел.

Мрачен ангел, със сигурност, но въпреки това ангел.

— Мамо!

— Тихо, скъпи! Тихо! Трябва да сме тихи. Играем една игра. Ще се скрием от тате.

— Страх ме е.

— Тихо! Не се плаши, скъпи! Тихо! Мама никога няма да позволи да се случи нещо лошо...

Люк се стресна и се събуди с тежест върху гърдите. Сънят връщаше главоболието, с което се беше борил цял ден, откакто напусна Маркърс Лангдън. Но не за Лангдън продължаваше да мисли той. Беше в уличката... ножовете, тоягите, свирепото нападение. Люк продължаваше да вижда Катрин, както я беше видял миналата нощ — да го защитава, да вдига ръка, за да поеме удара, предназначен за него.

Обикновено караше кочияша си да минава по обиколни пътища към дома, защото беше попадал на такива нападения неведнъж. Но откакто започна сдружението си с Катрин, беше станал безразсъден. Искаше да я изпрати у дома й възможно най-бързо. Не искаше да прекарва повече от необходимото време в каретата, вдишвайки сладкия й аромат, да поддържа разговори, да я опознава, да я разкрива като нещо повече от една разглежена херцогска дъщеря.

Той избягваше аристократите, защото не искаше да вижда прилики. Не искаше да осъзнае, че са хора, които би могъл да уважава. Чрез Катрин беше започнал да разбира, че и те имат страхове, мечти, надежди и бreme. И те имаха проблеми като всеки друг и се изправяха срещу тях като всеки друг.

Ако ги виждаше такива, каквито бяха наистина, действията, които беше предприел, за да стане един от тях, щяха да накарат съвестта му да проговори още повече. Той беше възпитан да взема това, което не е негово по право, за да оцелее. Ако обяви, че не е граф Клейборн, щяха ли да му простят греховете? Или щеше да затанцува на вятъра, увиснал на бесилото?

А той предпочиташе да танцува с Катрин.

Изтръгна се от летаргията си. Защо мислеше за Катрин, мечтаеше за Катрин... защо ароматът й беше толкова силен?

Люк отвори очи и погледна към гърдите си, върху които усещаше известна тежест.

„Катрин. Какво прави тя...“

После си спомни как тя беше пристигнала, как беше разтрила слепоочията му и явно той е заспал дълбоко. Беше ли спал някога толкова добре?

До този сън. Когато се опита да си го спомни, главата му започна да тупти безмилостно, затова той го игнорира. Главоболията не бяха изобщо толкова чести в Лондон, но когато беше в провинциалното си

жилище, те се случваха почти ежедневно. Нещо във въздуха там му беше неприятно. Беше почти сигурен в това.

Той обърна леко глава и видя превързаната ръка на Катрин, нацапана с кръв, да почива на възглавницата му, където несъмнено беше паднала, след като Катрин беше потънала в сън. Беше я боляло да разтвива слепоочията му и той трябваше да я накаже за това.

Но беше толкова успокоително да не е сам с болката. Можеше да измисли хиляди причини защо тя не трябва да е там. Най-лошата от които беше, че тя го изкушаваше така, както не беше изкушаван от много време.

Защото беше живял твърде дълго време без жена. Така си каза. Искаше да повярва, че е така. Както старият джентълмен беше искал да вярва, че Люк наистина е неговият внук, така и Люк искаше да повярва, че това, което започва да изпитва към Катрин, е само похот, че става въпрос само за потребностите на тялото му, че тя предизвиква желанията на плътта му и нищо повече.

Защото един мъж не може да обича две жени. А сърцето му принадлежеше на Франи. Винаги беше принадлежало на нея. Катрин беше просто... смела, силна, решителна. Вбесяваща.

Докато мислеше колко досадна е тя и как никога не би се подчинила на волята на един мъж, той пое няколко разхлабени кичура между палеца и показалеца си, галейки ги нежно и започна да си представя как освобождава цялата ѝ коса и как копринената мекота пада по гърдите му. Как би искал да зарови лице в нея. Как би искал да усети нещо повече от мекотата на косата ѝ. Как би искал да почувства кадифето на кожата ѝ. Как би искал да се потопи дълбоко в нея, обграден от топлината ѝ, от аромата ѝ и от мекотата ѝ.

Стонът на желанието дойде неканен.

Очите ѝ трепнаха и се отвориха, и тя му се усмихна, невинна за мъчението, което бушуваше в тялото му.

— Как е главата ви? — попита тя, сякаш да се буди в спалнята на мъж беше толкова естествено, колкото да отпива чай на закуска.

— Много по-добре.

— Добре.

Тя се изправи и той осъзна с тревога, че възвишението в средата на леглото му ще го издаде и че е невъзможно тя да пропусне неговата реакция. Всяка друга неомъжена жена можеше да не знае какво

означава това, но не беше ли казала Катрин на Джак, че фантазира за мъже? И ако фантазира, тогава знае...

Той обгърна с длан бузата ѝ, за да не ѝ позволи да обърне лице в посоката, която несъмнено би причинила неудобство и на двамата.

— Дайте ми минутка!

Тя сбърчи вежди.

— Да съм сигурен, че главоболието няма да се върне.

Тя прокара пръсти по косата на слепоочието му.

— Не би трябвало, поне за известно време, да го има.

Това изобщо не помогна. Дори накара възвишението да расте още по-високо.

— Откъде знаехте какво да направите? — попита той, търсейки нещо, което да отклони вниманието му, което да я държи заета и да даде на него възможност да си върне контрола върху мъжествеността.

— Казах ви, баща ми имаше главоболия.

— Чух, че е болен.

Тя кимна, седна малко по-изправена и сложи ръце в скута си.

— Да, получи апоплектичен удар.

Той отпусна ръка и вече не я докосваше.

— Съжалявам! Това е голямо тегло за вас. Не трябва ли брат ви да е тук?

— Брат ми не знае. Той и татко имаха кавга, преди Стърлинг да замине. Не знам за какво беше. Чух само крясъците. Бих се обзаложила, че не знаехте това.

— Не, не знаех.

— Всички смятат, че Стърлинг е безотговорен, че е мерзавец. Обмисляла съм да му пиша, но татко се вълнува, когато спомена за него. Напоследък мислех за това, което казахте за предишния граф и за това, че е искал толкова силно да сте неговият внук. Ами ако най-силното желание на татко е да види сина си още веднъж, преди да умре, но е твърде горд, за да го признае? Дали Стърлинг ще ми прости, ако не му пиша, ако не му кажа истината за ситуацията? Вие бихте ли го направили?

Думите ѝ го слисаха достатъчно, за да възвърне тялото му обичайното си състояние. „Слава богу! Слава богу!“

— Искате аз да пиша на брат ви?

Тя се усмихна сладко.

— Не, разбира се. Но трябва ли аз да го направя? Дори след като знам, че татко не иска? Ако беше ваш баща, вие бихте ли искали да знаете?

— Мисля, че трябва да търсите собствения си съвет по този въпрос. Направете това, което ви казва сърцето!

Тя се засмя кратко и той усети, че тя се смее на себе си. Познаваше ли той друга жена, която да се чувства толкова удобно в кожата си, колкото Катрин? Когато убиеше вместо нея, какво би убил у нея? Как щяха да ѝ се отразят действията му? Той мислеше, че ако направи нещо, което да я промени, това би било по-лошо престъпление от убийството, непростим грях.

— Знаете ли, че преди нощта, когато се появих в библиотеката ви, смятах, че сте мъж без сърце?

— И сте били права.

Тя поклати леко глава.

— Не, не мисля. Вие сте много сложен мъж. Дори не съм сигурна, че оценявате колко сте сложен. — Тя прокара пръсти по рамото му. — Как сте получили тези белези?

Тялото му реагира мигновено. Той сграбчи ръката ѝ, наранената ѝ ръка. Тя ахна. Той изруга.

— Съжалявам! — Той поднесе свитите пръсти към устните си и положи върху тях нежна целувка. — Вие просто наистина не би трябвало... просто не би трябвало.

Очите ѝ се разшириха, сякаш едва се беше събудила напълно и беше осъзнала...

— Боже мой, разбира се, че не трябва. Аз съм в спалнята на мъж. Простете ми, не знам какво съм мислела. Трябва да тръгвам сега.

Тя стана от леглото и забърза към вратата. Той се завъртя настрани, далеч от нея, но обърна глава, за да я погледне.

— Катрин?

Тя спря до вратата с ръка на дръжката. Лицето ѝ беше обърнато настрани.

— Кажете ми, че не сте дошли с каретата си до предната ми врата!

Тя поклати глава.

— Дойдох до парка и казах на кочияша да не ме чака.

— Тогава ме изчакайте, за да се приведа в приличен вид и ще ви придружа до дома!

Тя кимна, отвори вратата и се измъкна навън.

Той се претърколи по гръб и загледа кадифения балдахин над леглото си. Никога не беше допускал жена в спалнята си, без да прави любов с нея. Изглеждаше невероятно, че се беше случило тази нощ, но това, което беше дори още по-невероятно, беше огромното задоволство, което той изпитваше от факта, че тя беше там. Беше достатъчно.

О, той искаше повече, искаше много повече, но това, което тя му беше дала, беше достатъчно.

Той обичаше Франи. Винаги беше обичал Франи. Но напоследък изглеждаше в състояние да мисли само за Катрин.

ГЛАВА 11

Катрин беше унижена. Напълно унижена. Седеше на пейка в коридора и се бореше да овладее треперенето си. Тя беше разговаряла с мъж в неговата спалня. (Още по лошо! В леглото му!) Сякаш седяха в градината, отпиваха чай и похапваха бисквити. С нищо друго помежду им, освен един тънък чаршаф, който криеше съкровищата на тялото му.

Как ѝ се искаше да изследва тези съкровища! Да заспи върху гърдите му, беше чудесно. Той беше толкова снажен. Дори белезите не накърняваха грубата му красота. Предполагаше, че не ги е получил, след като е дошъл да живее тук. Не, сигурно ги беше придобил като момче, докато е живял на улиците. Доплака ѝ се, като си помисли за това, което вероятно е изтърпял.

Кой би могъл да го обвини, че е прибегнал към измама, за да си осигури по-добър живот?

Тя искаше да го държи близо, да го погали и да отнеме всички лоши спомени, които сигурно го преследваха. Нищо чудно, че имаше изтощителни главоболия. Кой не би имал при ужасяващите спомени, с които несъмнено живееше той?

И дали тя не добавяше още проблеми към бремето му, като искаше от него да убие вместо нея? Когато отдадеше последната част от душата си, щеше ли да предаде и последната част от човечността си?

Тя не беше очаквала той да е мил. Не беше очаквала да е нежен.

Ако преди време някой я беше попитал кой е най-лошият избор за съпруг в цяла Англия, кой би бил жена си и тероризирал децата си, кой егоистично би се грижил само за своите собствени желания, кой би поставял себе си на първо място пред всички останали, тя щеше да каже Клейборн без колебание. Беше дошла при него, защото беше вярвала, че е по-лош от Евъндейл, а човек не отиваше да моли ангел да унищожи дявола. Човек молеше друг дявол.

Но той изобщо не беше такъв, какъвто си го беше представяла.

Боже мой, та той дори не се беше възползвал от нея, докато беше в леглото му, и това джентълменско поведение, за неин безкраен срам, я беше разочаровало.

Вратата на спалнята му се отвори и той излезе. Облечен. Напълно облечен.

— Чувствам се като глупачка — каза тя. — Наистина няма причина да ме придружавате до дома. Ако просто осигурите карета...

— Не съм сигурен, че след срещата ни с онези главорези и опасенията ви, че може би сте следена, да ви оставя в карета, без да се уверя, че сте се прибрали безопасно у дома.

Преди тя да може да изрече довода си, стомахът му закъркори и Катрин помисли, че Клейборн се изчервява. Кой би помислил, че граф Дявол толкова лесно би се смутил? Тя би го сметнала за нещо превзето, ако той не беше толкова мъжествен. О, той можеше да бъде застрашителен, когато искаше. Тя нямаше да забрави как я беше накарал да се разтрепери в библиотеката и да се усъмни доколко мъдро е било да отиде да го види. Но можеше да бъде и също толкова нежен.

— Моите извинения — каза той. — Не мога да ям, когато имам главоболие и сега, след като се чувствам по-добре, имам апетит. — Той погледна към часовника в коридора. — Имаме няколко часа преди съмване. Ще се присъедините ли към мен за малка закуска?

Тя възнамеряваше да е благоприлична и да каже не, но се чу как казва:

— Да.

Слава богу, беше достатъчно мъдра, за да не добави, че много би ѝ харесало. След като икономът изглежда не знаеше коя е, тя мислеше, че ще бъде пощадена от клюките.

За нейна изненада, след като я придружи до кухнята, Клейборн не събуди готвачката. Вместо това настана Катрин на стол край масата за прислугата, намери парчета плат и пое ръката ѝ в своята.

— Мислех, че ще закусваме — каза тя, докато той развиваше превръзката.

— Ще ядем. — Когато свали бинта, той огледа ръката ѝ. — Не изглежда много зле. Боли ли?

— Малко, но не е нещо, с което да не мога да живея.

Той вдигна очи към нейните и тя беше поразена от погледа му, сякаш имаше силата да проникне в сърцето ѝ.

— Снощи ме излъгахте, когато казахте, че не боли.

— Не беше толкова лошо, наистина.

— Било е достатъчно, за да прокърви.

— Ядосан сте, което означава че не сте благодарен, след като се постарях болката ви да отmine.

Устата му трепна леко.

— Предполагам, доводът ви е добре обоснован.

Той започна да увива чиста ивица плат около ръката й много нежно.

— Сега ще си приличаме — каза тя. И двамата ще имаме белег на ръката. Вашият е от затвора, нали?

— Да.

— Забелязах, че и мистър Доджър има. Вашият е много различен.

— Срамувах се от моя. Опитах се да го изрежа. Но само го направих по-забележим.

Стомахът й се сви при мисълта, че той сам си е причинил още болки с ножа. Колко ли отчаяно трябва да е искал да се отърве от белега?

— За дълго ли бяхте в затвора?

— Три месеца.

— Какво беше престъплението ви?

Той й се усмихна наперено.

— Че ме хванаха.

Той се изправи и тя хвана китката му.

— Какво направихте?

— Откраднах сирене. Не е лесно да се тича с калъп сирене. Урокът бе научен: кради по-малки предмети!

Той се обърна и каза:

— Вещ съм в приготвянето на омлет с шунка и сирене. Интересува ли ви?

— Не допусках, че след като кражбата, която е била провал за вас, все още ще харесвате сирене.

— Много го обичам. Защо мислите, че се опитах да открадна?

Тя гледаше как той сваля самото си, поставя го на един стол и започва да навива ръкавите си.

— Наистина ли ще го сготвите сам? — попита тя.

Той ѝ се усмихна скромно.

— Буден съм в странни часове. Често не мога да спя. Не би било честно да искам готвачката ми да ме обслужва в малките часове.

— Но това е смисълът да имате прислуга. Те трябва да са винаги на ваше разположение.

— Тук са, когато се нуждая от тях. В момента не се нуждая. — Той запали дървата, вече подредени в печката. — Виждате ли? Готвачката ми държи всичко готово за мен. — Той я погледна с вдигната вежда. — Омлет?

— Да, моля. С какво мога да помогна? — Тя започна да се изправя, но той я спря, вдигайки ръката си.

— Направихте достатъчно, Катрин. Сега е мой ред да направя нещо за вас. Отпуснете се и се наслаждавайте на глезенето!

Тя го гледаше как се движи из кухнята. Той знаеше къде е всичко. Катрин се наведе напред, постави лакти на масата и облегна брадичка на здравата си ръка.

— Това на лицето ви намек за усмивка ли е? — попита тя замислено. Усмивката го преобразяваше.

— Готвенето ми доставя удоволствие. — Той счупи яйца в купата и ги разби. — Носи ми добри спомени.

— От дома ви? Преди да останете сирак?

Той замръзна за миг, поклати глава и се върна към приготвянето на яйцата.

— Не. Докато растяхме, Франи започна да се занимава с готвенето. Доставяше ми удоволствие да я гледам. Тя беше като малка майка.

— Когато сте живели с онзи мъж? Фейгън ли беше?

— Да, Фейгън. — Клейборн добави шунката и сиренето, после разбърка още малко яйцата, преди да изсипе сместа в тигана, който се затопляше на печката.

— Наказанието ви за кражба на сирене изглежда доста сурово — му каза тя.

— И аз мислех същото. Бях решен никога да не ме хванат отново.

— Какво беше да израснете така?

Той загледа яйцата, които се пържеха в тигана. Катрин помисли, че няма да ѝ отговори, но той каза:

— Претърпано. Много претърпано. Живеехме и спяхме в една стая, сгушени един в друг, за да се топлим. Но не бяхме гладни. Чувствахме се добре дошли. Първия път, когато попаднах при Фейгън, изживяването беше много различно от първото ми влизане в бална зала.

— Подозирам, че възрастта има нещо общо с начина, по който сте били посрещнат. Децата винаги са по-нетърпеливи да имат нови другарчета за игра, отколкото възрастните.

— Може би.

— Чета „Оливър Туист“ на баща ми. Това е историята...

— Чел съм я.

— Описал ли я е правилно Дикенс?

— Обрисувал е много точен портрет на живота в бедняшката къщи, да.

— Не е много приятен живот.

— За кого бихте умрели, Катрин?

Въпросът изглеждаше странен. Клейборн я гледаше през рамо, сякаш наистина очакваше отговор.

— Никога не съм мислила за това. Предполагам... Не знам, наистина. За баща ми, мисля. За брат ми. Не зная.

— Хубавото в начина, по който живях като момче, е, че спечелих приятели, за които бих умрял. Колкото и ужасни да бяха някои моменти, животът ни като цяло не беше толкова лош. Той ни свърза по начин, по който нямаше да ни свърже, ако бяхме израснали при по-добри условия.

Клейборн плъзна омлета в чиния. Присъединявайки се към нея на масата, той настани чинията между тях и ѝ подаде вилица и нож, като се усмихваше шеговито.

— Мога да правя само един омлет наведнъж. Или ще оставим този да изстине, докато приготвям друг, или ще делим.

Той изглежда чакаше отговора ѝ. Споделянето изглеждаше толкова интимно, но пък тя беше споделила леглото му, така да се каже.

— Напълно съм съгласна даделя — каза тя.

Той се ухили, сякаш отговорът ѝ го развеселяваше.

— Искате ли мляко?

— Да, моля.

Той извади бутилка от кутия с лед, сипа мляко в чаша и я постави на масата. Разви ръкавите си и облече отново сакото си, преди да седне на масата до нея.

— Опитайте! — нареди той.

Тя отрязва парче от омлета и го опита. После му се усмихна.

— Доста е добър.

— Да не очаквахте, че няма да е?

— Не зная някой лорд да готви.

— Но пък и двамата знаем, че съм повече разбойник, отколкото лорд. — Той си отрязва много по-голямо парче и го изяде.

— Пих чай с едни дами онзи ден — започна Катрин — и една от тях спомена, че според вас децата не трябва да се подчиняват на закона.

— Откъде се е сдобила с такава идея?

— Тя каза, че сте писали нещо в „Таймс“.

— Не. Ставаше дума за това, че децата, дори ако са по-големи от седем години, не трябва да бъдат отговорни пред закона, следователно не трябва да бъдат наказвани, сякаш имат разсъдъка на възрастен.

— Но законът трябва да се прилага от всички.

— Да, трябва. Но едно дете не осъзнава, че нарушава закона.

— Ако бъде наказано обаче, то ще научи разликата между правилно и грешно.

— Вие допускате, че то е научено какво е правилно и какво е грешно, и че взима съзнателно решение да постъпи грешно. Но не е така, ако сте дете и растете на улицата. Казва ви се, че е игра. Виждате ли количката с ябълки? Трябва да донесете една ябълка, без да ви видят. А ако ви видят, трябва да тичате, колкото може по-бързо и не трябва да ви хванат. Донесете ми дюза ябълки и наградата ви ще бъде една от тях. И няма да си легнете гладна. Децата вярват, че количките са там, за да си играят. А когато ги хванат, ги наказват така, сякаш са знаели. Наскоро научих за осемгодишно момиче, пратено в затвора за три месеца, защото откраднало ментови бонбони, които вероятно са били оценени на не повече от пени.

Колкото повече говореше, толкова повече в гласа му зазвучаваше гняв, което я порази. Не беше допускала, че той се интересува от децата или от реформите в затворите. Беше смятала, че той е мъж, който мисли само за собственото си удоволствие.

Вече не ѝ се ядеше, но беше направил усилие, за да ѝ направи омлет.

— Така ли беше за вас?

Той поклати бавно глава.

— Не, аз знаех. Не знам как, но знаех. — Той отрязва още едно парче от омлета и го загледа на върха на вилицата, преди да погледне към нея. — Вие сте чаровно сладкодумна по време на хранене. Надявам се да не учите Франи на това.

Независимо в каква посока тръгваше разговорът, винаги се връщаше към Франи. Катрин не можеше да си представи някой джентълмен да е загрижен за нея толкова, че тя винаги да е в ума му. Никога не беше завиждала на никого, но започваше да копнее за това, което младата жена имаше... което имаше и се боеше да приеме.

— Говорили ли сте по въпроса в парламента? — попита тя.

— Не. Трябва да бъде приет от лордовете, а докато това стане, те няма да изслушат нищо, което кажа, и няма да го приемат сериозно.

— Едва ли можете да ги обвините. Не посещавате балове или приеми...

— Не виждам да имат някакъв смисъл.

— Това ли е причината да пренебрегвате поканите ми?

— Звучите така, сякаш сте били засегната.

— Никой не обича да бъде отхвърлян.

Той постави лакът на масата и се наведе към Катрин.

— Защо ме канехте?

Тя вирна брадичка високомерно. Нямаше намерение да разкрие, че той винаги я е интересувал.

— Изглеждаше вежливо да го направя.

Той имаше дързостта да се засмее и тя бе поразена колко радостно звучеше. Сякаш беше наистина развеселен, сякаш подозираше, че тя не казва цялата истина.

— А аз мислех, че ме каните, защото притежавате малко порочност и искате да играете с дявола. Вярвате ли, че е важно да бъдете вежлива? — попита той.

— Да. По всяко време. Например, много е грубо да поставяте лакът на масата, докато се храним. Трябва да запитам дали вие, както и Франи, се нуждаете от уроци по обноски.

— Гарантирам ви. Когато ситуацията го изисква, имам безупречни обноси.

— Така казвате. Може би се нуждая от доказателство. Мислите ли, че е възможно ние тримата — вие, Франи и аз, да вечеряме тук някоя вечер? Слугите ви запознати ли са какво е необходимо, за да обслужват гости?

— Мисля, че са. Старият джентълмен наемаше само най-добрите.

— Никога не говорите за него като за ваш дядо.

— Както добре знаете, той не беше.

— Напълно ли сте сигурен?

Той погледна към масата и едва тогава тя осъзна, че се е облегла напред, поставяйки лактите си на масата. Много по-лоша обида. Тя се изправи.

— Отбягвате въпроса ми.

— Синът и съпругата на стария джентълмен отведоха техния шестгодишен син да види менажерия. Синът и съпругата му са намерени мъртви в една уличка, заобиколени от боклук. Мисля си, че ако аз бях това дете, нямаше да забравя как съм гледал ужаса да убиват родителите ми.

— Освен ако не сте избягали и просто не сте видели убийството.

Той сякаш го обмисли за миг, после поклати глава.

— Все пак щях да ги помня. А аз не ги помня.

— Но имената Лушън и Люк толкова си приличат...

— Съвпадение.

Той беше вбесяващо решен да не вярва, че е законният наследник. По причини, които не можеше да обясни, тя искаше той да е. Отчаяно. Не искаше той да е разбойник, присвоил си това, което по право принадлежи на друг.

— Тогава кои са родителите ви?

— Нямам представа. В паметта ми няма нищо от времето преди Джак да ме отведе при Фейгън.

— Значи може вие да сте момчето.

— Немислимо е да съм аз. — Той притисна пръсти към веждата си. — Когато Джак ме прибра, Фейгън щеше да е разпознал по облеклото ми, че съм аристократ. Щеше да се е възползвал.

— Може би дрехите ви вече са се били разкъсали по времето, когато...

Той тупна с длан по масата и Катрин подскочи.

— Защо сте толкова решена да ме изкарате този, който не съм?

— Първият граф Клейборн е получил титлата си за вярна служба на крал или кралица. Заслужил е правото да предава тази титла на сина си. Ако не сте наследник на този първи граф, колкото и да ви харесвам, би било безчестно да задържате титлата.

— Както добре ви е известно, аз живея безчестно.

— Не е вярно. Говорите, сякаш го правите, но действията ви показват, че сте лъжец. Вие сте много по-почтен, отколкото си признавате.

Той присви очи.

— Предполагам смятате, че трябва да дам титлата на Маркърс Лангдън.

— Не е въпрос на даване. Въпросът е на кого принадлежи по право.

— Старият джентълмен вярваше, че принадлежи на мен. От уважение към желанията му ще я задържа до последния си дъх.

Тя не можеше да повярва на разочарованието, което изпита от думите му, нито на облекчението. Въпреки всички причини, които беше изтъкнала срещу това той да е граф, тя трябваше да признае, че не би могла да си представи някой друг да носи титлата граф Клейборн.

Той въздъхна тежко и разтри слепоочията си.

— Как, за бога, изпаднахме в този спор?

— Главата отново ли започва да ви боли?

— Малко. Болката ще си отиде. И като стана дума за отиване, трябва да ви изпратя до дома.

Тя се изненада, че омлетът им беше свършил, въпреки че той беше изял лъвския дял. Катрин чу далечно тропане.

— Слугите ми стават — каза той.

И двамата се изправиха. Той обиколи масата, взе наметалото ѝ от стола, застана зад нея и го обви около раменете ѝ. Ръцете му сякаш се забавиха и тя почти си представи, че усеща как той целува тила ѝ. По тялото ѝ премина невероятен трепет.

— Благодаря — каза той тихо, а дъхът му се понесе над чувствителната кожа под ухото ѝ. — За загрижеността.

— Трябвате ми в добро здраве, за да можете да изпълните вашата част от сделката — каза тя натъртено, преди да се обърне с лице към него. — Смятам, че придавате на действията ми твърде много смисъл.

Можеше ли той да познае, че ѝ е трудно да диша? Че близостта му ѝ причинява необяснимо удоволствие?

Той се засмя тихо, мина край нея и отвори вратата. Тя почти беше излязла през нея, когато той каза:

— Значи не искате да ви целуна отново?

Той беше зад нея, затова не можеше да види лицето ѝ. Но тя все пак затвори очи и поклати глава. Усети голата му ръка със силни и топли пръсти да обхваща брадичката ѝ и да обръща главата ѝ. Катрин отвори очи и видя как той се взира в устата ѝ.

— Жалко — каза той тихо.

— Първия път ме целунахте, за да ме сплашите. Втория — за да ме разсеете. Какво би било извинението ви този път?

— Проклет да съм, ако знам.

Отговорът му ѝ достави огромно задоволство, но тя нямаше желание да разкрива мислите си.

— Един джентълмен не използва ругатни в присъствието на дама.

— Но и двамата с вас знаем, че аз не съм джентълмен.

Тя облиза устни, чудейки се какво толкова би станало, ако още веднъж опита целувките му поне замалко.

Той нежно отдръпна ръце от лицето ѝ и я поведе навън. Тя можеше да чуе как градът се събужда за живот. Изчака, докато приготвят впряга.

Той не каза нищо, когато каретата пристигна, нито когато ѝ помогна да се качи вътре. Запази мълчанието си и докато пътуваха по улиците. Едва при нейната порта той най-последно заговори.

— Вие възбуждате интереса ми, Катрин Мабри.

— Не съм сигурна дали това е нещо добро.

— Съжалявам, че не съм мъжът, който искате да бъда.

— Всъщност, аз ви гласувам много повече уважение за честността, отколкото вероятно заслужавате.

— Вероятно. — Той докосна върха на носа ѝ. — Ще се видим довечера.

Тя кимна.

— Наистина.

Едва когато затвори портата зад себе си, тя го чу да се връща към каретата. Той беше противоречие. Беше ли разбойник? Или не беше?

Тя вече не знаеше. Но по-обезпокоителен беше фактът, че вече не се интересуваше от това.

ГЛАВА 12

Изтощението я притисна в мига, в който влезе в стаята си. Леглото я зовеше. Едва запази търпение, докато Джени ѝ помагаше да се съблече. Тя искаше просто да разкъса дрехите си и да се мушне в леглото. Отношенията с Клейборн винаги бяха уморителни... и ободряващи. Което само ги правеше по-уморителни.

Тя трябваше да е съобразителна през цялото време, въпреки че тази сутрин изглежда установиха някаква дружба. Може би щяха да станат приятели и когато той се оженеше за Франи и двамата започнеха да се движат по-често в кръга на познатите на Катрин, проклетият граф щеше най-послед да приеме поканите ѝ. Или поне съпругата му щеше да го направи.

Катрин беше привлечена от него онази първа нощ, на онзи първи бал. Но това, което изпитваше сега, беше много по-дълбоко. Тя искаше да знае всичко за него. И след като го опознаеше, вероятно вече нямаше да бъде толкова заинтригувана.

Тя изпълзя в леглото, прозя се и каза на Джени:

— Събуди ме в два!

Трябваше да вземе поканите. И въпреки че Уини щеше да е ужасена, Катрин беше решена да прати една на Клейборн. Ако не за друго, поне за да го подразни. Той нямаше да дойде на бала, така че какво толкова?

Уини никога нямаше да разбере, а Катрин щеше да получи някакво задоволство.

Преди дори да помисли за реакцията на Клейборн, вече беше заспала. Сякаш бяха минали едва няколко секунди, преди някой нежно да разтърси рамото ѝ.

— Милейди? Милейди?

Катрин примигна.

— Кое време е?

— Два часът.

Катрин изстена и отхвърли завивките.

— Пристигна пакет — каза Джени. — Оставих го на бюрото ви.

— Пакет?

— Да, милейди. От Лордс.

— От Лордс? — Магазинът предлагаше най-изисканите аксесоари. Но Катрин не беше поръчвала нищо от там наскоро.

Любопитството ѝ се изостри и тя премина с боси крака през стаята до бюрото си, където огледа продълговатия пакет. Тя го разви, за да разкрие прекрасна кутия за ръкавици, изрисувана ръчно с цветни мотиви. В нея, положен върху издут сатен, лежеше изискан чифт кремави ръкавици от ярешка кожа.

— Нещо нередно ли има, милейди?

Едва тогава Катрин осъзна, че сълзи са изпълнили очите ѝ. Колко глупаво! Тя рядко плачеше.

— Нямах ли бележка? — попита тя.

— Не, милейди. Джентълменът, който ги достави, каза просто, че пакетът е за лейди Катрин Мабри.

Разбира се, че нямаше да има бележка, защото ако имаше, тя трябваше да я изгори. Ръкавиците бяха от Клейборн. Ранената ѝ ръка я болеше, но тя не можа да устои и накара Джени да ѝ помогне да напъха ръкавицата върху здравата. Пасваше идеално.

Мили боже, искаше ѝ се да не беше правил това. Беше по-лесно да се занимава с него, когато вярваше, че той е дяволът, и по-трудно сега, когато беше осъзнала, че е мъж, който лесно би спечелил сърцето ѝ.

* * *

— Изгубил си сръчността си. Тя те е зърнала да я следиш.

Люк беше решил, че трябва да поговори с Джим, преди да вземе Катрин за нощния им ритуал и сега крачеше в неговата квартира. Кога беше станала толкова малка? Едва имаше място да си протегнеш краката. Откакто Катрин беше напуснала леглото му тази сутрин, той се чувстваше като прегладнял звяр, търсец плячка, без да знае ясно какво точно търси.

Какво му беше станало да я пита дали иска целувка? Повече от година беше пламенно верен на Франи, не беше обръщал и капка

внимание на друга жена. Каква лудост го беше обзела сега? Как беше решил да изкушава себе си и Катрин с обещанието за целувка? Беше разочарован. Истински разочарован, когато тя беше поклатила глава. После беше отишъл в Лордс и ѝ беше купил нови ръкавици като някакъв замаян глупак.

„Не“, смъмри се той. Той просто заменяше чифта, който беше унищожен, когато бяха нападнати. Заменяше този, който сега почиваше в чекмеджето на бюрото в стаята му. Този, който беше задържал и беше изучавал онази сутрин, след като се върна у дома, мислейки колко бързо можеше да свърши животът ѝ с посичането от едно острие.

Болка прониза главата му. Трябваше да спре да мисли за срещата в уличката. Защо тази среща го тревожеше толкова? Катрин не беше нищо за него, освен средство за постигане на цел.

— Тя не ме е видяла — настоя Джим, изтягайки се в стола си до огъня, сякаш нямаше нищо нередно.

— Цялото тичане наоколо по-рано през седмицата? Направила го е, за да те обърка. Да се увери, че я преследваш.

— Ако е забелязала някой да я следи, не съм бил аз. Видяла е някой друг.

Джим изглеждаше толкова сигурен в себе си. Не че Люк можеше да го вини. Джим беше най-добрият. Толкова добър всъщност, че успяваше да спазва задълженията си в Скотланд Ярд вечерта, докато преследваше Катрин през деня. Просто беше заявил, че се вижда със свидетели на обир.

— Защо някой би я преследвал? — попита Люк.

— Може би е този, който тя иска да бъде убит.

Мисълта, че тя може да е в опасност, стресна Люк.

— Видя ли някой да я следи?

— Не гледах за други. Бях се концентрирал върху нея и върху задачата да не ме забележи.

— Трябва да установим дали е видяла теб.

— Това е страшно добра идея. Нека я попитаме, а? И тя ще разбере, че си накарал да я следят. Мислиш ли, че ще приеме мило тази новина?

— Не съм чак толкова глупав. Трябва да измислим невинна възможност пътищата ви да се пресекат. — Той отиде до прозореца,

дръпна леко завесата и се загледа навън.

— След като ме види, е по-вероятно да ме забележи и да стане подозрителна.

— Ако стане така, просто ще кажем, че съм бил разтревожен за безопасността ѝ и това, че я следиш, е ново развитие.

— И как предлагаш невинно да пресечем пътищата си?

Как, наистина, без да повдигне подозрения?

— Просто ни трябва малка хитрост — каза Люк тихо. — Нещо просто и лесно за уреждане. — Той обмисли възможностите си и играчите на свое разположение. Накрая се обърна към Джим. — Прати вест до Бил! Ще играем карти довечера в задната стая на Доджър.

— Нямам нищо против малко игра, но как това ще постигне целта ти?

— Франи ще доведе Катрин в стаята. Съвсем невинно. Реакцията на Катрин, когато те види, ще ни покаже всичко.

— Какво извинение ще използва Франи, за да я доведе в стая, в която господата играят карти? Ще бъде очевидно, че е нагласено.

Люк отпъди опасенията си.

— Може би Франи ще иска да ми покаже нещо, което е научила. Ще оставим тя да измисли причината. Не се съмнявам, че тя може да подмами Катрин в стаята, без да събужда подозрение.

Всички деца на Фейгън бяха вещи в това да поднесат лесно лъжи, които да приличат на истини. Този талант беше позволил на Клейборн да убеди стария джентълмен, че той е негов внук. Това, което изискваше от Франи тази нощ, не беше толкова сложно, но в известен смисъл Люк се страхуваше, че много повече ще бъде спечелено или изгубено.

* * *

— Знаете ли, че Люк никога не ме е целувал?

Катрин вдигна поглед от листа. Докато Франи съставяше меню, което Клейборн да възложи на готвачката си за вечерята, която те тримата щяха да си устроят в жилището му утре вечер, Катрин използваше времето си, за да изпробва способността си да пише с наранената ръка и просто драскаше. Трудно ѝ беше да държи

инструмент за писане. Как щеше да помогне на Уини да адресира поканите за бала? Но тази грижа остана на заден план, след изявлението на Франи.

Тя усети как бузите ѝ се сгорещяват и се чудеше дали Франи някак не намекваше, че Клейборн е целувал нея. Дали устните ѝ вече не носеха белег, толкова видим, колкото този на неговия палец?

Катрин преглътна.

— Защото ви уважава.

— Допускам. Просто винаги ми се е струвало, че ако един мъж е привлечен от вас, трябва да не е способен да устои и би трябвало да го мъмрите и да го карате да се държи прилично.

— Но един джентълмен не целува дама, докато не са сгодени. Може би след като не сте приели предложението му за брак... Не сте, нали?

— Не. Той не ме е питал отново, слава богу! Не съм готова да кажа да. — Франи постави лакът на бюрото и подпря брадичката си. — Толкова лошо се почувствах онази нощ. Той ме изведе навън с каретата си. Беше пълна с цветя. Ужасно романтично.

— Наистина. — Още нещо за Клейборн, което не беше очаквала. — Колко сте щастлива да сте обект на чувствата му.

— Щастлива? — Франи се изпъна. — Работя цяла вечер, после трябва да приемам уроци, докато Люк играе. Чувствата му само добавят към бремето ми.

Отношението ѝ изненада Катрин. Никога не би смятала чувствата на Клейборн за бreme. За един миг тя не беше сигурна дали Франи го заслужава. Но не беше нейна работа да съди, да решава кого да обича той и кой да го обича.

— Мислех, че той е тук — каза Катрин. Никога не беше питала какво прави той, докато тя показваше на Франи различни неща.

— Тук е, но е през една стая. Играе карти с Джак и другите.

— Другите?

— Приятели. Стари познати. Момчетата, с които израснахме. Ако не трябваше да имам урок, щях да играя с тях. Предпочитам да играя, пред това да взимам уроци.

— Толкова ли е трудно да се състави меню?

— Толкова различни ястия трябва да бъдат сервирани. Как един човек може да ги изяде всичките?

— Порциите са много малки. Знам, че сте нервна, но наистина не е чак толкова лошо.

— Все пак не ми изглежда честно, че ние трябва да работим, докато те играят. А също така не е честно, че вие трябва да ме учите на етикет, докато аз не ви уча на нищо.

Тя я учеше на много повече, отколкото предполагаше. Разказваше ѝ за Клейборн. Дали я беше целунал, защото изобщо не я уважаваше? А възможно ли беше да е — както Франи беше предположила, — защото той просто не може да устои, защото е привлечен от нея? Не, трябва да беше първото. Той никога не беше оставял съмнение, че сърцето му принадлежи на Франи. Причините да я целуне бяха или да я обърка, или да я дразни, или да ѝ отвлича вниманието. Не бяха резултат от страст, въпреки че определено изглеждаше, че бяха.

— Няма нужда да ме учите на нищо — каза Катрин. — Уговорката ми е с Клейборн и аз съм напълно доволна от нея.

— Но няма ли да е забавно, да изиграем малък номер на Люк?

Катрин не смяташе, че той е от типа, който се радва на лудории за негова сметка. Но все пак беше заинтригувана от идеята.

— Какъв номер?

Франи отвори чекмедже, извади колода карти и ги постави на бюрото между тях. После се усмихна доста наперено — първата истински уверена усмивка, която Катрин беше получила от нея, сякаш най-после се чувстваше в стихията си. Катрин осъзна, че усмивката я преобразява и за първи път помисли, че може да види какво у тази жена бе привлякло Клейборн.

— Искате ли да ви науча как да победите един мъж в собствената му игра?

* * *

Люк хвърли бегло поглед на часовника си, който беше наследил от стария джентълмен, после го пъкна обратно в джоба на жилетката. Наближаваше времето да отведе Катрин у дома. Защо Франи не я беше довела?

— Пас ли си? — попита Джак.

Люк погледна картите си, а после към вратата.

— Те вече трябваше да са тук.

— Като познавам упоритостта на лейди Катрин, очаквам за Франи да е по-трудно да я подмами тук, отколкото е очаквала.

Люк изгледа свирепо Джак.

— Какво знаеш ти за упоритостта на Катрин?

— Срещал съм я. Достатъчно е.

— Мисля, че тя е много приятна — каза Бил.

По пътя насам, Джим беше обяснил на Бил точно коя е Катрин и каква е уговорката на Люк с нея.

— Скучна е, това е — каза Джим.

— Не е скучна. Колко пъти трябва да ти казвам? Кълна се в Бога, не съм убеден, че следиш точната жена — каза Люк.

— Тя пазарува. — Джим хвърли бърз поглед към приятелите си. — Пазарува. Ходи на гости. Къде е вълнението в това, питам ви? Единственото интересно нещо, което прави, е да се среща с теб в полунощ.

— Вследствие на което да накълцат ръката ѝ на панделки — каза Бил тихо.

Резултат, за който Люк продължаваше да се чувства виновен. След като се бяха настанили в каретата тази вечер, тя му беше благодарила за ръкавиците. Каза му, че не са били необходими. Беше го накарала да се чувства глупаво, защото беше изпитал удоволствие да ги купи за нея.

— Ще оздравее — каза Люк грубо.

— Ще ѝ остане грозен белег — каза Бил.

За да добави и това към вината му.

— Тя не трябваше да излиза от каретата, преди всичко.

— Не ми изглежда като жена, която се подчинява — измърмори Джак.

— Мислиш, че я познаваш добре, но не знаеш нищо за нея.

Джак се наведе напред, поставяйки лакти на масата и заби суров поглед в Люк.

— Осветли ме!

Какво можеше да каже Люк? Че е дръзка, смела, мила, грижовна... че ароматът ѝ все още се носи в спалнята му. Не беше

сигурен, че ще може да спи там. Щеше да се буди и да я търси. Как беше успяла да си проправи път до всяко кътче от живота му?

Преди да си даде разумен отговор, вратата се отвори. „Слава богу!“ Люк се беше настанил така, че да гледа към вратата. Така можеше да вижда лицето и изражението ѝ, когато тя оглеждаше обстановката. И четиримата господа се изправиха.

— Господа — каза мило Франи, — лейди Катрин ми даде разрешение за кратка почивка от уроците ми и реших, че можем да се отбием и да ви поздравим.

Това ли беше? Това ли беше най-доброто, което беше успяла да съчини? Изпипаната хитрост?

Тогава Катрин се усмихна сърдечно.

— Доктор Грейвс, не знаех, че сте тук. Чудесно е да ви видя отново.

Тя протегна ръка и той я пое нежно, поставяйки целувка на върха на пръстите ѝ. Люк не разбираше реакцията си. Тялото му се стегна и той искаше да заби юмрук в лицето на Бил. Искаше да дръпне Катрин настрана от мъжа, който сега обръщаше бинтованата ѝ ръка и преглеждаше покритата ѝ длан.

— Как е? — попита той.

— Малко е болезнено и ми е адски трудно да пиша, но освен това не се оплаквам.

Тя удостои с вниманието си Джак, който стоеше отляво на Люк.

— Мистър Доджър!

— Лейди Катрин!

— Не искам да съм досадна, но мислех, че хазартът е извън закона.

— Не и в частните клубове. А това, милейди, е съвсем частен клуб. Затворен, всъщност.

— Печелите ли?

— Аз винаги печеля.

— Мислех, че тази чест се пада на Клейборн.

Сърцето на Люк прескочи.

— Защо мислите така?

— Може би просто имам вяра в способността ви да успявате.

Подиграваше ли му се? Щеше ли да е по-лошо, ако не се подиграваше? Ако наистина имаше вяра в него? Някога някой друг от

аристокрацията, освен стария джентълмен, беше ли смятал, че Люк заслужава да вярват в него?

Той прочисти гърлото си и я огледа отблизо.

— Не вярвам да познавате мистър Суиндлър.

Джим стоеше вдясно от Люк, извън зрителното му поле, но Люк го познаваше достатъчно добре, за да знае, че няма да издаде нищо с изражението си.

— Удоволствие е да се запозная с вас, сър — Катрин не направи нищо друго, освен да се усмихне приятно.

— Удоволствието е изцяло мое, милейди.

Веждите ѝ се свиха. „Ето! — помисли Люк. — Тя го позна!“

— Предполагам, че името ви е доста злополучно^[1], обаче. Нали? Или може би не.

Джим се засмя.

— Когато бях млад и търсех име, изглеждаше подходящо. Докато съзрявах, осъзнах глупостта на моята младост.

— Вие също сте едно от децата на Фейгън.

Той леко наклони глава.

— Да.

— Няма да използвам избора ви на име срещу вас. Очаквам, ако сме честни, да открием, че всички сме били глупави в един или друг момент.

— Много сте мила.

Какво, по дяволите, правеше тя? Очароваше ги. Всичките. Сякаш бяха равни, сякаш имаха нещо общо. И тримата му приятели я гледаха като замаяни глупаци.

Погледът ѝ се стрелна по масата.

— Какво имате тук? Каква игра играете?

— Браг^[2] — каза Люк.

— О? — тя го погледна с интерес и с усмивка на червените устни, чийто вкус той познаваше толкова добре и повдигна вежда. — Как се играе? Този с най-добрите карти заявява постижението си ли?

Той се намръщи и изръмжа, напълно загубил търпение.

— Играчът залага на изхода. Господинът с най-добри карти печели или блъфтира другите да вярват, че има най-добрите карти.

— Ами ако една дама има най-добрите карти?

Малката пакостница! С вирнатата брадичка и огън в очите, тя го предизвикваше да ѝ позволи да играе.

— Тогава дамата би спечелила. Но никога не съм чувал това да се е случвало. Франи е опитвала няколко пъти, но никога не е имала успех.

— Значи е игра за джентълмени?

— Именно.

Тя му се усмихна мило.

— Може ли да опитам?

— Имате ли представа как да играете?

— Слаба. Все пак имам брат, а той е известен играч.

— Значи сте играли преди?

— Гледала съм — тя му се усмихна дяволито. — Преди малко ви дразнех, знам какво е браг. Мога ли да играя?

— На всяка цена. Джак, дай ѝ твоя стол!

— Няма да пропусна тази игра — каза Джак ухилен. Той предложи стола си на Катрин, преди да вземе друг за себе си и да го донесе до масата.

— Ти искаш ли да играеш, Франи? — попита Люк.

— Не. Както мило посочи, нямам умения, когато става дума за карти.

Проклятие! Беше ли наранил чувствата ѝ?

— Нямах намерение да те обидя — каза той.

— Не си ме обидил. Но ще дам на лейди Катрин двеста лири.

Люк присви очи. Тук ставаше нещо.

— Какво учехте тази вечер?

— Как да определим менюто за вечеря. Доста скучно, всъщност. — Франи издърпа стол и седна между Джак и Катрин, малко по-назад от Катрин. — Но с радост ще гледам. Може би ще науча нещо.

— Ще научиш как да загубиш двеста лири много бързо — каза Джим.

Франи просто го дари с пакостлива усмивка.

Люк събра картите и започна да ги разбърква.

— Аз ще раздавам. Минималният залог е пет лири, максималният — двайсет и пет.

Той изчака, докато Джак плъзна чиповете пред Катрин.

— Всеки от тези струва пет лири. А първото, което правим, е да влезем. — Той хвърли един чип в центъра на масата. Катрин го последва. Всички останали хвърлиха чиповете си.

— Играта е от пет карти — каза Люк. — Правилата са следните: Никога не показвате картите си на никого, дори на Франи. Никога не казвате нищо за ръката си. И никога не се отказвате от реда си.

— О, няма да се отказвам изобщо. Няма да имам възможност да спечеля, ако се откажа. — Тя се наведе към масата, огледа се наоколо и прошепна: — Брат ми се отказваше толкова лесно. Другите господа му взимаха парите. Не мисля, че разбираше стратегията.

Люк срещна погледа на Джак и разбра, че и той мисли същото. Това щеше да е като да пребъркват джобовете на старец. Твърде, твърде лесно.

Тя вдигна картите си и ги огледа. Веждите ѝ се свиха. Тя се намръщи. После остави картите в скута си.

— Трябва да ги държите на масата — каза ѝ Люк.

Тя се засмя и ги постави на масата.

— О, мислите, че мамя?

— Не, но такива са правилата.

Тя кимна.

— Много добре. Аз залагам първа?

Люк кимна.

Загрязала устна, тя огледа всяка ръка карти, въпреки че не можеше да разбере какви са.

— Ще заложа пет — тя хвърли чипа си в центъра.

— Десет — каза Джак.

— О, Джак — нахока го Франи, пляскайки ръката му. — Не взимай всичките ѝ пари на първото раздаване!

— Стига, Франи, винаги е по-весело, когато е заложено повече.

— Вероятно ще съжалявам — каза Бил, — но се отказвам.

— Отговарям на залога — каза Джим и хвърли два чипа.

— Не трябва ли да са петнайсет? — попита Катрин.

— Не. Отговаряте само на последния залог — Люк отговори с десет. Сега вие отговаряте с десет.

— Или мога да заложа повече?

— Можете, но...

— Залагам двайсет.

— Двайсет и пет — каза Джак.

Катрин го погледна и се усмихна.

— Сигурно имате много добра ръка.

Джак се ухили. Люк познаваше тази усмивка. Мерзавецът нямаше нищо.

Джим поклати глава и хвърли картите си.

— Отказвам се.

Люк плати своите дваайсет и пет. Катрин заложи нейните.

Джак огледа Люк. Огледа Катрин.

— Отказвам се.

Катрин изглеждаше толкова невероятно доволна.

Люк плати. Катрин постави чипове за петдесет лири в центъра.

— Да видя!

Люк въздъхна дълбоко.

— Катрин, максимумът е дваайсет и пет, а единственият начин да спечелите тази игра, е да не давате хората да разберат какво мислите.

— А вие смятате, че знаете какво мисля аз?

— Да.

— Тогава ще загубя.

— Наистина.

— Не трябваше да поставям залога.

— Не трябваше да поставяте никой от тях. Поне си вземете последния и се откажете!

— Но веднъж направен залог, не може да бъде върнат.

— Ще направим изключение.

— Не желая да правите изключение. Вярвам, че човек се учи повече от грешките си, отколкото от успеха си и имам желание да се уверя в това.

Той въздъхна отново и размаха ръка към чиповете.

— Господа, ще позволя на дамата да се поучи от грешката си.

Той обърна три попа.

Катрин обърна своите карти. Люк зяпна трите тройки. Нямаше по-добра ръка в тази игра.

— Ако помня правилно, въпреки че вашите три попа изглеждат печеливша ръка, всъщност моята е по-добра. И така, очевидно тази чудесна сума пари идва при мен.

— Но...

— Бих дръзнала да предположа, милорд, че все пак не знаехте какво мисля. — Тя се изправи. — Вярвам, че съм се обосновала. Става доста късно и трябва скоро да тръгваме.

Франи ѝ помогна да събере чиповете си. Катрин излезе, сякаш току-що е била коронована.

Люк не можа да се спре и избухна в смях.

— Проклятие, но ѝ се радвам.

Избухването му беше посрещнато с мълчание и той внезапно осъзна какво беше казал. Изправяйки се, Люк погледна сурово Джим.

— Изглежда не ѝ се стори познат.

— Казах ти, че няма.

— Открий кой я следи и каква е причината!

* * *

Той се усмихваше, когато дойде да я вземе. Усмихваше се истински. Не с някое от сардоничните изкривявания на устата му. Не някоя от подигравателните му усмивки. Не присмиване или безочливо цупене.

Катрин не беше очаквала тази реакция. Дори не беше мислила, че е способен на нея. Беше очаквала да е кисел, че е взела парите му, очакваше да го завари в лошо настроение. Но очите му бяха по-сияйни, отколкото ги беше виждала, сякаш внезапно се беше появила светлина в него.

Той я поведе през познатия тъмен коридор към задната врата, където каретата му чакаше от другата страна. За първи път, откакто бяха започнали нощния си ритуал, той остави фенера в каретата запален. Завесите бяха дръпнати и никой не можеше да види вътре. Клейборн се настани в ъгъла. Катрин знаеше, че би трябвало да е засрамена от внимателния му оглед, но не беше. Напротив, доста ѝ хареса. И се чувстваше леко самодоволна, че го е изиграла.

Тя усети дълбокия му смях и се зачуди дали не четете мислите ѝ.

— Не ви интересува какво мислят хората — каза той.

От начина, по който наблегна на думите, тя не можеше да разбере дали задава въпрос, или прави заключение. Но се почувства длъжна да отговори.

— Разбира се, че ме интересува. До определена степен всички се интересуваме, но не можем да се оставим да живеем в страх, заради мнението на другите. Това ще им позволи да ни променят. Трябва да сме готови да се изправим и да защитим това, което представлява самата същност на нашата личност. Иначе каква е целта на индивидуалността? Бихме били просто имитация едни на други и подозирам, че всички бихме били доста скучни.

— Не вярвам, че някой с разум би могъл някога да ви обвини, че сте скучна. Всъщност, вие сте най-малко скучната личност, която познавам.

Признанието му я накара да се почувства неудобно, защото ѝ хареса твърде много. Не трябваше ли неговата любов да е за най-малко скучната личност, която познава?

Тя погледна надолу към ръцете си в ръкавици, положени в скута ѝ. Клейборн се премести точно срещу нея. Пое ръцете ѝ в своите. Неговите бяха толкова големи. С палците си започна да гали кокалчетата ѝ.

— Раната боли ли ви? — попита той.

Тя вдигна поглед към лицето му.

— Не.

Тя искаше да се облегне на него, искаше да притисне устни към неговите. Не беше редно да иска толкова много, когато сърцето му принадлежеше на друга.

— Мислех, че може би идеята доктор Грейвс да се присъедини към нас на вечерята утре е добра — каза тя.

Той присви очи.

— Защо?

— Би изглеждало повече като истинска светска вечеря, отколкото само вие и Франи да вечеряте и аз да наблюдавам.

Той я пусна, облегна се назад и кръстоса ръце на гърдите си.

— Той харесва ли ви?

Тя беше изненадана от тона му, който беше прозвучал недружелюбно, сякаш Клейборн (да пази Бог!) ревнуваше.

— Харесвам го. От всичките ви приятели той изглежда най-изискан.

— Не харесвате ли Джак?

— Не особено, не.

— Защо?

— Не съм съвсем сигурна. Аз... — тя поклати глава. — Не му вярвам напълно.

— А Джим?

— Джим?

— Суиндлър.

— А, да. Този с несполучливото име. Наистина не си създадох никакво впечатление за него. Той по-скоро сякаш се сливаше с обстановката.

— Добър е в това.

— С какво се занимава?

— Инспектор е в Скотланд Ярд.

— Значи всички са уважавани, освен мистър Доджър.

— Не Джак кара хората да грешат.

— Но много ги улеснява да го правят.

— Спестете лекциите си за някой, който иска да ги слуша, Катрин.

— Нямах намерение да ви поучавам за злото от пиенето, хазарта и разврата...

— Надявам се. Това би ви направило лицемерка, след като играхте хазарт тази нощ. И пихте уиски... остава само един грях. Отдавали ли сте се на някого?

— Това, милорд, не е ваша работа.

Той се усмихна и изглеждаше прекалено доволен от отговора ѝ.

— Не трябваше ли да сме стигнали досега? — попита тя.

— Накарах кочияша да кара по обиколен път. Ще минаваме по различни улици всяка нощ. Така ще намалим възможността да попаднем на засада, ако нападението преди е било планирано. Възможно е да е било случайно. Просто няколко момчета, които търсят бърза печалба.

Тя се надяваше това да е било всичко и никога да не се случи отново.

— За вечерята утре. Ще поканите ли доктор Грейвс?

— Ако това е, което искате.

— Да. И Франи ще ви даде менюто. Мога да пристигна...

— Ще изпратя каретата си. По кое време искате да бъде сервирана вечерята?

— Бих искала да е в осем, но по това време на вечерта може да е по-трудно да остана незабелязана. Наистина мисля, че би било по-добре, ако пристигна сама.

— А мъжът, който ви следеше?

Яростта в гласа му я изненада. Очевидно и той се изненада, защото погледна към прозореца, сякаш можеше да види нещо през завесата. Тя го наблюдаваше, докато той се опитваше да възвърне контрола върху емоциите си. Осъзна, че той е ядосан не на нея, а заради нея. Искаше да я защитава, но това не беше част от сделката им.

— Ще бъда внимателна — увери го тя. — Измъквала съм му се преди. Ще го направя отново.

Той погледна отново към нея.

— Тревожете ме, Катрин. Изглежда мислите, че сте непобедима.

— Напълно съм наясно, че не съм. Но няма да прекарам живота си, треперейки от страх. Това изобщо няма да е живот.

Той отново я изучаваше, сякаш тя беше разкрила нещо значително.

Каретата спря. Той духна пламъка в лампата. Вратата се отвори и те минаха през обичайния си ритуал. Тя му пожела лека нощ при портата.

Само че този път, когато затвори вратата след себе си, ѝ се струваше по-трудно да го остави.

[1] Swindler — (англ.) — измамник, мошеник. — Б.пр. ↑

[2] Браг — вид игра на карти, подобна на покер. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 13

— Какво е станало с ръката ти? — попита Уини.

— Какво е станало с брадичката ти? — отговори Катрин.

Бяха в библиотеката в жилището на Уини, където планираха да адресират поканите за бала. Но за Катрин все още беше трудно да държи перо и вече не беше в настроение да обсъжда плановете за бала.

Уини разтри брадичка.

— Ударих се във вратата.

— О, Уини, колко глупава мислиш, че съм? Къде още си наранена?

Уини стисна очи.

— Никъде другаде. Зашлеви ме, защото не исках да изпълня съпружеските си задължения.

— Зашлевил те е? По вероятно те е ударил с юмрук. Това ли е представата му как най-добре да те подмами в леглото си?

— Моля те, не казвай нищо повече! Ще ми мине до бала. Ако не, ти си единствената, която няма да повярва, че съм се ударила във врата. Всички други смятат, че съм непохватна.

Защото твърде често беше обвинявала всяка видима синина с малки злополуки, които са се случили.

— Ненавиждам Евъндейл! — измърмори Катрин.

— Казвала си ми в много случаи, но той ми е съпруг и аз трябва да го уважавам. Кажи ми за ръката си!

— Срязях се на парче стъкло. Беше злополука.

— Изглежда аз трябва да надпиша всички покани.

— Съжалявам, но да, мисля, че ще се наложи.

— Не възразявам. Това е задача, на която се наслаждавам. Предполагам, че ако бях обикновен човек, щях да се опитам да си намеря работа, свързана с адресиране на неща за хората.

— Винаги си имала толкова красив почерк.

Уини се изчерви.

— Благодаря ти. И аз така мисля.

— Бих искала да взема една ненадписана покана и плик за дневника ми.

Катрин се разтревожи, че успя толкова лесно да излъже доверената си приятелка за ранената си ръка и за причината да иска поканата. Тя обаче нямаше да бъде за дневника ѝ. С малко късмет щеше да стигне до дома на Клейборн.

* * *

Цялото това време, което прекарваше, обсебен от Катрин, беше лудост.

Дори след като знаеше, че Джим я наблюдава по-внимателно и би направил всичко, за да открие кой я следи, Люк крачеше в задната си градина, докато чакаше пристигането ѝ, беше напрегнат и с изопнати нерви. Бил щеше да докара Франи с каретата си. Щяха да пътуват през някои от най-лошите части на Лондон и все пак Люк изобщо не беше разтревожен.

Но мисълта за Катрин, която пътуваше от една скъпа част на Лондон до друга, го караше да настръхне. Убеждаваше се, че е, защото Франи е израснала на улицата и може да се грижи за себе си, докато Катрин би се хвърлила на пътя на опасността, без да помисли. Той трябваше да я научи да се защитава. Трябваше да ѝ купи шпага в бастунче. Или може би пистолет.

Трябваше да я подмами да му каже това, което трябваше да знае. Трябваше да я попита защо иска някой да бъде убит и кого иска да убие. Тази игра на котка и мишка поставяше всички в опасност.

Люк чу резето на портата да се отваря и вече беше там. Сграбчи ръката на Катрин и я издърпа вътре.

— О! — ахна тя. — Какво има?

— Нищо. Аз... Имахте ли проблеми?

Дори в сенките, без друго осветление, освен фенерите в градината му, той можеше да види развеселената ѝ усмивка.

— Тревожили сте се.

— Естествено, безпокоях се. Може би, ако бяхте по-открита относно причината, заради която искате да убия някого...

— Готов ли сте да извършите деянието?

Да извърши деянието? И как би го гледала тя тогава? Франи никога нямаше да разбере, но Катрин... Катрин щеше да знае най-лошото, на което е способен той — да отнеме живот, за да се сдобие със съпруга.

Какво го беше прихванало да се съгласи на тази сделка?

Иронично, но той щеше да остане верен на думата си. Въпреки че искаше да задържи остатъка от душата си да не отиде в ада.

— Не съм убеден, че Франи е научила нещо.

— Значи тази вечер ще бъде показателна, нали? — Катрин тръгна към къщата. — Гостите ви пристигнаха ли вече?

— Не зная. Бях тук навън.

— Що за домакин сте?

— Те са приятели. Няма нужда да ги посрещам в дома ми. Те знаят, че са добре дошли.

— Тази вечер важно е представянето.

Когато Катрин влезе в къщата и свали наметалото си, за да го подаде на иконома, Люк не можеше да отрече, че тя се представяше много добре. Носеше наситено синя рокля, отворена на раменете, която разкриваше заоблените ѝ гърди.

— Доктор Грейвс и мис Дарлинг току-що пристигнаха, милорд. Поканих ги в гостната.

Люк придружи Катрин до гостната. Беше инструктирал Фицсимънс, че трябва да избягват използването на библиотеката тази вечер. Люк щеше да се разсейва с твърде много спомени за Катрин точно в тази стая. Хрумна му, че може да изпита същия проблем, когато отведе Франи в спалнята си за първи път. Че би се будил с мисълта да намери Катрин в леглото си. Не, това нямаше да се случи.

— А, ето ви — каза Бил.

Люк забеляза, че Катрин сякаш светна, когато го видя. Точно както вниманието на Бил към нея го беше ядосало предишната нощ, така и нейното към доктора ядоса Люк сега.

— Изглеждате прекрасно тази вечер — каза Бил, поемайки ръката ѝ в своята и целувайки я.

— Каза ли на Франи, че изглежда прекрасно? — попита Люк.

Бил изглеждаше стреснат — несъмнено от язвителния тон на Люк, но се възстанови бързо.

— Да, всъщност ѝ казах. Да не се дразниш от това, че намирам дамите в живота ти за прекрасни?

— Не, изобщо. Просто исках да съм сигурен, че Франи не се чувства пренебрегната. — Още докато го казваше, той осъзна, че е единственият, който я пренебрегва. Обърна се към нея: — Мина време, откакто беше тук за последен път.

— Да, но всичко изглежда същото.

Франи носеше тъмносиня рокля, закопчана до врата. Изглеждаше като нещо, с което би отишла на работа, а не на вечеря.

— Боя се, че като домакия не знам какво да правя — каза тя.

— Как може да не знаеш? Минаха седмици — каза Люк.

— Не точно — отвърна Франи. — Не повече от две.

Люк се завъртя към Катрин, която отскочи назад, сякаш за да избегне удар. Можеше само да си представи какво е показвало лицето му.

— Какво правите всяка нощ? Казахте, че тя учи.

— И тя учи, но също така казах, че един игрален дом не е най-добрата среда да научи всичко, което е необходимо.

— Имам идея — каза Франи. — Защо не се престорим, за тази вечер, че лейди Катрин и Люк са женени? Бил и аз ще сме гости и тогава можете да ми покажете какво да правя. Уча много по-добре с примери.

— Искам да видя какво знаеш ти — каза Люк.

— Казах ти. Трябва да се науча как да съм домакия на вечеря.

— Но, Франи, ние обсъждахме... — започна Катрин.

— Зная, но не мога да запомня всичко. Моля ви, просто ми покажете!

— Моля ви, направете нещо, за да продължим — каза Бил, — защото умирам от глад.

— Много добре — каза Катрин, вдигайки ръце, сякаш се предаваше. — Няма да се преструваме, че сме женени, но аз ще бъда домакинята. Първо трябва да проверим подготовката на вечерята.

— Чудесно. Да вървим в кухнята!

Франи хвана ръката на Катрин. Двете излязоха от стаята и Люк закрачи към страничната маса, където си наля щедро количество уиски и го обърна на една глътка, преди да налее друго за себе си и едно за Бил.

— Изглеждаш не на себе си — каза Бил, заставайки до него.

— Предполага се да се държа като проклет граф тази вечер. Не мислиш ли, че тя ще съди моето поведение толкова отблизо, колкото и това на Франи?

— Какво те интересува нейното мнение?

Люк отпи още една глътка уиски.

— Искаш да я впечатлиш? — попита Бил.

— Не, разбира се.

— Просто бъди истински! Старият джентълмен те научи.

Люк се страхуваше, че когато опре до това, ще предаде стария джентълмен.

— Понякога мисля, че щях да съм много по-щастлив да се върна в света на Франи, отколкото да я карам тя да дойде в моя. Ами ако успея само да направя и двама ни нещастни?

— Ти я обичаш, откакто те познавам. Всичко, което си правил, е за да ѝ осигуриш щастие. Не виждам как можеш да я направиш нещастна.

На Люк му се искаше да е също толкова сигурен.

* * *

— Нервна ли сте за тази вечер? — попита Катрин, когато тръгнаха с Франи по коридора към кухнята. Все още се опитваше да разбере странната реакция на Франи и странното ѝ предложение.

— Малко. Напомня ми на времето, когато живеехме с Фейгън и трябваше да се науча да измъквам кърпички или монети от джоб, без да бъда забелязана. Но не допускам, че ще зазвъни камбанка, за да извести грешките ми на всички.

— Не разбирам — каза Катрин. — Каква камбанка?

Франи се усмихна и спря.

— Фейгън окачваше палтата на въже с камбанки. Трябваше да бъркаме внимателно в джоба на палтото, така че да не раздвижваме камбанката. Ако тя зазвънеше, усещахме ужилването на пръчката на Фейгън по кокалчетата. — Тя се изчерви. — Е, аз никога не го усетих. Люк винаги слагаше ръка върху моята, за да поеме удара. Странно, но

това ме караше да уча по-усилено, защото мразех да гледам как той страда.

— Изглежда двамата винаги сте били близки.

Франи кимна.

— Първата нощ, когато Джак го доведе при нас... Не мога да го обясня, но в него имаше нещо различно. Той очакваше да правим разни неща за него, но Фейгън бързо изби това от главата му.

— Смятате ли, че е възможно, той да е законният граф Клейборн?

— Разбира се, че е. Старият джентълмен му зададе въпроси и той знаеше отговорите. Знаем, че понякога се съмнява и не го разбирам. Той знаеше отговорите.

„Не — помисли Катрин, — той някак е успял да даде правилните отговори, въпреки че не ги е знаел.“ Наистина ли беше толкова добър в заблудата? После ѝ хрумна доста странна мисъл и по гръбнака ѝ премина тръпка. Ами ако Клейборн не беше заблудил предишния граф? Ако беше заблудил себе си?

* * *

Вечерята беше абсолютна катастрофа.

Половин час след началото ѝ, бяха приключили с рибата и чакаха да им бъде сервирано телешкото, когато търпението на Катрин се изчерпа. Беше се опитвала да започне разговори за времето, за театъра и за парка. Отговорите на Франи и на Клейборн бяха сбити, сякаш нито един от двамата нямаше представа как да продължи разговора с нещо интересно. Доктор Грейвс беше направил вял опит, но изглежда животът му не беше нищо повече от грижа за болните и имаше опасност да бъдат въвлечени в обикновен разговор. Клейборн пиеше вино, сякаш то беше основното ястие. Присвиваше очи всеки път, щом доктор Грейвс отвореше уста, а Катрин не се съмняваше, че докторът е наясно с язвителните погледи и вероятно е объркан от тях, както и тя.

Клейборн очевидно не беше щастлив. Но пък и тя не беше. Тя искаше той да види, че Франи се учи, защото Катрин вече отчаяно се нуждаеше той да се погрижи за проблема с Евъндейл. Но Франи не съдействаше. Държеше се така, сякаш не знаеше нищо. А проклетият

лакът на Клейборн беше на масата. Изглеждаше така, сякаш ще се изплъзне от стола си.

— Ние сме домакини на светска вечеря. Човек не се изляга по време на светска вечеря — му каза Катрин накрая.

Той отпи още вино.

— Франи се нуждае от уроци, не аз.

— Това едва ли е видно от поведението ви в момента. Или ще го правим както трябва, или изобщо няма да го правим.

— Гласувам изобщо да не го правим. Отегчен съм от това усилие. Сигурен съм, че Франи е схванала същината на нещата.

Катрин си беше направила труда да се облече подходящо за случая. Заради тези хора беше отменила вечерното четене на баща си, който беше по-слаб и по-блед от всякога. Беше прекарала следобеда да уверява Уини, че Евъндейл няма да я убие. Беше се срещнала с предприемача на баща си, за да открие, че някои от инвестициите, които той беше препоръчал, нямаше да се изплатят толкова добре, колкото се беше надявал. Нямаше да се изплатят изобщо. Не беше чула и една дума от брат си от доста време и когато той най-после се върнеше в Англия, щеше да открие, че вече не притежава източник на доходи и че имененията са в упадък, заради рискованите сделки, които тя беше одобрила.

А Клейборн беше отегчен! Той имаше късмета, че ги разделяше цялата дължина на масата, иначе тя щеше да се пресегне и да избие скуката от лицето му. Но след като не можеше да го достигне физически, тя го нападна словесно.

— Изглежда не разбирате аристокрацията. Вярвате ли, че всичко, което правим, е за наше удоволствие? Мога да ви уверя, сър, че не е. Правим го, защото се изисква. Правим го, защото е задължение. Правим го, защото се очаква от нас. Много по-трудно е, да се правят неща, защото са правилни, защото са подходящи и се изискват. Животът би бил много по-лесен за всички ни, ако можехме да правим нещата от немай-къде, както ни изнася. Самият факт, че разбираме отговорността и се придържаме към нея, ни издига над обикновения човек. Вече започва да ми омръзва да ми се присмивате. Смятате ли, че за мен е лесно в тези късни часове? Вероятно вие можете да се излежавате цяла сутрин, но не и аз. Аз трябва да се грижа за домакинството.

Внезапно осъзна, че сълзи се стичат по бузите ѝ.

— Катрин? — Клейборн вече не се излягаше. Той се изправи от стола си.

— О, простете ми! Това... Това изобщо не беше любезно. Моля да ме извините! Нуждая се от минутка. — Тя се изправи и излезе от стаята.

Люк гледаше след нея. Беше се държал нахално и грубо. Беше разстроен, че Франи не се старае повече. Беше ядосан на Катрин, че има навика да докосва горната си устна с върха на езика — едно бързо докосване, едва забележимо, което не оставаше скрито от неговия поглед — след всяко отпиване от виното, сякаш искаше да събере и последната капка. Беше ядосан на Бил, че се усмихва на Катрин, че се преструва на заинтересуван от количеството дъжд, което е паднало в Лондон това лято. Беше бесен на себе си, защото му се искаше той да изпие виното от устните на Катрин сам. Беше бесен, защото се интересуваше от Катрин, защото забелязваше толкова много неща у нея. Например начина, по който светлината се отразяваше в косата ѝ, разкривайки, че не е цялата в един и същи оттенък на русото. Някои кичури бяха по-светли от други. Той си каза, че интересът му към Катрин е само защото не я познава добре, докато за Франи знаеше всичко. Бяха израснали заедно. Не беше останало много, което да не знаят един за друг. Но Катрин беше напълно друг случай.

Той погледна Бил и Франи.

— Трябва да проверя как е.

— Разбира се — каза Франи, — трябваше да го направиш преди повече от минута, всъщност.

Той излезе от стаята и погледна в гостната. Не беше там. Обзе го страх. Ами ако си беше тръгнала? Ако беше навън и ходеше по улиците сама? Ако беше налетяла на беда?

Той влезе в библиотеката и я откри да стои до прозореца и да гледа към градината, както през онази първа нощ. Само че този път тя не подскочи от изненада при влизането му. Когато се обърна към него, той видя гняв и разочарование в очите ѝ. Тя не му остави време да каже и дума, преди да продължи тирадата си.

— Казвате, че сте готов да направите всичко, което е необходимо, за да имате Франи за съпруга, но не виждам да правите това, което се

изисква. Виждам да правите само това, което ви изнася и го наричате достатъчно, за да постигнете това, което искате. Докато аз трябва...

Той притисна устата ѝ в страстна целувка, преди дори да го обмисли. Можеше да си казва, че е отегчен от вечерята, отегчен от разговора, но истината беше, че се побъркваше да гледа как тя отпива от виното, да се втренчва в стройната ѝ шия и рамене, да вижда как се усмихва на Бил, когато Люк искаше да се усмихва на него.

Когато плъзна език между устните ѝ, той знаеше, че е грешно, но я искаше. Искеше я по начин, по който никога не беше желал Франи. Искеше Катрин страстно, искаше я нежно. Никога не беше мислил да заведе Франи в леглото си. Мислеше да се ожени за нея, да я има като съпруга, но никога не си беше представял как ще я обладае. Когато мислеше за Катрин, той виждаше като на калейдоскоп страстно притиснатите им голи тела.

Тази вечер той усещаше страстта да се надига в него, усети я и в нея, когато тя се изправи на пръсти, обви ръце около врата му и вплете пръстите си в косата му. Устните ѝ гризнаха долната му устна, дръпнаха...

Той изстена и помисли за най-близкото канапе...

Тя го изблъска и се отдръпна в сенките на завесите.

— Боже мой! — каза задъхано тя. — Годеницата ви е в края на коридора...

— Тя още не ми е годеница и се съмнявам, че някога ще бъде. Мислите ли, че ако ѝ предложи тази вечер, тя ще каже да? Убедихте ли я, че може да се справи да бъде графиня? Тя дори не иска да бъде домакиня на една скапана вечеря!

Той се завъртя. Не искаше да види, че я е уплашил. Че е уплашил Катрин, която се беше изправила срещу главорез с нож.

Той зарови пръсти в косата си.

— Моите извинения! Поведението ми беше противно. Не знам какво ми става. Няма да се повтори.

Той чу несигурна стъпка, после още една. Усети докосването на ръката ѝ върху рамото си и се стегна. Искеше да се обърне и отново да я прегърне.

— Франи ми каза, че никога не сте я целувал.

— Не мисля за нея по този начин.

— Не мислите за това да я целувате?

— Тя не е плътско същество.

— Вие сте.

Той се отдръпна от нея, преди да ѝ докаже, че е права.

— Да. Е, напълно способен съм да се въздържам, когато ситуацията го изисква.

— А аз не изисквам въздържане?

Той се обърна към нея.

— Искам да се ожения за Франи, но мисля за вас ден и нощ. Седя на скапаната маса за вечеря и се чудя какъв е вкусът ви с вино върху езика ви. А когато изляхте яда си върху мен, само ви пожелах още повече. Но това е само похот, Катрин. Само физическо привличане. Аз съм с вас всяка нощ. Логично е тялото ми да реагира на близостта ви. Започвам да свиквам с вас.

— Правите ли някога нещо с Франи? — попита тя.

Промяната на темата изглеждаше рязка и странна, но той беше благодарен да отклони вниманието си от мисълта, че се е държал лошо.

— Какво имате предвид?

— Водите ли я понякога на театър или в парка, или на лодките? Познавате ли я извън дома на Доджър?

— Ами да, разбира се.

— Какво сте правили заедно?

— Когато бяхме деца...

— Не когато сте били деца. Наскоро. Откакто сте възрастни.

Той обмисли въпроса ѝ. Изглежда всичко винаги включваше Доджър. А преди това Фейгън.

— Не мога да си спомня последния път, когато сме правили нещо.

— Трябва да правите нещо заедно, не мислите ли?

Беше срамно да си признае, че никога не е правил нищо с дама, което да не е съмнително.

— Какво предлагате?

— Били ли сте на Голямото изложение^[1]?

Той не можеше да приеме, че Катрин му говори с ентузиазъм за излизане с Франи, сякаш никога не я беше целувал. Осъзна, че тя издига стена. Все пак тя беше дъщеря на херцог, жена с благородна кръв. А и двамата знаеха, че няма нищо благородно в него.

Франи беше жената, за която щеше да се ожени. Трябваше да се съсредоточи да я спечели.

— Не съм бил — отговори.

— Нито пък аз. Казват, че кралица Виктория е ходила вече пет пъти. Представяте ли си? Надявам се да отида утре. Вероятно можете да заведете Франи някой път. Би било приятна разходка.

— Ще го обмисля.

Тя кимна. Езикът ѝ се стрелна навън, да оближе устната си, както правеше, след като е пила вино. Той се чудеше дали усеща вкуса му. Тя прочисти гърлото си.

— Вероятно трябва да се връщаме при гостите си.

— Вероятно. — Само че той не искаше. Вечерите бяха досадни.

— Трябва да забравим какво се случи по-рано. Няма да позволя това да се повтори — каза тя.

Той я огледа в сенките на библиотеката.

— Имате предвид целувката?

Тя кимна и той също кимна. Тя може би бе в състояние да я забрави, но той се съмняваше, че ще може. Че някога би могъл да забрави и най-малката подробност, свързана с Катрин.

* * *

— Някога познавала ли си някой, който да му се опълчва като нея? — попита Бил, докато отпиваше от виното си.

Франи се усмихна.

— Не. И съм убедена, че той добре я познава.

— Той винаги те е обичал, Франи. Защо го правиш толкова дяволски трудно за него? Ти не си покорна, не си страхлива. Смятам, че ако искаше всичко това, нищо не би могло да те спре да го получиш.

— Това е въпросът, Бил. Не искам всичко това. Твърде огромно е, твърде... Е, просто е твърде много.

— Помисли за всички добри неща, които би могла да направиш!

— Мога да ги правя и сега. Аз ги правя и сега.

— Но би могла да правиш още повече. Като съпруга на Люк би имала влияние, би...

— Бих била спъвана на всяка крачка. Не разбирам защо той остава в този свят. Наистина. Виждам как го гледат в клуба. Той няма приятели аристократи. Те го презират.

— Не виждаш ли иронията? Съдиш ги толкова сурово, колкото те съдят нас. Какво знаеш наистина за тях? Не харесваш ли Катрин?

Тя нацупи устни.

— Решен си да ме затрудниш.

— Ти се тревожиш какво мисли аристокрацията за теб.

— А ти?

— Не. Това, което научих в младостта си, докато обирах гробове, е, че всички изглеждат еднакво, когато са мъртви. Тогава всички сме равни. И когато срещна някой, който гледа отвисоко, си го представям мъртъв. Тогава не е толкова заплашителен.

Тя се изкикоти.

— Ти си ужасен.

Той ѝ се усмихна. Имаше толкова подмамваща усмивка. Винаги беше толкова тих и самовглъбен. Когато го беше срещнала за първи път, се беше уплашила, че ще умре, ако той я докосне. Вярваше, че всички деца се страхуваха от него или поне, че благоговееха пред него. Той беше единственият, когото познаваха, който не се страхуваше от мъртвите.

* * *

Млад мъж дойде до дома на Люк скоро след вечеря, за да уведоми Бил, че състоянието на един от пациентите му се е влошило и Бил бързо си тръгна.

Люк трябваше да прибере и двете дами. Тъй като не вярваше, че може да се довери на себе си, ако остане сам с Катрин, той отведе първо нея до дома ѝ. Изглежда Франи не подозираше, че между тях се е случило нещо неподходящо, докато Люк и Катрин бяха извън стаята. Но тя никога не допускаше лоши неща за него.

След като изпрати Катрин до задната порта, той остана насаме с Франи в каретата. Беше странно да осъзнае колко рядко, всъщност, са пътували заедно. Когато той и Катрин пътуваха вечер, те говореха за много неща. Може би защото се познаваха отскоро и знаеха много

малко един за друг, докато той и Франи бяха израснали заедно и се познаваха доста добре.

— Мисля, че Бил работи твърде много — каза Франи след малко.

— Кой от нас не го прави? — попита той.

— Предполагам, че си прав. Много харесвам Катрин.

— Направи нещата доста трудни за нея тази вечер.

— Мисля, че всички го направихме, но наистина не бях в настроение за официална вечеря. Ще го направя както трябва, когато е важно, Люк.

— Знам, че ще го направиш. За мен също изглеждаше досадно. Съмнявам се, че ще каним гости често.

Тя повдигна завесата и погледна навън.

— Джим ми разказваше за Голямото изложение. Беше доста впечатлен от него.

— Би ли искала да отидеш?

Тя пусна завесата на мястото ѝ.

— Бих искала, да.

— Утре удобно ли е?

Тя се усмихна нежно.

— Утре ще бъде чудесно.

— Идеално.

Те пристигнаха пред къщата на Доджър и той изпрати Франи до стаята ѝ. После слезе по стълбите и мина през задната врата, която водеше в заведението. Мина по коридора до стаята, където знаеше, че ще намери Джак. Слуга с големи юмруци кимна на Люк и отвори вратата. Люк знаеше, че той е по-скоро пазач, отколкото слуга. Присъствието му показваше, че Джак брой парите си.

Точно това правеше, когато Люк влезе в стаята. Джак вдигна поглед от подредените си купчини с монети и хартиени банкноти.

— Как мина изисканата ви вечеря?

— Досадно и толкова изискано.

Джак се пресегна назад за чаша, наля уиски в нея и я бутна към края на бюрото. Люк седна в стола, грабна чашата, пресуши съдържанието ѝ и я постави обратно. Джак веднага я напълни отново. Люк допусна, че лицето му разкрива, че се нуждае от едно или две питиета.

— Какво те тревожи? — попита Джак.

Джак беше единственият човек, за когото Люк знаеше, че разгадава хората по-добре от самия него.

— Някога обичал ли си някого?

— Имаш предвид, освен мама?

Люк се взря смаяно в Джак. Знаеше историята на приятеля си.

— Тя те е продала, когато си бил на пет.

Джак сви рамене.

— Това не значи, че аз не съм я обичал. Означава само, че тя не ме е обичала.

Отпивайки бавно от уискито, Люк обмисли думите на Джак. Винаги беше приемал, че след като той обича Франи, то и тя го обича. Можеше ли любовта да бъде само от едната страна и пак да бъде любов?

Някой беше ли го обичал, преди неофициално да бъде осиновен от Фейгън и неговата весела челяд? Ако го беше обичал, нямаше ли да помни?

— Онази нощ, когато ме намери в уличката зад боклука, аз казах ли нещо?

— Например?

Люк прокара пръст по ръба на чашата.

— Нещо, което да ти подсказе какво правя там.

— Не ми трябваше нищо, което да ми подсказе. Беше очевидно.

Ти умираше.

— Но как съм се озовал там?

— На мен ми изглеждаше, че някой те е изритал. Ти беше кльощав, дрехите ти бяха разкъсани. Наистина ли искаш да знаеш истината?

Люк разтри челото си, когато болката започна да пулсира. Късният час и срещата с Катрин оказваха своето въздействие.

— Не мислиш, че наистина си Клейборн, така ли? — попита Джак.

Люк поклати глава. Клейборн, истинският Клейборн щеше да заслужава жена като Катрин. Нещо, което Люк никога нямаше да постигне. Тя беше дама, а той — разбойник.

— Лейди Катрин научи ли Франи на това, което трябва да знае? — попита Джак.

Люк въздъхна.

— Сякаш не я е научила на нищо.

— Затова ли изглеждаш като мъж, изгубил най-добрия си приятел?

Люк се наведе напред, подпря лакти върху бедрата си и хвана чашата с две ръце, изучавайки няколкото капки на дъното.

— Бил съм с няколко жени през годините, Джак. Независимо от всичко обаче, никога не съм имал чувството, че изневерявам на Франи. А дори само като говоря с Катрин, имам усещането, че съм неверен на Франи.

Той нямаше да признае, че е правил нещо повече от това да говори с нея.

— Понякога се безпокоя, че Франи не ме обича и просто не знае как да ми го каже. — Люк проследи начина, по който Джак изпи уискито си. — Ако беше такъв случаят, ти би ми казал, нали? Ако знаеше? Нямаше да ме оставиш да се правя на глупак.

— Любовта е непозната за мен, Люк. Освен майка ми, никоя жена не е била обект на чувствата ми.

— Нито дори Франи?

— Харесвам я достатъчно, но това не е любов, нали?

Люк беше съвсем сигурен, че Джак лъже. Определено не беше честен за нещо.

Люк постави чашата си на бюрото и се изправи.

— Не. Харесването не е любов.

Нито похотта. А това, което изпитваше към Катрин, беше дълбока, почти неудържима похот.

Когато се върна у дома и вече вървеше към библиотеката за чаша уиски, което да му помогне да заспи, погледът му падна върху плика, който стоеше върху сребърна поставка на масата във вестибюла. Той разпозна почерка, въпреки че сега той не беше толкова изискан, колкото обикновено. Катрин несъмнено отново го канеше на един от глупавите си балове.

Той се чудеше дали е оставила поканата преди или след срещата им в библиотеката. Чудеше се дали очаква той да заведе Франи.

Клейборн се отправи с въздишка към библиотеката. Последната й покана беше просто поредната, която щеше да остане неприета.

* * *

ОТ ДНЕВНИКА НА ЛУШЪН ЛАНГДЪН

Малцина дойдоха на погребението на стария джентълмен. До този момент не бях осъзнал какво му е коствало да ме прибере и да обяви на света, че аз — заподозреният в убийството на втория му син, всъщност съм неговият внук.

Седмица след смъртта му посетих един бал. Знаех, че е неподходящо. Че когато някой скърби, не посещава събития, на които се веселят. Но също така знаех, че на господата често бива простено, че не се придържат към ограниченията на обществото.

Освен това трябваше да заявя тезата си. Искях никой да не се съмнява, че поемам мястото си като наследник на стария джентълмен.

Спомням си малко от бала, освен че от мига, в който започнах да слизам по стълбите, съжалих, че съм отишъл. Хората ме зяпаха, сякаш съм необичайно изглеждащо същество, изложено в менажерия и при тази мисъл главата ми започна да тупти. Отчаяно копнеех за чаша уиски. Отчаяно исках да съм при Доджърс.

Дамите свеждаха очи. Господата поглеждаха встрани. Някои отстъпваха назад, сякаш се бояха да не бъдат заразени от присъствието ми.

И тогава забелязах нея.

НЕЯ.

Прекрасна, елегантна и дръзка, тя не само срещна погледа ми, но го задържа, сякаш беше толкова очарована от мен, колкото и аз от нея. За кратък миг помислих да поискам честта да ме удостои с един танц, но знаех, че такова действие би опетнило репутацията ѝ. Онази нощ за първи път в живота си разбрах жертвите, които се изискваха, за да бъде истински джентълмен.

Със съжаление се обърнах. Усещането за тялото ѝ в ръцете ми щеше да остане мистерия, която често щеше да ме преследва.

[1] Голямото изложение е международно изложение, проведено от 1 май до 15 октомври 1851 г. То е първото от поредица световни

изложения в областта на културата и индустрията, станали популярни през 19-ти век. — Б.пр. [↑](#)

ГЛАВА 14

Катрин не можеше да заспи и изглежда само си губеше времето да лежи в леглото с отворени очи и да се взира в балдахина. Можеше поне да бъде полезна, затова отиде в стаята на баща си и каза на гледачката да отиде да почива малко. Катрин щеше да я събуди, щом беше готова да се оттегли.

Баща ѝ изглежда спеше, но тя все пак изпита утеха да държи ръката му. Дори да беше буден, тя не можеше да му каже, че е позволила на Клейборн да я целуне вече три пъти. Тя разбираше мотивите му. Той искаше да я сплаши, да я разсее и да я обърка.

Но нейните причини да отвърне на целувката му, а тя беше посрещнала устните му и трите пъти за свой срам и ужас, бяха мистерия. Тази вечер го беше отблъснала само защото ѝ се беше сторило, че коленете ѝ ще поддадат. Истината беше, че по-скоро се надяваше той да я отведе още по-нататък. Но когато си го помисли, си спомни, че Франи и доктор Грейвс ги чакат в трапезарията.

Когато накрая се върнаха, Катрин се чудеше дали нещо в очите ѝ или в подутите ѝ устни беше издало на Франи, че е покварена жена.

Не искаше да желае Клейборн, но го желаше.

Не трябваше да оставя поканата, но мислеше, че ако може поне веднъж да танцува с него, би била доволна до края на живота си. Въпреки че не можеше да си представи как един танц би бил толкова задоволителен, колкото целувката му.

— Не познавам никой като него, папа — прошепна тя тихо. — Понякога мисля, че ще разбие сърцето ми. Не нарочно, защото той не знае как се променят чувствата ми, но все пак ще го разбие. — Тя погали ръката му. — Чудя се ти обичаше ли мама? Ако си я обичал, как понасяше, когато нея вече я нямаше? Мисля, че това най-много ме тревожи. Толкова свикнах да бъда с него, че не съм сигурна как ще оцелея, когато той вече не е ежедневна или по-точно нощна част от живота ми.

Тя притисна буза към opakото на ръката му. Щеше да намери начин да оцелее.

* * *

Катрин беше решила, че ще бъде забавно да доведе сина на Уини — Уит, на Голямото изложение. Уини също беше пожелала да дойде. Беше настояла, всъщност, убедена, че репутацията на Катрин би била непоправимо съсипана, ако бъде видяна на публично място без придружител, а след като Уини беше омъжена, щеше чудесно да изиграе ролята.

Бяха пристигнали в Хайд парк скоро след закуска и се бяха наредили на опашка. Беше ден за евтини билети — денят, в който входът струваше само един шилинг и имаше повече обикновени хора, отколкото от елита. Синината на Уини почти беше изчезнала, но тя все още не искаше да се среща с някой, когото познава. Мислеше, че е по-малко вероятно да срещне познат, ако дойдат днес.

В сградата от желязо и стъкло, позната като Кристалния дворец^[1], на площ от двацет и шест акра бяха разположени изложения с почти изумителни експозиции. Те бяха особено впечатляващи за четиригодишно дете. Зашеметяващият стъклен фонтан в центъра на сградата беше накарал очите на Уит да се разширят и Катрин трябваше да го държи здраво за ръката, за да му попречи да се покатери по него.

Сега, три часа по-късно, Уит беше отегчен и кисел, защото беше уморен. Катрин го беше носила известно време, надявайки се да види по-голяма част от изложението, преди да бъде принудена да си тръгне, но вече беше започнала да чувства ръцете си не по-малко уморени, отколкото Уит усещаше краката си. Катрин разбираше защо Кралицата беше идвала пет пъти. Беше невъзможно да се види всичко с едно идване.

— Уит става все по-нервен. Мислиш ли, че трябва да си вървим? — попита Уини.

Катрин усети недоволството в гласа ѝ и се зачуди дали напускането на изложението, или връщането у дома причинява разочарованието на Уини.

— Защо не продължим още малко? Наистина бих искала да видя диаманта Кохинор^[2].

— Мислиш ли, че наистина е толкова поразителен, колкото казват?

— Всичко друго, което видяхме досега, беше.

— Дори хората — прошепна Уини. — Виждали ли си някога такава група? Те са от всички краища на света. Всеки път, щом се огледам... Боже мой!

Уини беше станала мъртвешки бледа.

— Какво има? — попита Катрин.

— Клейборн идва насам — тя стисна очи. — Знаех си, че не трябваше да говорим за него в градината на лейди Шарлот онзи ден.

Катрин се завъртя. Наистина беше Клейборн с Франи. Беше очевидно, че вървят в тяхната посока, сякаш Катрин и нейната група са част от изложението и трябва да бъдат разгледани. Тя усети тръпка на очакване. Беше в безопасност тук с толкова хора и с Франи до него. Нямахше да я изкуши с порочни мисли за целувки. Щеше да бъде много официална, много подходяща среща.

— Не му обръщай внимание — каза Уини, забивайки пръсти в ръката на Катрин.

Да не му обръща внимание? Как би могла, когато той изглеждаше толкова изключително красив в тъмносините си сако и панталони. Вратовръзката му също беше синя, но ризата и жилетката му бяха сиви и подхождаха на сребристосивите му очи. С едната си ръка, облечена в кожена ръкавица, държеше черния си цилиндър и бастунче. Тя знаеше на какво е способно това бастунче. То беше почти толкова опасно, колкото и собственикът му.

— Няма да се отнеса към него с грубост, която не е заслужил. — Катрин усещаше ужасения поглед на Уини върху себе си, но отпрати усмивка към Клейборн. Чудеше се как най-добре да се справи със ситуацията, без да накара Уини да заподозре, че с Клейборн споделят нещо повече от случайно познанство. Трябваше да се досети, че Клейборн държи ситуацията под контрол.

— Лейди Катрин Мабри, доколкото си спомням — каза той лениво с намек за закачка в очите, която се съмняваше, че Уини забелязва. Подозираше, че тя се страхува от него толкова много, че не би вдигнала поглед по-горе от вратовръзката му. — Пътищата ни се

пресякоха веднъж на бал преди години, но не вярвам да сме били официално представени. — Той се поклони леко. — Аз съм Клейборн.

— Да, спомням си този бал. Беше преди години. Каква изненада да ви видя тук днес.

— Чух от добър източник, че Голямото изложение не трябва да бъде пропуснато.

— Предполагам, че за него ще се говори в идните години. — Тя се обърна към Уини. — Херцогиньо, позволете ми да ви представя Лушън Лангдън, граф Клейборн.

Пръстите на Уини все още бяха забити в ръката ѝ и Катрин усещаше как Уини трепери. От какво се страхуваше? Мъжът не беше направил нищо застрашително.

— Милорд — каза Уини кратко и Катрин се усъмни, че Клейборн е пропуснал грубостта в тона ѝ, но все пак не изглеждаше разтревожен от него.

— Ваша светлост — отвърна той. — Позволете ми да ви представя мис Дарлинг! Позната.

Франи беше облечена почти както и предишната вечер. Роклята ѝ беше бозавосива, сякаш не искаше да привлича внимание към себе си. Дори шапката ѝ имаше много малко цвят, сякаш беше в късен етап на траур.

— Да, точно така, сигурна съм — каза Уини надменно и подозрително.

Клейборн присви очи и Катрин беше сигурна, че се е обидил. Беше едно да оскърбят него, но да оскърбят жената, която обичаше...

— Отдавна ли сте тук? — попита Катрин, опитвайки се да компенсира неучтивостта на Уини.

— Не, не отдавна. Мис Дарлинг искаше да минем бързо и да види, колкото може повече. Аз предпочитам по-спокойно оглеждане. Какво препоръчвате вие?

— Смятам, че е невъзможно да се види всичко с едно идване. А поне като вървите бавно, виждате всичко с повече подробности.

— Точно както мислех и аз.

Уит започна да се клати върху нея, а късите му крачета ритаха задника ѝ и бедрото ѝ.

— Хайде тръгвай!

Катрин го пушна долу, преди ръцете ѝ да откажат.

Клейборн мигновено клекна пред него.

— А кой сте вие?

Уини ахна.

— Граф Уитсън — каза Уит, подражавайки надменния тон на майка си. Колкото и да беше малък, вече разпознаваше разликата в класите.

— Знаете ли, че ето там има лимонада, сладкиши и близалки? Искате ли да купите за вас и за майка ви? — попита Клейборн.

Уит кимна ентузиазирано. Умората му внезапно беше излекувана.

— Протегнете ръка! — нареди Клейборн.

Уит я протегна.

— Свийте я! — Клейборн показа, затваряйки своята в юмрук. После щракна с пръсти. — Отворете ръка!

Момчето го направи и очите му се разшириха към пенито, което лежеше в дланта му. Уини отново ахна.

— Хмм. Не съм сигурен, че е достатъчно — каза Клейборн. Погледна към Франи. — Какво е мнението ви по въпроса, мис Дарлинг?

— Определено е недостатъчно. Мисля, че се нуждае поне от шилинг.

— Подозирам, че сте права — той се обърна отново към Уит. — Затворете ръка около монетата и кажете: „Моля, сър, може ли да получа повече?“.

Уит стисна в ръка монетата.

— Моля, сър, може ли да получа повече?

Клейборн щракна с пръсти. Уит отвори ръка и очите му се разшириха още повече. Пенито беше изчезнало. Монета от шест пенса лежеше в ръката му.

Франи чукна Клейборн по главата.

— Глупав мъж! Това не е шилинг.

Катрин осъзна, че играят и се зачуди колко често са работили заедно за нещо подобно. Така ли обираха хората? Дали това изпълнение беше остатък от детството им? Изглеждаха толкова естествено, толкова удобно един с друг.

— Напълно сте права, мис Дарлинг. Какво ли си мислех? Да опитаме ли още веднъж, лорд Уитсън?

Ухилен широко, Уит поклати глава нагоре и надолу, после затвори дундестите си пръстчета върху монетата.

— Моля, сър, може ли да получа повече?

— О, да, сър, мисля, че може — каза Клейборн, щракайки с пръсти.

Уит отвори юмрук и се похвали:

— Вижте! Шилинг!

Катрин осъзна, че Уит не беше единственият с широка усмивка. Уини също се усмихваше, сякаш грижите ѝ бяха изчезнали толкова лесно, колкото и монетите.

— Как го направихте, милорд? — попита Катрин.

— Магия.

— Да, виждам. Но каква е тайната?

— Боя се, че не мога да ви кажа. Това ще развали удоволствието.

— Ваша светлост, може ли да заведе сина ви, да вземем нещо освежително? — попита Франи.

Уини кимна с глава, после каза:

— Ще дойда с вас.

Катрин изгледа как тримата тръгнаха бавно към бюфета.

— Вероятно трябва да идем с тях.

— Вероятно — каза Клейборн, предлагайки ръката.

Щеше да бъде грубо да я пренебрегне, затова тя постави длан върху нея.

— Осъзнавате ли, че създавате скандал, като водите Франи с вас без придружител?

— Мили боже, Катрин! Ние израснахме, като спяхме заедно, сгушени един до друг. Наистина ли мислите, че имаме нужда от придружител?

Катрин беше разтърсена от неочаквана ревност и си представи как не само невинно се гушкат.

— Приличието е всичко.

— Много добре, но тя е почти на трийсет. Не е ли това вълшебната възраст, когато една жена вече не се нуждае от наглеждане?

— Толкова ли е голяма? Не изглежда. Но все пак, ако ви виждат заедно на обществени места, хората ще допуснат, че ви е любовница.

— Никога не съм спал с нея.

Катрин беше изненадана от облекчението, което я заля с това неуместно признание.

— Смятате ли да носите знак на гърба си, който да го съобщава?

— Вие сте тази, която предложи да правя нещо заедно с нея.

Той не си даде труда да прикрие нетърпението си.

— Допусках, че ще имате достатъчно здрав разум да осъзнаете, че ви е нужен придружител.

— Тогава няма никаква надежда. Ще трябва да прекараме остатъка от деня с вас и херцогиня Евъндейл, която като омъжена жена може да служи като нейна придружителка, за да спаси репутацията на Франи.

Катрин присви очи към него. Струваше ѝ се, че току-що ѝ е изиграл някакъв номер, за да бъде включен в компанията ѝ.

— Ако не знаех добре, щях да помисля, че сте уредили нарочно срещата, като умишлено не сте довели придружител, за да се почувствам задължена да защитя репутацията на Франи.

— Значи ли това, че съм негодник, защото се наслаждавам на компанията ви?

— Вие сте негодник, просто защото сте негодник.

— Допускам, че не мога да отрека това. Но Франи се учи от подражание. Мислех, че ден, прекаран близо до вас, ще ѝ бъде от полза.

— Значи срещата ви днес е урок, а не разходка, по време на която да се наслаждавате на компанията ѝ. Това осуetyава целта.

— Как би могло да осуети целта, когато води вас и мен една стъпка по-близо до получаването на това, което всеки от нас желае?

Вниманието на Катрин беше привлечено от топуркащи стъпки. Уит се приближи, държащ близалка.

— Сър, ще дойдете ли с нас сега?

Клейборн клекна.

— Желаете ли да дойда?

Катрин беше удивена от разбирателството му с детето.

— Да, сър.

— Виждали ли сте слон?

Уит поклати глава.

Клейборн протегна ръка с шапката и бастунчето си и ги подаде на Катрин.

— Нещо против?

Тя ги взе. Клейборн се обърна към Уит.

— Елате тогава, милорд! — Той вдигна Уит на раменете си и момчето отново изписка, а близалката му се изгуби в гъстата къдрава коса на Клейборн.

Когато Уини и Франи се присъединиха към тях, всички тръгнаха заедно, като Клейборн ги водеше. Той изглежда знаеше къде отиват, а дори да не знаеше, ангажираше вниманието на Уит, което позволи на Катрин да се наслаждава малко повече на изложението.

Или щеше, ако вниманието ѝ не беше съсредоточено върху Клейборн.

Хрумна ѝ, че за първи път го вижда през деня. Благодарение на светлината, която се изливаше от стъклените тавани и прозорци и го осветяваше, той изглеждаше по-малко заплашителен. Тя знаеше, че той е висок, но сега някак изглеждаше по-висок. Знаеше, че е широкоплещест, но сега изглеждаше по-широкоплещест. Той крачеше с увереност и сочеше разни неща на Уит.

Преди никога не можеше да си го представи с деца, а сега не можеше да си го представи без деца. Държеше се джентълменски с Уини и напълно очарователно с Уит. Беше казал на Катрин, че знае номера с монети, но тя никога не си беше представяла такъв, като този, който показва. Дори баща ѝ можеше да извади монета иззад ухото на някого. Но това, което Клейборн беше изпълнил, изискваше много ловки ръце.

Тя се опита да не мисли какви други чудесни неща могат да правят тези сръчни ръце... с копчетата на роклята на една дама или с връзките на корсета ѝ. Усети как лицето ѝ пламва от тези неуместни мисли.

Да го види през деня, буквално ѝ позволяваше да го види в много различна светлина. Тя се страхуваше (заради сърцето си), че това може да не е добре, защото сега копнееше за нещо, което не можеше да има.

* * *

Голямото изложение беше очарователно, но бледнееше в сравнение с огромния диамант „Кохинор“, в който Катрин и Франи се

взираха благоговейно. Беше заключен в кутия, осветявана отдолу с газова лампа. Люк беше заинтригуван от кутията, както и от самия диамант. Но не можеше да задържи вниманието си върху него задълго.

Главата започна да го боли още щом качи момчето на раменете си. Болката се беше усилила в препълненото помещение на слона. Той подозираше, че е заради ентусиазма на момчето, което го караше буквално да подскача нагоре-надолу, като Уит го удряше по главата.

Но той се бореше с болката, защото нямаше намерение да се откаже от миговете, в които гледаше Катрин и Франи заедно. Да говорят и да се усмихват. Чудеше се дали щяха да станат приятели, след като той се оженеше за Франи, дали щяха да излизат на разходки заедно.

Контрастът между трите жени му се струваше интересен. Погледът на херцогиня Евъндейл се стрелкаше наоколо, сякаш тя се страхуваше, че ще бъде нападната всеки момент. Люк мислеше, че тя се чувства неудобно в тълпите, въпреки че реакциите ѝ бяха по-скоро на човек, който прави нещо, което не би трябвало да прави, и се страхува от разкритие. Катрин изглеждаше наясно с факта, че е наблюдавана. Джим беше там за малко, докато Люк пристигна с Франи. После бяха поели той и Франи, мъчейки се да определят кой следи Катрин. Възможно беше мъжът да не може да си позволи входната такса. Франи беше бдителна, погледът ѝ блуждаеше, измерваше хората, търсеше лесна плячка. Не че щеше да се възползва. Бяха престанали с обирите, когато старият джентълмен ги беше прибрал от улицата. Но навиците, родени в детството, са трудни за изкореняване.

Вниманието му продължаваше да се отклонява към Катрин и възхитителната ѝ усмивка. Вероятно никога повече нямаше да прекара с нея друг ден като този. А тяхната връзка отново щеше да бъде ограничена от сенките на нощта.

Там беше мястото на хора като него и Франи, докато Катрин Мабри вървеше в светлината.

[1] Crystal Palace — новаторска за времето си сграда от желязо и стъкло, издигната в лондонския Хайд парк за Голямото изложение през 1851 г. В двореца са били разположени щандовете на повече от

четиринайсет хиляди изложители от цял свят, демонстриращи постиженията на Индустриалната революция. — Б.пр. ↑

[2] Кохинор (на фарси — планина от светлина) — известен диамант с повече от две хиляди години история, понастоящем притежание на Британската корона. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 15

Люк седеше на бюрото в кабинета си, вкусът на уиски още горчеше на езика му, а погледът му беше фокусиран върху поканата, която лежеше пред него.

Беше минала повече от седмица от посещението на Голямото изложение. Седмица, в която Катрин сякаш се беше дистанцирала от него. Вече рядко говореха в каретата. Срещите им не отразяваха неудобство или неприязън, но той усещаше напрежение от нейна страна. Подозираше, че то има повече общо с целувката в библиотеката, отколкото с разходката им из Кристалния дворец. Там тя беше достатъчно любезна, вероятно защото се беше чувствала в безопасност сред тълпата и при липсата на сенки.

Той знаеше, че тази вечер няма да има уроци. Франи изглеждаше доста облекчена от перспективата за нощ, без да учи сложностите на аристократичния живот. Не трябваше ли досега да е станала спокойна с идеята да бъде негова съпруга? Винаги си беше представял живота си с нея — да живеят в тази къща и да споделят дребните и обикновени подробности от неговия ден. Виждаше ги с деца. Най-накрая виждаше себе си щастлив.

Беше толкова ужасно уморен да е сам, да открива моменти с приятелите си около игралната маса и да знае, че те не се чувстват по-добре в неговия свят, отколкото самия той.

Никой от тях не беше като Катрин — никой не се чувстваше удобно по време на вечерите, баловете и сутрешните визити. Не се държаха с хладна увереност като нея. Не го предизвикваха на всяка крачка. Бяха спрели да го смятат за равен, когато беше стъпил на пиедестала на аристокрацията. Неудобството, което всеки от тях показваше около него, беше едва доловимо.

Джак редовно му напомняше, че той не е законният наследник.

Джим винаги изпълняваше исканията на Люк, независимо от часа, сякаш беше право на Люк да очаква един мъж да живее неудобно, за да му угажда.

Бил не пропускаше да дойде, когато го повикаше. Свършваше си работата и си тръгваше. Никога не се задържаше за чаша уиски. Не споделяше теглото, което със сигурност носеше като доставчик на живот и смърт.

А Франи беше ужасена да стане негова съпруга не заради близостта, която щяха да споделят, а заради ежедневните трудности, които щяха да срещат, заради проклетите балове, които щяха да бъдат задължени да посещават.

Поканата на Катрин стоеше там и му се присмиваше. Присмиваше се с живота му, предизвиквайки го да покаже лицето си...

„Проклета да е!“

Той наля още уиски в чашата, поднесе я до устните си, вдиша сладкия аромат... и бавно постави обратно чашата. Вдигна поканата и прокара пръсти по буквите. Дали беше изпитала неудобство, докато я беше писала? Дали искаше той да е там изключително силно?

Очевидно, милорд, не знаете какво мисля.

Но той знаеше какво е мислила, когато е писала името му върху изисканата си покана — че той няма да се появи.

Може би щеше да разкрие нейния блъф.

Може би тази вечер щеше да я накара да съжалява, че изобщо е била в библиотеката му в полунощ.

* * *

Катрин знаеше, че Клейборн няма да дойде, но докато стрелките на часовника приближаваха полунощ, тя се чувстваше разочарована. Беше ужасно трудно да присъства на този бал и да не разкрие колко много мрази домакина. Той изглеждаше толкова любезен. Никой не можеше да види чудовището, което живееше в него.

Дори Уини не се издаваше с нищо. Проявяваше твърдост и се преструваше, че всичко в живота ѝ е както трябва да бъде. Понякога Катрин се ядосваше на Уини толкова, колкото и на Евъндейл.

Но тя се усмихваше, смееше се и флиртуваше с всички господа, които я канеха на танц, без да издаде на никой от тях, че не е този, с когото тя копнее да танцува. Поне веднъж искаше да бъде в ръцете на Клейборн и да го гледа с настойчив поглед, докато танцуват на

дансинга. Поне веднъж искаше да я погледне така, както гледаше Франи. Дълбочината на обожанието, което изливаше върху Франи, беше нещо, което всяка жена трябва да изпита поне веднъж в живота си.

Той можеше да е разбойник с много недостатъци, но имаше сърце много по-щедро от тези на някои от мъжете, с които беше говорила тази вечер.

Тя погледна към тефтерчето си. Следващите три танца не бяха заети. Почувства се облекчена. Беше се уморила да се преструва, че се забавлява. Беше твърде разтревожена за Уини, твърде разтревожена, че Евъндейл може да намери недостатък във вечерта, но всичко изглежда вървеше чудесно. Дори ръката ѝ беше по-добре. Лекарят на баща ѝ беше махнал шевовете. Белегът не беше много неприятен. А след като на обществени места винаги беше с ръкавици, малцина някога щяха да го видят.

Но щеше да се зарадва на малък отдих от задълженията си на домакиня. Вървеше към вратите, които водеха на терасата, когато Уини я спря.

— Къде отиваш?

— За малко свеж въздух. Искаш ли да дойдеш с мен?

— Не, благодаря. Радвам се на възхвалите от страна Евъндейл. Той е извънредно доволен от начина, по който вървят нещата тази вечер.

— Радвам се, Уини.

— Трябва да му кажа, че по-голямата част е твое дело.

— Не, недей! Ти ми помогна с планирането. Позволи му да мисли, че всичко е твое дело!

„Ако това го прави по-лесен за съжителстване“, добави тя на себе си и стисна ръката на приятелката си.

— Върви и се забавлявай! Няма да се бавя.

Тя излезе на терасата. Фенерите бяха запалени и тя можеше да види няколко двойки да се разхождат по многобройните пътеки. Никой джентълмен не я беше извеждал на разходка в градината. Не беше съвсем вярно, осъзна тя. Клейборн беше вървял през градината с нея в нощта, когато сключиха сделката си.

Тя се запъти към онази част на терасата, където светлината от лампите не достигаше. Искаше самота, искаше...

— Ще ме удостоите ли с този танц?

Сърцето ѝ почти спря, когато чу гласа на Клейборн. Тя се завъртя и го видя да се крие в сенките като някакъв злодей.

— Какво правите тук? — попита тя.

— Бях поканен.

— Не, да... Знам, че сте получили покана, но не сте се представили.

— Защо да си давам целия този труд, когато вие сте единствената, с която искам да танцувам? Предположих, че рано или късно ще излезете навън, затова чаках.

Люк почти беше изгубил надежда, че тя ще излезе. Беше се взирал дискретно през прозореца и я беше наблюдавал. Тя беше толкова красива тази вечер. Роклята ѝ разкриваше нежните извивки на гърдите ѝ. Музиката се носеше в нощта и за първи път в живота си той искаше да танцува с жена.

Беше наясно, че тя го гледа и го изучава. Беше се облякъл така, сякаш възнамеряваше да присъства, но когато пристигна, вече не виждаше смисъл да минава през цялата досада да бъде в компанията на тези, които не харесваше. Това, което най-много искаше, беше танц с Катрин. И сега щеше да го има.

— Чакате в сенките — тя надзърна зад ъгъла — и надничате през прозорците като някакъв воайор.

— Не е толкова лошо. Просто чаках да се появите и търпението ми беше възнаградено. — Той пое ръката ѝ и я привлече по-близо. — Танцувайте с мен!

— Боже мой, вие сте страхливец!

Като да го беше зашлевила. Той пусна ръката ѝ.

— Не ставайте смешна!

— Минете през предната врата! Танцувайте с мен на дансинга! Посетете бала като джентълмен!

— Посещавал съм бал като джентълмен — изсъска той. — Знам какво мислят за мен. Видях как всички отместиха погледи... освен вас. Те мислят, че ще открадна душите им и децата им.

— Защото не ви познават. Не сте им дали възможност да ви опознаят. Сигурно всичко, което знаят за вас, е, че взимате парите им в игралния дом на Доджър. Разбира се, около вас кръжат клюки и

спекулации. Миналото ви го гарантира. Докато се свивате, докато се криете и бягате...

— Не съм страхливец — каза с усилие той.

Тя вдигна брадичка.

— Тогава го докажете! Или първо се нуждаете от Франи до вас? Това ли чакате? Да имате съпруга, която да застане до вас, за да сте достатъчно силен да излезете от сенките? Смятате ли, че ще бъде по-лесно? Честно ли ще бъде да я заведете в леговището на лъва, без първо да се уверите, че е безопасно?

— Не знаете нищо за това, не знаете какво ще направя или няма да направя.

Тя обви ръката си (ръката, която вероятно му беше спасила живота) около неговата, предлагайки утеха и подкрепа. Беше почти като неговата гибел. Той не искаше симпатията ѝ, не искаше разбирането ѝ. Дори не знаеше вече защо е тук.

— Това е като пиенето на уиски — каза тя тихо. — Първата глътка е горчива, втората не толкова. И накрая започвате да оценявате аромата.

— Можете да пиете уиски в уединението на собствения си дом. Нека танцувам с вас тук, в уединението на градината.

Тя го огледа за миг, докато музиката затихваше и друг рефрен започна да се носи над алеите.

— Много добре. Да бъде така, както искате — каза тя тихо.

И той видя в очите ѝ, чу в гласа ѝ разочарованието, че е избрал по-лесния път.

— Дори да се представя, няма да мога да танцувам с вас.

— Защо?

— Репутацията ви ще бъде съсипана.

— Може би в началото, но след като ви опознаят по-добре, предполагам, че ще гледат на мен с голяма доза благоговение, като на ясновидец.

— Имате изключително доверие в способността ми да ги спечеля.

— Да. — Тя докосна бузата му с облечената си в ръкавица ръка. — Вие спечелихте мен.

Тя задържа погледа му само миг по-дълго, преди да трепне, сякаш е разкрила твърде много.

— Проклетата да сте! — изръмжа той.

После се завъртя на пета и закричи напред. Как смее тя да го предизвиква? Как смее тя...

Как смее да го кара да съжалява, че не е по-добър мъж?

* * *

Когато се върна в балната зала, Катрин осъзна, че го е притиснала толкова силно и че го е отблъснала.

Трябваше да приеме танца в градината, с радост и благодарност, но се беше уморила от това да се крие, когато беше с него, сякаш връзката им беше срамна. Дори срещата им в Кристалния дворец не мина без заблуда. Бяха се престорили, че са просто случайни познати.

И по-лошото беше, че се чувстваше глупаво да продължава да го кани на събития, на които той нямаше намерение да присъства. Дори сега, знаейки, че той няма да се представи, тя продължаваше да се надява...

— Лушън Лангдън, граф Клейборн.

Обявлението отекна из залата като погребален звън. Сърцето ѝ биеше ожесточено, когато погледна към стълбите.

И там беше той, стоеше толкова невероятно горд с предизвикателство в позата.

— Боже мой, какво прави той тук? — попита Уини, внезапно озовала се до Катрин, стискайки ръката ѝ. — Не съм му пращала покана.

— Аз му пратих.

— Какво? Защо? Какво си мислеше?

— Че ме интригува.

Тя проследи как той слиза по стълбите с арогантно изражение, което сега осъзнаваше, че не е нищо повече от уловка. От малък е бил учен как да заблуждава, как да мами, но той не просто прилагаше това, за да получи каквото искаше. Той го обвиваше около себе си като фино ушитото наметало, за да се предпазва.

Беше дошъл, за да ѝ докаже, че не е страхливец.

Лицето му беше неразгадаема маска, точно както онази първа нощ, когато го беше видяла. Сега дебнеше така, както беше дебнал

тогава. Предизвикваше всеки да отхвърли правото му да бъде там и сега тя знаеше, че предизвиква тях, защото се съмняваше в собственото си място в света.

Той искаше, нуждаеше се да го приемат като част от тях, защото беше неспособен сам да се приеме.

Докато го наблюдаваше, я порази фактът, че някак, въпреки несъгласията, тя беше започнала силно да харесва този мъж. Че не иска той да пострада. Че не иска той да загуби тази последна част от достойнството си, за което се държеше.

— След като аз го поканих, аз ще го посрещна — каза Катрин и преди Уини да възрази, Катрин тръгна към новия им гост.

Музиката беше спряла при представянето и още не беше започнала отново. Докато Клейборн си проправяше път през залата, хората се отдръпваха, сякаш сред тях минаваше прокажен. Тя знаеше, че Клейборн вероятно осъзнава реакциите, сведените погледи, страха и тревогата. И все пак не се оттегли. Крачеше напред с елегантността на крал, много повече заслужаващ уважение от тези, които го обкръжаваха.

Когато тя приближи достатъчно, той спря. Ако тя не го беше опознала толкова добре, нямаше да разбере какво му коства този момент. Почти цялата му гордост. Той не беше мъж, който да се прекланя, но все пак за нея почти го направи.

Тя направи реверанс.

— Милорд Клейборн, много се радваме, че успяхте да се присъедините към нас тази вечер.

Той се поклонил леко.

— Лейди Катрин, за мен е голяма чест да бъда поканен.

— Тефтерчето ми за танци понастоящем е празно, но не е обичайно дама да кани джентълмен на танц.

— Един страхливец не би поканил от страх да не бъде отхвърлен.

— Но вие не сте страхливец, милорд.

Тя проследи реакцията му — прокашля се, но не издаде напрежението си и каза:

— Ще ми окажете ли честта да танцувате с мен?

— Честта, сър, е изцяло моя.

Тя протегна ръка към него и когато той я пое, тя даде знак на оркестъра. Нотите на валс започнаха да изпълват залата.

— Надявам се да не танцуваме сами — прошепна той.

— Не ме интересува дали сме сами или не. Интересува ме само, че танцувам с вас.

Той я пое в ръцете си и беше точно така, както си го беше представляла винаги. Тя усещаше силата му, докато я държеше, топлината в очите му, докато се взираше в нея.

Много бавно и внимателно и други започнаха да се присъединяват към тях на дансинга. Катрин подозираше, че си съперничат за близост, за да могат да подслушат какво обсъждат скандалният граф Дявол и лейди Катрин Мабри.

— Утре ще изобилства от клюки за нас — каза той тихо.

— Подозирам, че ще има изобилие от клюки още тази нощ.

— И не ви интересува?

— Ни най-малко. Исках да танцувам с вас от онзи първи бал, който посетихте.

— Изглеждахте толкова млада и невинна онази нощ, облечена в бяло. Кой би помислил, че сте такава беля?

Тя не беше сигурна дали той се стреми да й направи комплимент, или да я обиди, но нямаше значение. Важно беше само, че той явно си спомняше толкова много подробности от онази нощ, колкото и тя.

— Помните в какво съм била облечена.

— Помня всичко за вас от онази нощ. Носехте розови панделки в косата си и перли около шията.

— Перлите на майка ми.

— Стояхте сред ято момичета и се откроявахте не заради красотата ви, която многократно надвишаваше тяхната, а заради отказа ви да бъдете сплашена. Никой никога не ме е предизвиквал като вас, Катрин.

— Никой никога не ме е интригувал като вас, милорд.

Тя се страхуваше, че са преминали границата на флирта.

Последните акорди на музиката преминаха в тишина. Катрин си пое дълбоко въздух.

— Стана ми доста топло. Ще бъдете ли така мил да ме придружите до терасата, където въздухът е по-хладен?

— Ако това е желанието ви.

Тя положи ръка в неговата и закрачи през залата с високо вдигната глава, като смело посрещаше погледи, които бързо се отвърщаха при вида на безвъзвратно унищожената ѝ репутацията. Баща ѝ никога нямаше да разбере, но ако — и когато — брат ѝ се върнеше, щеше да бъде бесен. Тя щеше да се занимава с последиците, когато се наложеше.

Щом излязоха, тя поведе Клейборн към ъгъла на терасата, където можеха да се насладят на някакво уединение, но все още бяха видими. Репутацията ѝ беше на косъм да се срине.

— Реших да не ви карам да ме освобождавате от онзи човек. Но съм решена да удвоя усилията си да убедя Франи, че мястото ѝ е до вас и там ще се чувства удобно. Убедена съм, че тя не толкова има да учи, а по-скоро просто се нуждае да бъде приета и възнамерявам да променя стратегията, като я въведа в този свят бавно, но с повече успех.

— Вие ще удържите вашата част от сделката, без да очаквате аз да спазя моята?

— Колкото и странно да изглежда, чувствам, че през последните седмици станахме... приятели и бих искала да ви помогна в търсенето на съпруга от приятелско чувство. — Независимо високата цена, която трябваше да плати. Тя мислеше, че никога не е харесвала друг мъж така, както харесва Клейборн, че никога не е уважавала друг така, както уважава него и че никога не е била толкова очарована и впечатлена от друг мъж, както е от него.

Но сърцето му принадлежеше на друга, а тя се боеше, че нейното принадлежи на него.

— Това е изключително щедро от ваша страна. Не зная как да ви благодаря.

— Нищо особено. Както уместно посочихте в нощта, когато сключихме сделката, аз не правя много повече от това да я инструктирам какъв е правилният начин да се сервира следобеден чай.

— Напротив, тя придобива увереност под вашето ръководство, която преди ѝ липсваше. Почти се боя, че ще стане твърдоглава като вас.

— Наистина ли искате лекомислена съпруга? Ще се отегчите за нула време.

— Мислите, че знаете какво желая у една жена?

— Вярвам, че зная какво желаете от една жена. Както доказа тази вечер, остават спънки, които трябва да бъдат преодоленни, но нямам съмнение, че ще се справите.

— Напомняте ми на стария джентълмен. Никога не прояви съмнение. Така и не разбрах какво виждаше в мен.

— Виждаше своя внук.

ГЛАВА 16

Виждал е своя внук.

Люк обмисляше думите, докато каретата му трополеше по павираните улици. Скиташе безцелно из Лондон повече от два часа, опитвайки се да подреди мислите си.

Беше си тръгнал скоро след като с Катрин се бяха върнали в балната зала. Нямаше причина да остава. Подозираше, че никоя друга дама няма да танцува с него, но освен това той нямаше желание да танцува с никоя друга, освен с Катрин. А той нямаше повече да рискува репутацията ѝ, като танцува втори валс. Вече беше съсипал името ѝ с един танц и с разходката в градината. Защо тя беше готова да рискува толкова много, само за да види, че е приет в обществото ли?

Приятелство? Бог знаеше, че той би рискувал всичко, включително и живота си, за своите приятели. Те биха рискували не по-малко за него. Но Катрин... какво постигаше тя? Ако прекараше още време в нейната компания, никой достоен мъж нямаше да я вземе за съпруга.

Тази вечер тя се беше отказала от целта на тяхната връзка. По някаква причина беше решила, че човекът не заслужаваше да бъде убит. Люк мислеше, че трябва да е благодарен, задето не беше приел сериозно заръката ѝ първата нощ и не го беше убил.

Но се тревожеше от промяната в намеренията ѝ. Тя не беше безмозъчна глезла и определено беше разумна. Ако смяташе, че някой трябва да бъде убит, то най-вероятно имаше сериозна причина за това. И оставаше въпросът с мъжа, който я следеше. Люк трябваше да поговори с Джим, но първо искаше да се види с Франи.

Каретата спря пред Доджър и Люк слезе. Мина през предната врата. Тук нямаше напрежение, както у Евъндейл. Но това беше неговият дом, тук му беше мястото.

Джак приближи.

— Люк...

Люк вдигна ръка.

— Не сега!

Той имаше цел. Отвори вратата към задните стаи и мина по коридора към стаята, където знаеше, че ще намери Франи. Тя беше потънала в работата си над сметките. Той почука на касата на вратата. Франи вдигна поглед и му се усмихна. Както винаги усмивката ѝ го стопли така, както нищо друго не го топлеше.

— Колко изискано си облечен!

— Присъствах на бал, даван от херцогиня Евъндейл — каза той.

— Не мислех, че си от хората, които посещават събитията на аристокрацията.

— Реших, че е време да започна да разчиствам път за нас.

Тя погледна надолу към сметките.

— Значи ще посещаваме балове?

— Мисля, че ще ти харесат. Весело е и жените носят красиви рокли. Има изобилие от храна и питиета, и от хора.

— Да, много хора, които няма да познавам.

— Ще ги опознаеш. И най-хубавото е, че ще танцуваме — той мина през стаята и протегна ръка. — Танцувай с мен!

Тя вдигна рязко глава.

— Полудял ли си?

— Вероятно. Но отчаяно искам да танцувам с теб.

— Няма музика...

— Мога да тананикам.

Какво му беше станало? Защо имаше огромното желание да танцува с нея?

Тя се засмя мило и се изправи.

— Добре. — Тя обиколи бюрото си. — Доколкото си спомням, трябва да стъпя върху пръстите ти.

Той се засмя. Така старият джентълмен беше танцувал с нея. Беше се погрижил да получат уроци, толкова много уроци. Защо Франи мислеше, че има нужда от още сега? Със сигурност не беше забравила всичко, което беше научила.

— Движенията са същите, но държиш краката си на пода. — Той постави едната ѝ ръка на рамото си, пое другата в своята и положи свободната си ръка на нейната талия.

Той започна да тананика мелодията, която звучеше, докато танцуваха с Катрин. И поведе Франи в ритъма на ужасното си пеене.

Мястото беше малко. Не можеше да я завърти в стаята, но все пак беше достатъчно.

Въпреки че Франи беше в ръцете му, не изпитваше напрежение, умът му не предлагаше чувствени картини. Каза си, че е, защото когато погледне към нея, той вижда само копчета и плат. Когато погледнеше към Катрин, се появяваше напълно различна гледка. Виждаше ясно възвишението на гърдите ѝ, нежната извивка на шията ѝ. Виждаше усмивката ѝ. Радостта се отразяваше в сините ѝ очи.

Той спря да танцува и много нежно притегли Франи по-близо. Обви брадичката ѝ, сякаш беше направена от най-фин порцелан, сякаш можеше лесно да се счупи. Видя как очите ѝ се разшириха леко и езикът ѝ се стрелна, за да навлажни долната ѝ устна. Усети приятно туптене ниско в корема си.

Люк наведе глава, очите на Франи се затвориха и много нежно я целуна, преди тя да се отдръпне.

— Ето, не беше толкова зле, нали? — попита той.

Не беше особено задоволително, но това щеше да дойде с времето, когато тя се запознаеше с физическата природа на мъжете.

Тя поклати глава.

— Не, изобщо.

— Обожавам те.

— Зная.

Той погали с палец долната ѝ устна. Би трябвало да иска да се наведе за още една целувка. Бог знаеше, че никога не му беше достатъчен вкусът на Катрин. И все пак това, което той и Франи бяха споделили, изглеждаше... подходящо.

Подходящо. Не страстно, не пламенно, не всепоглъщащо.

Цивилизовано. Не варварско, не животинско, не необуздало.

Правилно. Не скандално, не повод за шепот, не безчестно.

— Какво има? — попита Франи.

И той осъзна, че се мръщи. Веждите му бяха сбърчени толкова дълбоко, че щеше да си докара още едно от заслепяващите си главоболия.

Той поклати глава, освободи Франи и отстъпи назад.

— Нищо. Съвсем нищо.

Но нещо беше ужасно грешно, защото той се съмняваше в любовта си към Франи, нещо, което никога не беше правил.

— Катрин беше ли на бала? — попита Франи.

— Беше.

— Танцува ли с нея?

Той се обърна леко встрани.

— Да.

Защо се чувстваше гузен? Не беше спал с нея. Беше невинен танц. Но той не го беше усетил така.

— Какво носеше тя?

— Каквото и всички дами. Бална рокля.

— От теб ще стане ужасен репортер за светски събития. — Франи се върна на стола си зад бюрото. — Ще се обзаложа, че е изглеждала красива.

— Няма да заложа срещу теб, защото тя винаги изглежда красива.

— Защо не е омъжена, как мислиш?

— Защото е твърде своеволна, упорита и склонна да спори. Един мъж иска спокойствие у дома си, а с нея никога не би намерил мир.

— Значи смяташ, че с мен ще бъде спокойно?

— Да.

— Това ли искаш? Спокойствие?

— Искам доволство.

— Намиращ ли ме за скучна?

— Не, разбира се.

— Понякога се чудя, понякога се страхувам, че съм. Седя тук с всички тези цифри, а те изглеждат толкова безинтересни.

— Нищо у теб не е безинтересно. Чакам с нетърпение времето, което ще прекарваме заедно. — Той седна на стола срещу нея. — Изглежда имаме толкова малко от него напоследък.

Почукването на вратата сякаш подсили думите му. Люк погледна през рамо и видя Джим да стои несигурно на прага.

— Не исках да ви прекъсвам, но Джак каза, че не е могъл да привлече вниманието ти по-рано, а аз имам нещо, което мисля, че ще те заинтересува.

— Какво? — попита Люк.

— Мъжът, който следеше лейди Катрин. — Сърцето на Люк заблъска в гърдите му и всичко останало внезапно изглеждаше маловажно.

— Къде е?

Джим килна глава настрани.

— В кабинета на Джак.

Люк изскочи от стаята.

— Как го откри?

— Лейди Катрин тичаше наоколо като побъркана тази сутрин, за да се погрижи за приготовленията на бала, на който е домакиня тази вечер. — Джим влезе в стаята и посочи към един смугъл мъж с тъмна коса, който седеше в стол и мачкаше ръба на шапката си. — Мистър Еванс тук едва смогваше да я догонва.

Едрият слуга на Джак очевидно стоеше на пост. Кимна веднъж и дискретно напусна стаята, затваряйки вратата след себе си.

— Той беше много отзивчив, откакто прекара няколко часа в тъмницата — обясни Джим.

— Злоупотреба с власт, т'ва е. Да ма заключиш, кат не съм напра'ил нищо лошо.

Люк седна на ръба на бюрото на Джак, изучавайки мъжа.

— Знаеш ли кой съм аз?

— Клейборн — направо изплю мъжът.

— Знаеш ли, че съм убил човек?

— И аз. Не е много трудно.

— Искам да кажа, скъпи приятелю, че харесвам лейди Катрин и не искам негодници като теб да я следят.

— Не съм я наранявал.

— Това е единствената причина още да дишаш. Искам да отговориш и ако не получа отговор, няма да съм толкова нежен като Скотланд Ярд. Ясен ли съм?

Еванс преглътна и кимна. Той беше побойник, а побойниците лесно се поставят на мястото им.

— Защо я следеше? — попита Люк.

— Беше ми платено.

— От кого?

— Изискан джентълмен.

— Кой?

— Не знам името му. Нае няколко от нас.

— Наел е няколко от вас, за да правят какво?

Той вдигна рамене по начин, по който човек би избегнал удар.

— Да следим хора.

— Хайде, друже! — каза Джим с властен глас. — Кажете на Негова светлост всичко, без той да трябва да задава всички въпроси!

— Какви точно хора следяхте? — попита Люк.

— Лейди Катрин, както той каза — той посочи Джим, — една херцогиня и вас.

— Коя херцогиня следяхте?

— Не знам. Не съм я следил аз. Другите я следиха. Знам, че е жена на джентълмена. Той смяташе, че се е хванала с нещо не добро.

— Защо искаше да следите лейди Катрин?

— Не знам. Искаше да знае къде ходи, с кого се среща, к'во прави. И му казах. Повечето скучни работи — пазаруване и таквиз.

— Ето, виждаш ли? — попита Джим. — Аз не съм единственият, който мисли, че е скучна.

Люк обърна глава и изгледа кръвнишки Джим. Джим вдигна ръце, сякаш се предава.

— Съжалявам! Но почувствах, че трябва да го отбележа.

Люк отново се обърна към Еванс.

— Ти ли си един от мъжете, които ме нападнаха преди няколко нощи?

Шапката на мъжа почти изчезна в огромните му ръце, толкова силно я стискаше. Отговорът беше достатъчен за Люк.

— Трябваше ли да ме убиеш?

Еванс кимна рязко.

— А лейди Катрин?

Еванс вдигна глава и очите му бяха кръгли.

— Не, кълна се! Не знаех даже, че е там, докато не изскочи от каретата. Не я следях нощем, щото нали е дама и всичко. Реших, че вече е в леглото.

— Каза ли на работодателя си?

Еванс поклати бързо глава.

— Беше достатъчно ядосан, че не сме свършили работата както трябва. Не исках да си навличам още ядове.

— Къде се срещяхте?

— Никъде. Той винаги ни намираше.

— И не знаеш кой е той?

— Съжалявам!

— Да, обзалагам се, че съжالياваш. — Люк обмисли това, което беше научил. Не се връзваше. Нещо липсваше. Защо да следи херцогиня? И коя херцогиня? — Херцогинята, която следяхте, виждали ли сте я с лейди Катрин?

— Почти всеки ден. Бяха гъсти като две грахчета в шушулка.

— И ти не смяташе, че това си струва да се спомене?

Мъжът сви рамене.

— Ако са били заедно, само един от вас е бил нужен да ги следи, но все пак двама са взимали парите, нали? — попита Джим.

Еванс въздъхна и кимна, сякаш беше дете, хванато да отмъква курабийки. Но Люк имаше по-голяма тревога. Той се смъкна от бюрото, отиде при Джим и попита с тих глас:

— Катрин прекарва много време с херцогиня Евъндейл. Виждал ли си я в компанията на друга херцогиня?

Джим поклати глава.

— Ако бях, щях да ти кажа преди.

— Не виждам смисъл. Защо Евъндейл...

Вратата се отвори и Джак нахълта вътре, протегнал къс хартия.

— Това дойде за теб току-що.

Люк го взе. Печатът беше счупен.

— Чел си го.

— Трябваше да знам дали е толкова спешно, колкото твърдеше мъжът, който го донесе.

Люк му се намръщи, после разгъна писмото.

Стомахът му се сви.

Нуждая се от вас у Евъндейл.

Доведете доктор Грейвс!

Бързо!

К.

Люк беше оставил Джим да се погрижи за Еванс и се беше отправил към Евъндейл, като се беше отбил набързо до дома на Бил, за да го предупреди, че се нуждае от услугите му. Бил беше дошъл със собствена кола, за да не зависи от Люк за превоза. Франи също беше дошла. Люк не знаеше какво да очаква, но се беше страхувал от най-

лошото. Едва не падна на колене от облекчение, когато осъзна, че херцогинята, а не Катрин се нуждае от услугите на Бил.

Сега Люк седеше на пейка до Катрин пред спалнята на херцогиня Евъндейл. Беше я зърнал само за миг, преди Бил да изгони всички, освен Франи, от стаята. Ако Люк не знаеше коя е тя заради тревогата на Катрин за нея, никога нямаше да познае, че това е херцогинята.

— Името, което накрая щяхте да ми дадете, ако не бяхте променили решението си тази вечер, щеше ли да принадлежи на Евъндейл? — попита той тихо.

Катрин кимна. Сълзи извираха от очите ѝ.

— Допускам, че не за първи път използва юмруците си върху съпругата си.

Използвал юмруците си, после избягал. Несъмнено у Доджър.

Катрин поклати глава.

— Но сега е най-зле. И вината е моя. Той беше недоволен, че бяхте в дома му. Трябваше да се сетя. Той е такъв властен звяр. Уни трябва да се отчита за всяка минута от деня си. А името ви не беше в списъка с гости, но аз исках да танцувам с вас в залата. Колко глупаво и егоистично. Трябваше да излъжа и да ви кажа, че е отнел добродетелта ми и тогава всичко щеше да е свършило.

— Не е лесно да се живее с лъжа, Катрин. — Той знаеше тази истина достатъчно добре.

— А мислите ли, че е лесно да знаете, че сте виновен за смъртта на приятел?

— Тя още не е мъртва. Не я отписвайте толкова лесно! Бил е много добър в това, което прави.

— Две от съпругите на Евъндейл са мъртви. Никога няма да си простя, ако и Уни умре. Защото бях страхливка и изчаках. Колкото и да исках да бъде свършено, започнах да се тревожа как ще се чувствам след това, как ще се понасям. А сега вижте какво стана с нея!

— Катрин, вината не е ваша.

— Моя е. Както обясних.

— Какво сте направили, скъпа? Изпратили сте покана на човек, когото той не е очаквал. Аз убих мъж и никой не използва юмруци срещу мен. — Той постави ръце около нея, привлече я по-близо и

целуна слепоочието ѝ. — Наказанието му не отговаря на вашето престъпление.

Катрин изпита такава утеха от близостта на Клейборн. От мига, в който прислужницата на Уини се беше появила в дома на Катрин, плачейки, Катрин се страхуваше от най-лошото и не се беше поколебала да прати за Клейборн, повече заради себе си, отколкото заради Уини. Знаеше, че може да извлече от неговата сила. Знаеше, че ще намери утеха в присъствието му.

— Колко рани от нож са необходими, за да бъде убит човек? — попита тя.

— Само една, ако бъде нанесена както трябва. Но използването на нож прави убийството много лично, Катрин.

— Тогава с пистолет би било по-добре.

— Само ако сте много добър стрелец.

Тя се измъкна изпод ръката му и събра смелостта си.

— Можете ли да ме научите да бъда добър стрелец?

— Бих могъл. Но не виждам нужда. Аз ще се погрижа за това.

Той пое ръката ѝ и погали с палец кокалчетата ѝ, после го прокара по опакото на дланта ѝ. Беше толкова прекрасно, толкова нежно, толкова успокоително.

— Мислех, че сте звяр — каза тя тихо.

— По-скоро дявол, не мислите ли?

А, да. Граф Дявол. Тя не можеше да си спомни кога за последен път беше мислила за него по този начин.

— Защо убихте онзи мъж?

— Защото нарани Франи.

Катрин се опита да си спомни всичко, което се беше случило.

— Тя трябва да е била дете по онова време.

— Наистина беше. И въпреки живота, който беше водила, до онзи момент беше много мило и невинно дете.

— Убили ли сте някой друг?

Той бавно поклати глава.

— Но ще убиете Евъндейл.

Той кимна отсечено.

— Ще можете ли да живеете с тази вина?

Той изтри сълзите от бузата ѝ с палец.

— За това ще се тревожа аз.

— Казахте, че искам от вас да се откажете от последното късче душа, което носите.

— Останала е само една малка частица. Няма да е голяма беда да се откажа от нея.

Но тя се страхуваше, че ще бъде огромна беда. Че това би го променило невъзвратно и би го превърнало в мъж, когото не би могла повече да обича. Боже мой, кога се беше влюбила в него? Имаше ли определен момент, или просто беше следствие от много моменти?

— Беше по-лесно да ви помоля да го направите, преди да ви познавам — каза тя.

— А за мен е по-лесно да го направя сега, защото ви познавам по-добре.

Вратата на спалнята се отвори. От нея излязоха навъсеният доктор Грейвс и Франи. Катрин се изправи, очаквайки най-лошото.

— Тя ще се възстанови, но ще са й нужни много грижи — каза доктор Грейвс. — Била е ужасно малтретирана по много интимни начини.

Катрин кимна. Уни беше в съзнание известно време. Изпитваше ужасна болка, страдаше и се оплакваше от нещата, които съпругът ѝ я беше карал да изтърпи — беше я изнасилвал, беше я бил и се беше стремил да пречупи духа ѝ. Боеше се, че е успял с последното.

— Мога да се грижа за нея.

Клейборн събра всички по-близо.

— Може ли да пътува?

Очите на доктор Грейвс се разшириха.

— Да, но не далеч.

— Няма нужда да ходи далеч. — Клейборн въздъхна. — Евъндейл е наредил Катрин да бъде следена. Той е отговорен и за нападението ни онази нощ.

— Какво? — попита Катрин. — Откъде знаете всичко това?

— Джим хвана един от разбойниците, които херцогът е наел да ви следят. Обсъждахме въпроса с него, когато получих бележката ви. Трябва да се справим с Евъндейл, но не тук, не в Лондон, където е възможно да има опасности, с които не съм наясно. Планът ми е следният: Ще накараме хората да вярват, че отвеждаме херцогинята в моето провинциално имение. Вие трябва да дойдете с нас, Катрин. Евъндейл ще дойде първо при вас, за да търси съпругата си.

— Но баща ми...

— Ще се грижат за него. Той няма да пострада.

Тя му вярваше напълно и безрезервно.

— Ще направим размяна — продължи той. — Бил, отведи дамите в твоя дом, където с лейди Катрин можете да се грижите за херцогинята! Аз ще замина за Хедъруд. Евъндейл със сигурност ще ме последва там, ако оставя достатъчно следи. Смятам лично да се погрижа за нещата.

— Ами Уит? — попита Катрин.

Грейвс я погледна.

— Кой е Уит?

— Наследникът на Евъндейл — отговори Клейборн, преди тя да успее. — Ще вземем момчето с нас. Предлагам да действваме бързо. Бил, ще ми помогнеш ли да подготвя херцогинята за пътуване?

— Да, разбира се.

— Катрин, вземете детето! — каза Клейборн. — Помнете, искаме да изглежда така, сякаш всички отиваме в провинцията.

Катрин кимна, умът ѝ препускаше.

— Добро момиче — каза той, преди бързо да изчезне в спалнята на Уини с доктора.

— Ще ви помогна да вземете момчето — каза Франи. — Докато се движим из къщата, трябва да обсъждаме шумно нашето отиване в Хедъруд.

Катрин сграбчи ръката ѝ.

— Клейборн ще се изправи срещу Евъндейл сам.

— Така изглежда, да.

— Не мога да го оставя да отиде сам, Франи. Аз го забърках в тази каша.

— Той няма да постави други на риск. Не е в стила му. Няма да ви позволи да отидете с него, ако това мислите.

— Няма да му оставя избор. Ще се грижите ли за Уини вместо мен?

— Катрин...

— Започнах да го харесвам, Франи. Не съм заплаха за вас. Знам, че сърцето му е ваше, но не мога да понеса мисълта да се изправи срещу Евъндейл сам. Знам, че мога да направя много малко, освен да бъда до него, но трябва да бъда до него. Можете ли да разберете?

— Помислихте ли за репутацията си, ако преминете през тази лудост? Ако пътувате с него сама?

— Кой ще знае, че съм заминала, ако просто кажем, че съм с вас и Уини? Слугите му няма да знаят коя съм. Ще мислят, че съм някоя повлекана. Името ми няма нужда да бъде свързвано с него. — Тя се пресегна и стисна ръката на Франи. — Наистина ли искате да се изправи срещу това сам?

Франи поклати глава.

— Не. Планирах да отида с него, всъщност. Но вие сте права. Вие сте по-добрият избор. Аз ще се грижа за Уини, а вие се грижете за Люк! — Тя стисна ръката на Катрин толкова силно, че Катрин едва не извика. — Не го оставяйте сам, особено нощем! По някаква причина той не се чувства добре в Хедърруд. Евъндейл няма да е единственият демон, с когото ще се срещне.

Катрин откри някакъв подтик в гласа на Франи. Видя в очите ѝ разрешение за нещо отвъд това, което обсъждаха, но преди да може да поиска потвърждение, чу вратата на спалнята да се отваря.

— Вие вземете Уит! — каза Франи. — Аз ще пътувам с Бил до дома му, за да подготвя всичко, когато Люк реши, че е безопасно.

Катрин кимна и се отправи към детската стая. Толкова много имаше да се направи, а за да успее планът, трябваше всичко да си е на мястото, преди Евъндейл да се прибере.

Нещата се задвижиха много бързо. Катрин намери прислужницата на Уини и я инструктира да събере малка чанта дрехи за херцогинята, която ще отиде в провинциалното имение на Клейборн да се възстановява. После Катрин опакова малка чанта за Уит. Докато слугите качваха чантите в чакащата карета на Клейборн, тя събуди Уит и изнесе навън малкото момче. Клейборн се присъедини към нея, носейки Уини, завита в одеяла.

Той държеше Уини в скута си, опитвайки се да осигури допълнителен буфер между нея и друсащата карета. От време на време младата жена изстенваше и Уит сумтеше.

Бяха се отбили в дома на Катрин и тя беше натъпкала обикновена рокля, нощници и бельо в една чанта за себе си. После беше отишла да види баща си. Той беше буден или поне очите му бяха отворени.

— Уини беше ранена. Заминава за провинцията, за да се възстанови и аз отивам с нея. Моля те, не се тревожи! Ще се оправя. И ще се върна след няколко дни. — Тя го целуна по челото. — Не си отивай, докато ме няма!

Беше оставила подробни инструкции на слугите. Не че те наистина се нуждаеха от такива, тъй като вече повече от година се грижеха за него.

Катрин повдигна внимателно завесата на каретата и се взря навън. Виждаше къщи с евтини квартири.

— Колко сигурен сте в своя план?

— Колкото мога да бъда — каза Клейборн.

Каретата спря рязко. Вратата се отвори. Там стоеше доктор Грейвс. След като Клейборн прехвърли Уини в неговите ръце, Грейвс се обърна. После Франи застана на вратата, протягайки ръце за Уит.

Клейборн се обърна към момчето.

— Не се страхувай! Те ще се грижат за теб, а ти ще се грижиш за майка си. Разбираш ли?

Детето кимна.

— Добро момче. — Клейборн го отведе до вратата, където Франи го пое в ръцете си. Тя погледна към Катрин, кимна й едва забележимо и се отдалечи.

А после там застана слугата, протегнал ръка за Катрин. Тя вдиша дълбоко и издиша.

— Идвам с вас.

— Не бъдете глупава! — каза Клейборн.

Тя се пресегна, сграбчи дръжката и тръшна вратата, почти прищипвайки слугата. Катрин се настани назад с упорито скръстени ръце.

— Няма да позволя да се изправите срещу това сам.

— Мили боже, Катрин, той няма да е в приятно настроение.

— Не ми пука.

— Вероятно ще му причиня неща, които няма да одобрите.

— Наистина ли смятате, че след като съм видяла какво е направил с приятелката ми, че има нещо, което не бих одобрила да му причините?

— Вашата репутация...

— Всички слуги тук вярват, че Уини пътува с нас. Колкото до слугите във вашето имение, допускам, че ще бъдат дискретни. Доколкото мога да преценя, Евъндейл е единственият, който може да ни създаде някакъв проблем, а допускам, че вие ще се справите с него.

— Би трябвало да ви метна на рамо...

— И да целунете голото ми дупе? Вие не ме плашите, лорд Клейборн. Няма да нараните жена, дори животът ви да зависи от това. За разлика от Евъндейл, който би ударил съпругата си, само защото не харесва цвета на роклята ѝ. Няма да остана тук.

Той изруга звучно, даде сигнал на слугата си и няколко секунди по-късно каретата подскочи напред.

— Вие сте най-вбесяващата жена, която съм имал нещастията да познавам — каза той през стиснати зъби. После се премести, пое ръцете ѝ и притисна устни до голите ѝ кокалчета. — И най-смелата.

— Ако бях толкова смела, никога нямаше да ви замеся.

Той седна до нея и я притегли към себе си.

— Не трябваше да се налага вие да се погрижите за този проблем.

— Тя е най-скъпата ми приятелка в целия свят.

— Ще направим каквото можем, за да спасим репутацията ви.

— Интересува ме само да се справим с Евъндейл. Какви са плановете ви за него?

— На първо място той трябва да ми даде някои отговори. В зависимост от това какви са те, може да се опитам да го вразумя.

— А ако не даде отговори или не може да бъде вразумен?

— Хедърруд е доста голямо имение. Човек може лесно да се изгуби и никога да не бъде намерен.

ГЛАВА 17

Каретата спря пред фамилното имение на Клейборн на следващата вечер в много късен час. Слугата отвори вратата.

— Останете тук! — нареди Клейборн.

— Няма да бъда принуждавана...

Той въздъхна нетърпеливо.

— Катрин, вярвате ли ми?

— Вие вярвате ли ми?

— Бих ви поверил живота си — отвърна той.

Боже мой, тя не беше очаквала да ѝ стовари това бреме. Какво правеше тя тук? Как ги беше довела до този момент?

— Смятам, че нещата между нас ще вървят много по-добре, ако просто обяснявате причините за вашите заповеди — му каза тя. — Не искам да причинявам затруднения, но не искам и да бъда държана в неведение.

— Много добре. Ще пратя повечето от слугите си в селото по две причини — защото искам да са в безопасност, а по този начин ще подобрим вероятността да запазим репутацията ви. Затова искам да останете скрита, докато заминат. Ще останат само икономът и неколцина слуги.

Тя кимна и се настани отново в каретата.

— Ще чакам търпеливо, като добро малко момиче.

Той се засмя тихо.

— Имам чувството, че не сте били добра и за един ден в живота си.

Преди да може да го порицае за тази неправилна преценка за нея, той беше изчезнал. Не беше позволил да бъде видяна в никоя от странноприемниците, в които бяха спирали, за да сменят конете и да купят храна. Той винаги взимаше прекалено количество храна, сякаш имаше да храни няколко души. Ако Евъндейл спреше там, където и те, и ако разпиташе за подробностите, щеше да мисли, че Уини е била в каретата. Уини и Уит.

Щеше да бъде много разгневен, когато откриеше, че е бил измамен.

Катрин чу цвилене на коне и трополенето на колелата на карета и каруца. Допускаше, че слугите ще използват всички необходими превозни средства, за да стигнат до близкото село. Тя нямаше намерение да изгони всички. Но Клейборн беше прав. Там щяха да са в по-голяма безопасност.

Минутите се влачеха бавно. Най-после тя чу шум откъм багажника и предположи, че слугата взема чантите — на Клейборн и нейната. Вратата се отвори и тя извика тихо.

— Добре ли сте? — попита Клейборн.

Тя усети лека ирония в гласа му.

— Да, напълно.

Той протегна ръка.

— Тогава елате!

Тя сложи ръка в неговата, усети как силните му пръсти се сключват около нейните и всичките ѝ съмнения и грижи се разсеяха. Това беше Клейборн. Той беше преживял много по-лоши неща, отколкото мерзавец като Евъндейл.

Заедно щяха да се погрижат Уини да бъде в безопасност завинаги.

Катрин излезе от каретата. Въпреки че се виждаше само силует, можеше да се каже, че къщата е огромна. Тя постави длан върху ръката му и му позволи да я придружи, а слугата бързаше напред с чантите им.

— При нормални обстоятелства гостите спят в източното крило, семейството в западното. Но тези обстоятелства едва ли са нормални. Наредих слугата да остави нещата ви в спалнята до моята. Искам да сте близо, Катрин, за да съм сигурен във вашата безопасност. Няма да се възползвам.

Последното беше казано тихо, с нотка съжаление. Тя не можеше да отрече, че и тя изпитва малко разочарование.

— Е, не е като да не съм прекарала нощта в леглото ви — каза тя.

Той се спъна и тя се пресегна, за да му помогне да запази равновесие. Когато възвърна стабилността си, той каза:

— Играете много опасна игра, лейди Катрин Мабри.

Твърде късно беше осъзнала този факт. Но нямаше да се оттегли сега. Щеше да направи всичко необходимо, за да постигне целта си.

— Мислите ли, че трябва да използвам фалшиво име, докато съм тук?

— Имате ли нещо предвид?

Бяха стигнали стълбището и се заизкачваха нагоре към вратата.

— Какво беше името ви като дете? Преди граф Клейборн да ви открие? — попита тя.

— Локи. Люк Локи. Бях много сръчен в отключването на ключалки^[1]. Почти всички ние бяхме сираци и не знаехме истинските си имена. Но Фейгън настояваше дори тези, които ги знаеха, да ги сменят. Когато идвах при него, те започваха живота си наново. Е, какво бихте искали да бъде името ви?

Сега, когато зависеше от нея, тя не можеше да измисли нищо.

— Аз нямам умения. Какво бихте предложили вие?

— Харт^[2]. Заради благородното ви сърце, което ни доведе до това приключение.

Той отвори вратата.

— Така ли го виждате? — попита тя. — Като приключение?

— Засега.

Тя влезе във фойето. Дървеният под блестеше. Бюстове и статуетки украсяваха масичките. По стените висяха картини. Не ги очакваше иконом.

— Казах на останалите слуги, да не се появяват, освен ако не са повикани.

— О! Можете да го кажете, вместо да ме оставите да си измислям фалшиво име.

Той се усмихна топло.

— Никога не се знае кога може да ви потрябва едно фалшиво име.

— Мисля, че ми се присмивате.

Той стана сериозен.

— Никога не бих ви се присмял, Катрин.

— Не сте ли поне малко загрижен какво ни очаква с Евъндейл?

— Имаме малко време. Няма нужда да се тормозим, докато не настъпи моментът. Нека ви покажа стаята!

Беше както й каза — точно до неговата. Тя го разбра, защото вратата, разделяща стаите им, беше отворена и се виждаше как слугата изважда нещата на Клейборн. Чудеше се дали е извадил и нейните.

— Предполагам, че не сте оставили слугини — каза Катрин.

— Не. Нежният пол е наречен така неслучайно — той вдигна пръст. — Знам, че вие сте изключение. Ако се нуждаете от помощ за събличането — той прочисти гърлото си, — ще направя каквото мога.

— Ще се справя. Вече бях в леглото, когато прислужницата на Уини дойде да ме вземе. — Тя разпери ръце. — Както виждате, съм облечена възможно най-просто, защото трябваше да се облека, колкото е възможно по-бързо.

— Ако искате да се изкъпете, ще накарам слугата да донесе гореща вода.

— Бих искала — каза тя, — преди да си легна. Точно сега трябва да ви призная, че съм доста гладна.

— Съжалявам, но пратих готвачката в селото. Един омлет ще е достатъчен ли?

Тя се усмихна.

— Напълно. Благодаря.

* * *

Люк знаеше, че трябваше да бъде по-убедителен. Трябваше да настоява Катрин да остане, но стореното — сторено. Той не можеше да отрече, че изпитваше известна гордост (незаслужена, разбира се) да й показва различни стаи, докато я придружаваше към кухнята. Наследството на Клейборн беше огромно.

Нито можеше да отрече удоволствието, което му носеше възможността да й приготви омлет, или пък колко се наслаждаваше тя да го гледа от мястото си на голямата маса, където слугите обикновено сядаха да хапнат набързо и да разменят малко клюки. Той смяташе да се изправи срещу Евъндейл сам. Просто трябваше да убеди Катрин да замине. Но не бързаше да го направи.

— Кога мислите, че ще пристигне Евъндейл? — попита тя.

Той усети тревогата в гласа й. Не мислеше, че е уплашена. Загрижена, може би. Той наля чаша червено вино и й я подаде.

— Изпийте това! Ще ви помогне да се отпуснете.

Тя го изпи, без да спори. О, да. Тя изобщо не беше толкова спокойна, колкото изглеждаше.

— Няма да се появи скоро — увери я Люк, припомняйки си един друг случай, в който ѝ беше приготвил омлет. — Пратих бележка до Джак. Той ще го отрупа с алкохол. Това би трябвало да го забави с ден, а подозирам, че на Евъндейл ще е нужен още един ден поне, за да си вдъхне смелост и да дойде тук.

Той изсипа омлета в чиния, която постави на масата.

— Все още ли не сте усвоили приготвянето на два едновременно? — попита тя с вдигната вежда.

— Боя се, че не.

Тя отрязва хапка от омлета и загледа Люк.

— Вие изобщо не се тревожите, нали?

— За Евъндейл? Не. Щях да се чувствам по-удобно, ако вие не бяхте тук.

— Няма да ме убедите да замина и няма да изпия достатъчно вино, за да изгубя разсъдъка си.

— Някога пили ли сте толкова много?

Тя кимна и му се усмихна дяволито.

— В нощта преди Уини да се омъжи за Евъндейл, всъщност. Останах с нея и взехме няколко бутилки от винарската изба на баща ѝ. На следващия ден бях изключително нещастна. Мислех, че може да ми стане лошо в църквата.

Той ѝ се усмихна сардонично.

— Имал съм много случаи, в които ми е ставало лошо. — Той отрязва парче омлет. — Тя обичаше ли го?

— Мисля, че я беше омаял. Може да бъде доста очарователен. Честно казано, имах основание да вярвам, че има интерес към мен, преди да прехвърли вниманието си към Уини.

Стомахът на Люк се сви и апетитът му изчезна. Щом помислеше за Катрин с мъж като Евъндейл...

— След нощта, когато се появихте на бала, спря да се отбива. — Тя извика изненадано и очите ѝ се разшириха. — Мили боже, нали не допускате, че е променил решението си, защото бях дръзка, когато вие ме погледнахте?

— Допускам, че е възможно.

— Повече от възможно, бих казала. Той не би искал жена, която да му се опълчва. Изглежда ви дължа повече, отколкото осъзнавам.

— Не ми дължите нищо, Катрин.

— Нашата уговорка не беше такава.

— Както казахте на бала, ние станяхме приятели. Затова като приятел, ще ви отърва от проблема с Евъндейл.

* * *

Час по-късно, докато Катрин четкаше косата си след банята, тя си призна, че се е наслаждавала на късната им нощна вечеря в кухнята. Отпускаше се, докато минутите течаха и не толкова заради виното (беше изпила повече, отколкото възнамеряваше), колкото заради способността на Клейборн да я разсейва от предстоящите събития. Бяха говорили за незначителни неща — за дъжда, който беше завалял, докато се хранеха, за изкусно изработените мебели, които бяха в семейството от три поколения, за портретите, нарисувани от най-известните художници. Обеща ѝ да ѝ покаже земите си на следващия ден.

— Ще има време — каза той.

Тя беше благодарна, че е дошла и че имаше това време с него насаме. Само за тях двамата.

Продължаваше да мисли за коментара на Франи, че Катрин е подобрият избор да го придружи и настояването ѝ Катрин да се грижи за него. Тя не се съмняваше, че Клейборн обича Франи, но наистина се съмняваше, че Франи го обича така силно, както той заслужаваше... така дълбоко, както го обичаше Катрин.

Оставяйки четката, тя осъзна, че никога няма да има такава възможност отново. След като се изправеха срещу Евъндейл или той се изправеше срещу тях, след като въпросът бъдеше уреден, щяха да се върнат в Лондон. Сделката им щеше да е приключена и Клейборн нямаше да бъде нищо повече от име, написано на ръка върху поканите за баловете ѝ.

Катрин знаеше, че след като е танцувала в ръцете на Клейборн, репутацията ѝ несъмнено е съсипана, дори никой никога да не разбере, че е пътувала сама с него.

Онази първа нощ той ѝ беше казал, че цената да танцува с дявола, е да живее в ада. Е, тя беше танцувала с него и ако адът се задаваше, тя искаше нещо много повече от един танц.

Той спеше в стаята до нейната. Близо. Толкова близо.

Но тя знаеше без никакво съмнение, че той няма да дойде при нея. Че няма да се възползва от близостта ѝ. Той беше разбойник и джентълмен.

Той беше мъжът, в когото тя се беше влюбила лудо. И ако можеше да има само една нощ с него, щеше да направи така, че да ѝ стигне за цял живот.

* * *

Люк стоеше до прозореца в стаята си, взирайки се навън в нощта. Беше се изкъпал по-рано и сега не носеше нищо, освен копирена роба. Беше се надявал топлата баня да му донесе покой, но никога не беше спал добре тук. И за да бъдат нещата още по-лоши, той не можеше да спре да мисли, че Катрин е в съседната стая. Какво го беше обладало, да отстъпи на настояванията ѝ и да ѝ позволи да го придружи?

Той не мислеше, че тя ще бъде в опасност. Чувстваше се напълно уверен, че може да се справи с Евъндейл. Но беше безразсъдно да я води тук. Още повече след като осъзна истината — той я искаше до себе си.

Тя го беше въвлякла в тази ситуация и беше решена да се изправи срещу нея заедно с него.

О, само ако и неговите мотиви бяха толкова безкористни. Но не, те бяха напълно егоистични. Щом се справеше с Евъндейл, частта на Люк от сделката им щеше да бъде изпълнена и Катрин нямаше да бъде нищо повече от дама, която среща случайно на балове. В случай че той и Франи посещават балове. Нямаше да я принуждава, ако Франи не искаше. Така че Катрин може би изобщо нямаше да бъде част от живота му.

Той се изненада от отчаянието, което точно тази мисъл му донесе.

Не можеше да отрече, че я харесва. Наслаждаваше се на компанията ѝ. Удивляваше се на смелостта ѝ, на верността към приятелката ѝ. Възхищаваше се на начина, по който носеше бремето си, без да се оплаква. Обожаваше извивката на шията ѝ, на пълнотата на устните ѝ...

Той изстена и заби пръсти в ръба на прозореца. Щеше да се хвърли през него, защото преди да люби Франи за първи път, искаше да примами друга жена в леглото си, а вече беше помолил Франи да се омъжи за него. Но тя още не беше негова съпруга. Дори не беше негова годеница. Тя беше просто жената, която той обожаваше, тази, с която винаги си беше представял, че ще прекара живота си. Той притисна чело към ъгъла на прозореца. Беше ли обожанието любов?

Познаваше Франи много повече години, отколкото Катрин, но точно в този момент не можеше да си спомни формата на устните ѝ. Цвета им. Тъмночервени ли бяха, или розови? Тези на Катрин бяха като червеното на ябълка, току-що паднала от дърво.

Нямаше причина Катрин да заема толкова голяма част от мислите му, след като Франи беше тази, която той искаше за съпруга.

Но Бог да му е на помощ, той желаше Катрин.

И не само физически. Той очакваше с нетърпение разговорите им всяка вечер. Нейната усмивка караше сърцето му да бие малко по-бързо. Той искаше да опознае всичко у нея — не само извивките на тялото ѝ, а и интелекта ѝ. Тя го очароваше, изкушаваше и подмамваше така, както никога не беше очарован, изкушаван или подмамван досега. Втълпяваше си, че причината е, че тя е нещо ново, докато с Франи се познават цял живот. От първия миг, в който я беше забелязал на онзи бал преди години, когато се беше взрял в очите ѝ, бе помислил, че ако все още притежаваше душа, то неговата е срещнала сродна в лицето на Катрин. Но от душата му беше останало съвсем малко, а и то щеше да изчезне напълно съвсем скоро.

Дори не беше сигурен, че може да помоли Франи да се омъжи за него. И тя като Катрин заслужаваше по-добър мъж от този, който толкова лесно можеше да даде дължимото на дявола.

Вратата се отвори и преди да се обърне, той знаеше кой е влязъл в стаята. Трябваше да ѝ каже да излезе. Трябваше да скочи през прозореца.

Вместо това той остана на мястото си и започна да се моли да има силата да устои на това, което се страхуваше, че тя ще му предложи.

* * *

С тихи стъпки на босите си крака Катрин прекоси стаята до мястото, където Клейборн стоеше до прозореца.

— Не можех да спя. Мислех, че и вие не можете. За Евъндейл ли гледате?

— Не, просто наблюдавам дъжда. Никога не съм спал добре тук, никога не съм се чувствал удобно. Страдам от многобройни главоболия.

— Страдате ли сега?

— Още не.

— Но ще страдате.

— Най-вероятно.

Тя също се загледа навън през прозореца. Беше много по-лесно да говори, когато гледа навън, отколкото директно в него.

— Подозирам, че никога няма да се омъжа — каза тя тихо.

— Нима?

— Знам, че имам силна воля и съм пряма, а мъжете предпочитат покорни жени, когато става дума за съпруга. Не умея да се подчинявам.

— Нима?

Тя усети иронията в гласа му.

— Ако нямате намерение да разговаряте, поне не бъдете снизходителен!

— Моите извинения. Не мога да добавя много, когато се казва истината.

Той щеше да я затрудни или може би беше твърде глупав и не схващаше накъде водеше тя с този разговор. Тя изви глава, за да го погледне и откри, че той я наблюдава, а очите му тлеят както в онази нощ на първия бал, който беше посетил. Той я желаше. Тя знаеше това толкова сигурно, колкото и че тя желае него.

Той имаше вид на джентълмен, но беше разбойник по душа и сега тя зависеше от тази страна на характера му, надяваше се, че това

няма да я подведе.

— Не искам да умра, без да позная какво е да бъда с мъж...

— Няма да умрете — каза той през стиснати зъби и с разгорещен глас. Тя осъзна, че според него тя има предвид предстоящата ѝ смърт, когато се изправят срещу Евъндейл.

Тя разбираше, че възможността е съвсем истинска и това правеше решението ѝ да дойде в стаята му да изглежда още по-правилно.

— Не очаквам ранна смърт — увери го тя. — Знам, че ще се погрижите за Евъндейл. Говоря за след години и говоря за тази нощ. Искам първия ми път да е със страстен мъж. Знам, че обичате Франи, но вие още не сте официално сгодени, затова мислех, че бихте могъл... — тя сведе поглед. — Харесвам ви. Не искам да бъда сама тази нощ.

Той постави пръсти под брадичката ѝ и изви главата ѝ назад, докато не срещна погледа ѝ.

— Не мога да те допусна в леглото си, без да те имам, Катрин. Не съм светец.

— Не искам светец. Винаги съм била на мнение, че ако една жена е решила да се отклони от правия път и търси порочност, ще бъде много по-задоволена, ако е в леглото с дявола.

Пръстите му обгърнаха лицето ѝ.

— Трябва да си напълно сигурна, Катрин, защото това е нещо, което веднъж сторено, не може да бъде върнато.

Съвсем бавно и съвсем преднамерено тя разкопча халата си и го пусна да се свлече от раменете ѝ по голото ѝ тяло и падна на купчинка на пода. Напълно наясно бе как дишането му се накъсва, а очите му потъмняват от желание.

Той се пресегна и обгърна лицето ѝ с големите си длани. Тя познаваше силата, която притежаваха те, познаваше утехата, която можеха да донесат. Палците му докосваха нежно бузите ѝ, галеха ъгълчетата на устата ѝ, а погледът му не се отделяше от нейния, сякаш измерваше доколко е готова тя, сякаш това, че стоеше гола не беше достатъчно доказателство.

— Не знам дали съм познавал толкова красива жена като теб, лейди Катрин Мабри. Ти ме покори, като дойде при мен тази нощ.

— Трябва ли да говориш толкова много?

Той ѝ се усмихна с топла усмивка, изпълнена с разбиране.

— Изобщо не трябва да говоря.

После той сведе устни към нейните и всяка следа от вежливост между тях беше отнесена, когато я целуна страстно. Дълбоко от гърдите му се откърти стон, на който тя откликна. Той прокара ръце до тила ѝ, погали косата ѝ и вплете пръсти в разпуснатата ѝ коса, навеждайки главата ѝ, за да може да я целуне по-дълбоко, сякаш би я погълнал, сякаш никога не би могъл да ѝ се насити.

Бог знаеше, че тя никога нямаше да може да му се насити. Тя се притисна силно към него. Ръцете ѝ потърсиха и намериха завързания колан на робата му. Пръстите ѝ лудо се опитваха да освободят възела, докато коланът не падна и робата не се разтвори. Без мисъл, без срам, тя притисна голите си гърди към неговите. Топлината на кадифената му кожа беше чудесна. Зърната ѝ се втвърдиха в стегнати малки пъпки, които сякаш извираха от същината на нейната женственост. Тя обви ръце около него, притисна го близо и прокара длани нагоре и надолу по широкия му гръб.

През цялото време той я целуваше.

Мускулите му се стегнаха под пръстите ѝ, когато той се измъкна от робата. Вече нищо не ги разделяше. Тя усещаше възбудата му, притисната към корема ѝ. Твърда. Гореща. И усети как става все по-влажна.

Той откъсна устни от нейните.

— Преди дори да те отнеса в леглото, ще свърша, толкова съм възбуден.

— Това добре ли е?

— Ще бъде — каза той дрезгаво. — Не се съмнявам, че ще бъде.

Той я вдигна на ръце и я понесе към леглото. Тя прокара длани по раменете и гърдите му. Искаше да знае как се е сдобил с всеки белег, към който притискаше устните си и прокараваше език. Той имаше съвсем малко косми в центъра на гърдите и тя ги погали. Целуна врата му, влажен от пот, гризна меката част на ухото му, чу как той изръмжа и я захапа леко. Ръмженето му се засили.

Той я положи върху леглото. Завивките вече бяха отметнати. Чаршафът беше хладен под гърба ѝ. Но на Катрин ѝ беше горещо, много горещо. Дъждът продължаваше да ромони навън и те не можеха да отворят прозореца. Нямаше надежда. Тази вечер тя щеше да гори в ада, а никога не беше искала нещо повече.

Тя се отмести, за да може той да легне до нея, но вместо това той седна в края на леглото и прокара ръце по глезените и по прасците ѝ. Целуна пръстите на краката ѝ, коленете ѝ, вътрешната част на бедрата и корема ѝ, като се взираше в очите ѝ. Тя мислеше, че трябва да чувства срам от начина, по който я гледаше, но изпитваше само радост, защото виждаше, че той я намира за красива.

— Толкова си хубава — каза той дрезгаво. — Повече, отколкото си представях.

— Мислил си за мен?

— О, да, Катрин. Онази нощ на първия бал си те представих точно така, просната на леглото ми в цялата ти гола прелест. И оттогава ме преследваш.

Той сведе устни към нейните, езикът му не срещна съпротива, защото тя искаше да го вкуси толкова, колкото и той искаше да вкуси нея. Усети аромата на уиски върху езика си — аромат, който я опияняваше и ѝ напомняше за нощта, когато едва не го бе изгубила. Отчаянието разпали страстта ѝ — отчаяние да го опознае по всеки начин, по който една жена би могла да познава мъж.

Люк осъзнаваше, че не е бил с жена толкова ентусиазирана, колкото Катрин. Тя го докосваше навсякъде, сякаш не можеше да му се насити. Не само с ръцете си, а и с устните и езика си. Целуна всеки белег с нежност, после прокара език по гърдите му, сякаш беше котка, а той беше мляко, което тя жадно се опитваше да изпие. Беше дръзка и срамежлива, очакваше неговото одобрение, а прекрасните ѝ сини очи потъмняваха от желание, когато той ѝ го дадеше.

Тя беше всичко, което един мъж би могъл да иска от любовница.

„Клейборн е всичко, което една жена би могла да иска от любовник“, мислеше Катрин, докато той прокараваше ръце по тялото ѝ. Той беше последователно внимателен и нежен, буен и настоятелен.

Тя се бе оплакала, че той говори твърде много и той ѝ беше казал, че изобщо няма нужда да говори, но говореше. Говореше ѝ с дрезгав глас, с което предизвикваше дързостта ѝ.

Да го докосне там и там, и там.

Да го държи здраво. Да го гали бавно.

А когато пръстите ѝ се поколебаха, той положи ръка върху нейната, насочвайки движенията ѝ. Погледът му задържахше нейния, предизвиквайки я да не поглежда встрани, а да види тлеещата страст и

да знае какво е способна да му причини. Тя беше способна да го докара до лудост. Той не беше тих любовник и всеки звук, който издаваше, беше музика за ушите ѝ, примамвайки я да му даде повече, за да може тя да получи повече.

Фина пот покриваше врата му. Потта беше нещо типично за работниците, не за джентълмените, но тя все пак целуна врата му и усети учестения му пулс. Усети собствения си пулс да се ускорява, когато той зарови пръсти в косата ѝ и притисна устните си в нейните.

Тя не знаеше какво да очаква. Може би нещо бързо и болезнено, но все пак някак изключително. Но това беше повече, отколкото някога си беше представяла. Красиво в своята дълбочина и плашещо, защото тя не знаеше как ще живее без него, когато свърши.

Той я докосваше интимно навсякъде с пръстите и с устните си, сякаш ценеше всеки сантиметър от нея. Сякаш тя означаваше толкова много за него, колкото той за нея.

Клейборн отново целуваше бедрата ѝ и успя да се вклини плътно между бедрата ѝ.

— Искане ми се да можех да го направя, без да те боли — каза той дрезгаво.

Тя се надигна от леглото и целуна гърдите му, преди да се отпусне обратно на възглавницата.

— Ще ме заболи, само ако не довършим това, което започнахме.

Тя усети как той нежно се опитва да влезе в нея, наблюдаваше концентрацията на лицето му и едва не му каза, че го обича...

Но тогава дойде болката — остра и бърза, а той изстена толкова шумно, че тя помисли, че и него го е заболяло, но когато той отвори очи, в тях нямаше нищо друго, освен върховно задоволство.

— Толкова си стегната — каза задъхано той. — Толкова гореща. Възхитителна.

Той я целуна. Езикът му се стрелкаше и въртеше в синхрон с бедрата му. Тя не можеше да отрече, че изпита дискомфорт, но той стана нежен, за да може тя да изпита удоволствие.

Хлъзгавите им тела станаха още по-хлъзгави. Горещата им плът стана още по-гореща.

Той сграбчи ръцете ѝ и сплете пръсти в нейните, задържайки ги от двете страни над главата ѝ, докато сливаше тялото си с нейното. Дълбоките му диви стонове отекваха около тях.

— О, Боже! — тя не беше познавала усещане като това. Мислеше, че може да се разпадне, докато той я любеше.

После настъпи оргазъм — възхитителен в своята наситеност. Тя се стегна и започна да стене. Смътно осъзнаваше, че тялото му потръпва, а нейното пулсира. И двамата дишаха тежко, когато той целуна извивката на рамото ѝ и се претърколи встрани от нея. Тя едва имаше време да усети липсата му, преди той да плъзне ръце около нея и да я придърпа до себе си, полагайки главата ѝ в сгънката на рамото си — идеалното място да слуша дивото туптене на сърцето му. И тя се вслуша и го усети, когато докосна с ръка гърдите му.

— Добре ли си? — попита той.

— Чудесно.

„Без дъх, отпусната, цялата изтръпнала, но чудесно.“

Смехът му беше дълбок и се усещаше задоволството му.

— Добре.

Дишането му започна да се успокоява. Тя се надигна леко лицето си, и видя затворените му очи и осъзна, че е заспал. Ако самата тя не се чувстваше толкова сънлива, можеше да се разочарова, че нощта им заедно вече е свършила.

Вместо това тя целуна гърдите му и го последва в съня.

* * *

Люк се стресна и се събуди. Обикновено не спеше, когато идваше в имението, защото сънищата му тук бяха толкова тревожни. Винаги беше преследван, опитваше се да се скрие...

Но този път не се събуди от кошмари.

Той погледна към жената, която лежеше наполовина върху тялото му, чиято малка ръка почиваше свита върху гърдите му. Ако не беше усетил, че е девствена, щеше да помисли, че е опитна като всяка куртизанка. Но не беше изненадан, че тя не е свенлива. Не и неговата Катрин.

Неговата Катрин. Тя не беше негова. Поне не отвъд времето им в Хедърруд.

Верен на дамгата, която го белязваше като крадец, той отмъкваше мигове с нея — мигове, които не принадлежаха на него по

право. Трябваше да ѝ устои, но не изпитваше съжаление. Винаги се беше чудил. А сега знаеше. Тя беше невероятна във всичко.

Очите ѝ трепнаха и се отвориха, и тя му се усмихна.

— Бях права. Дяволът е по-добър от светец.

Той се извъртя, докато тя се озова по гръб, а той встрани до нея.

— Откъде знаеш? Никога не си имала светец.

— Но не мога да си представя, че той би могъл да ми донесе толкова много удоволствие. — Тя взе ръката му и целуна белега, който обезобразяваше вътрешната част на палеца му. — Мисълта, че са направили това с теб, е непоносима.

Той пое ръката ѝ, разтвори дланта ѝ и погледна възпаления червен белег. Прокара език по него и си помисли за всичко, което бе рискувала тя, за да го спаси.

— Мисълта, че направиха това с теб, е непоносима.

— Не и за мен. Ако не се бе случило, нямаше да целуваш и облизваш дланта ми.

— Ще облизвам дланта ти и още много други места преди тази нощ да свърши.

— Мисля, че говориш много повече в леглото, отколкото извън него.

— Обичайно не. — Той направи гримаса. Беше лошо да намеква, че е бил с други жени, но истината беше, че тази нощ беше много различна от всяка негова предишна среща с дама. Катрин беше забележителна. Той не беше сигурен, че някога ще може да ѝ се насити.

Той обгърна гърдата ѝ, прокара палец по зърното ѝ и изпита удоволствие да гледа как то се втвърдява.

— Не би трябвало да боли толкова много следващия път.

— Ще има ли следващ път? С теб, имам предвид.

Стомахът му се сви при мисълта тя да бъде с някой друг, а не с него, но помисли, че е успял да скрие мислите си. Вместо това той ѝ се ухили и каза:

— Ако постигна своето.

— Каж ми какво мога да направя, за да бъде по-добре за теб!

— Ако го направиш още по-добре, Катрин, вероятно ще умра от вниманието.

Тя се усмихна и той видя, че думите му са ѝ доставили удоволствие.

— Но би било чудесен начин да си отидеш така, нали? — иронично попита тя.

— Предпочитам да се задържа тук, ако не възразяваш.

— Не. Изобщо. Но искам да знам, че ти доставям удоволствие.

— Доставяш ми. Огромно. Никога не си ми правила впечатление на жена, която се нуждае от уверения.

— Независимо дали една жена се нуждае от тях или не, тя обича да ги получава. — Катрин прокара пръсти по гърдите му. — Обичам да те докосвам.

— Обичам да ме докосваш.

Тя сви вежди.

— Искане ми се да не беше имал толкова суров живот.

— Има хора, които са имали много по-суров живот от моя. Някои все още имат.

— Това е причината да работиш за реформата в затворите.

Той сви рамене.

— Ще работя, щом лордовете ме приемат, но това не е приятен разговор за леглото.

— Е, тогава какво е?

— Това... — Той сведе глава и я целуна, наслаждавайки се на нетърпението, с което тя отвърна на вниманието му.

Тя знаеше най-лошото за него и все пак дойде в леглото му. Знаеше най-лошото за него и все пак го прие. Без колебание, без да го отклони, защото се страхува от неговия свят или се тревожи, че не е достатъчно добър.

Той не искаше никоя друга в това легло. Катрин заслужаваше да бъде единствената, за която да мисли, единствената, която иска да задоволи.

Тя беше единствената, която той искаше да задоволи.

В този момент никой друг нямаше значение. Нищо друго нямаше значение. Нито възможната опасност, която ги грозеше и то съвсем скоро. Нито невинните, които се нуждаеха от защита. Нищо нямаше значение, освен Катрин в леглото му сега.

Той вдиша дълбоко мускусния аромат на разгорещен секс, смесен със сладката ѝ миризма на рози, изпълвайки ноздрите си с

уникалния парфюм, който бяха създали заедно. Целувайки я страстно, той плъзна ръка по корема ѝ, прокара пръсти по влакнцата, сгушени между бедрата ѝ. Тя беше влажна и гореща, готова за това, което той предлагаше.

Той плъзна ръка по ханша ѝ и целуваше нежно шията ѝ.

— О, боже! Моля те, не спирай! — каза тя задъхано.

Той сгуши лице в извивката на рамото ѝ, целуна я точно под ухото и каза дрезгаво:

— Някога фантазирала ли си за това?

— Повече, отколкото допускаш.

— Откъде знаеше какво да фантазираш?

Тя завъртя глава настрани, сякаш изгубена в екстаз.

— Инстинкт, предполагам. Трябва ли да говорим?

Той се засмя тихо, прегърна я и се претърколи по гръб, повличайки я със себе си. Чу как тя изписка тихо, когато се озова върху него, гледайки надолу към него, докато великолепната ѝ коса оформяше завеса около тях. Той провря пръсти през златните кичури, наведе главата ѝ и я целуна нетърпеливо и жадно.

Харесваше му, че тя беше открита и не се преструваше на свенлива. Тя не се срамуваше от голотата си. Някак той не беше изненадан от това. Неговата скъпа дръзка Катрин беше в леглото с него сега, точно както беше в задната стая на Доджър, когато го би на карти, точно както беше в онази уличка, борейки се за живота му, точно както беше дошла в библиотеката му посред нощ, за да му направи дръзко предложение, за да спаси приятелка.

Не познаваше никоя като нея, не познаваше никоя, която да го хипнотизира като нея. Не познаваше никоя, която да беше желал повече.

Тя откъсна устни от неговите и го погледна, дишайки тежко.

— Може ли да стане по този начин?

Той се усмихна.

— Може да стане по всеки начин, който искаме.

Тя прокара ръка по тялото му. Той обхвана гърдите ѝ, наслаждавайки се на заоблеността им. Нямаше нищо в нея, което да не обожаваше.

Тя повдигна ханша си и обви с пръсти члена му. Той изстена в очакване.

— Боли ли? — попита тя.

— Боже, не.

Тя се плъзна надолу, обгръщайки го с копринената си влага. Той все по-трудно се въздържаше. Вместо това стисна зъби и се опита да се контролира. Прокара ръце по нежния ѝ гръб, плъзна ги отново около гърдите ѝ и започна да ги гали.

Тя отпусна глава назад и изстена. После започна да се движи все по-бързо.

Той мислеше, че би могъл да умре от усилието да се въздържи, но искаше преди това да я задоволи. Тя беше прекрасна. Страстта ѝ подпалваше кръвта, бушуваща във вените му.

Виковете на Катрин ставаха все по-силни. Той повдигаше ханша си, докато тя се спускаше надолу. Пръстите ѝ се забиваха в раменете му... Той никога не беше изживявал нещо толкова дълбоко.

Трябваше да се сдържи заради нея.

Но възбудата му бе огромна. Той се раздвижи под нея, дълбокият му див стон почти заглуши нейния вик на задоволство. Гърбът ѝ се изви, на лицето ѝ се появи изражение на благоговение и учудване. Тръпки разтърсиха тялото му, докато удоволствието препускаше през нейното.

Тя се отпусна и падна върху гърдите му изнемощяла. Той не беше сигурен откъде намери сили да обвие ръце около нея, но твърде много искаше да я задържи до себе си. Мислеше, че може да лежи там завинаги. Ако умреше в този момент, щеше да умре доволен.

Никога в живота си не беше познавал такава спокойствие и такава радост. Беше мислил, че още веднъж с нея би му било достатъчно. Но докато я държеше и слушаше дишането ѝ, се страхуваше, че може никога да не ѝ се насити.

[1] Lock — (англ.) ключалка, катинар. — Б.пр. ↑

[2] Heart — (англ.) — сърце. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 18

Те излязоха от къщата в ранните часове на утрото. Той носеше кошница за пикник, а тя одеяло. Катрин беше облякла обикновена рокля, която той беше открил за нея в слугинските помещения, защото тя беше донесла много малко дрехи. Роклята не беше по нея, но Катрин я предпочиташе пред обичайното си облекло. Изненада се, че се чувства толкова спокойна, знаейки какво ги очаква.

Сутринта, след като се любиха бурно отново, Клейборн се беше опитал да убеди Катрин да отиде в селото и да го чака там. Но след като причината да са в това положение, беше тя, то нямаше намерение да се оттегли сега. Той мислеше, че ще мине още поне един ден, вероятно повече, преди Евъндейл да се появи. Катрин не беше сигурна, че изобщо ще се появи.

Но беше възхитена от идеята да отиде на пикник с Клейборн.

Те вървяха известно време, преди да стигнат до езерото. Докато Клейборн застилаше одеялото, тя попита:

— Тук има ли риба?

Той замръзна и я погледа, после погледна към водата.

— Надявам се.

— Ловил ли си риба в езерото?

Той затвори очи и поклати глава.

— Не си спомням. Не.

— Главата притеснява ли те?

Той отвори очи и се усмихна.

— Само малко. Ще ми мине.

— Чудя се какво причинява болката.

— Хората имат главоболия непрестанно. Нищо особено.

— Аз нямам.

— Тогава си много щастлива.

Той пое ръката ѝ и ѝ помогна да седне на одеялото. Катрин се огледа.

— Сигурен ли си, че не трябва да сме по-внимателни?

— Ще станем по-бдителни довечера, а съм пратил и мъже, да наблюдават пътищата. Нека се престорим, че всичко е наред сега.

Той наля вино и извади парче сирене от кошницата.

Тя отпи от виното.

— Искаш ли да чуеш нещо глупаво?

Той се наведе и я целуна бързо.

— Никога не съм те смятал за глупава.

— Може би просто ми се струва, но не мисля, че Франи би ни обвинила за това, което се случи между нас.

Челюстта му се стегна.

— Не възнамерявам да ѝ казвам.

— Не, не очаквам да го направиш. Казвам го заради нещо, което тя каза.

Той присви очи.

— Какво?

— Когато ѝ казах, че не искам да бъдеш сам, тя ме насърчи да дойда с теб. Дори каза, че не трябва да те оставям сам нощем. Мисля, че ми даваше разрешение да бъда порочна. — Казано на глас, звучеше още по-глупаво, отколкото докато си го мислеше. — Това звучи нелепо, нали? Ако ти беше мой, определено не бих дала на друга жена... — Тя спря и се огледа. — Дупката, която копая, е доста широка, нали?

— Чувстваш ли се виновна за снощи? — попита той.

— Странно, но не. А ти?

— Знам, че би трябвало, но не чувствам вина. Подозирам, че е защото Франи още не ме смята за неин. Започвам да осъзнавам, се съм просто едно от момчетата на Фейгън и ти имаше право. Трябва да прекарвам повече време с нея. Чувствата ни, боя се, се основават на детството ни, не на зрялата ни възраст.

О, да. Дупката, която копаяше, беше чудовищно голяма сега. Достатъчно голяма, за да я погребеш. Искаше ѝ се да беше запазила тези мисли за себе си.

— Ако те попитам за детството ти, ще ми кажеш ли, че не е подходящ разговор за пикник?

Той се ухили. Тя обичаше, когато той изглеждаше така, сякаш няма никакви грижи на света. Катрин допускаше, че той е имал много малко мигове като този и се наслаждаваше на всеки, който споделяше с нея. Клейборн се протегна на една страна, повдигна се на лакът и я огледа за миг, преди да попита:

— Какво искаш да знаеш?

Тя беше объркана... Проклятие! Не можеше да измисли и един въпрос или поне един въпрос, който нямаше да развали доброто му настроение. Но тя искаше да знае толкова много.

— Убил си Джефри Лангдън.

Той завъртя виното в чашата, отпи и кимна.

— Как?

— Намушках го.

— Как разбраха, че си бил ти?

— Имаше свидетел.

— Ще ме караш да задавам всичките въпроси ли? Защо просто не ми разкажеш историята?

Той довърши виното и си наля още.

— Това не е красива история, Катрин.

Тя се пресегна и прокара пръст по белега му.

— Нищо, което може да ми кажеш, няма да ме накара да мисля лошо за теб.

— Но историята не е само моя.

— Моля те! Знам, че си убил заради Франи, така че знам, че нещо ужасно се е случило с нея. Мога да си представя какво е било.

— Съмнявам се, че можеш да си представиш колко жестоко беше — той отпи още глътка от виното, сякаш се нуждаеше от него, за да укрепи смелостта му. — Някои мъже предпочитат девственици. Така възможността да хванат сифилис е по-малка. Младите момичета обикновено са девствени. Понякога младо момиче от улицата бива взимано против волята му в бардак, където бива връзвано за легло, за да е по-лесно да му бъде отнета девствеността.

Катрин беше ужасена.

— И това се е случило с Франи?

Той поклати глава.

— Джофри Лангдън я развързал, защото предпочитал момичета, които се борят, а Франи, благословена да е, се е борила. Джак, Джим и

аз разбрахме къде е, но отидохме твърде късно. Тя беше ранена и кървеше. Носих я на ръце чак до Фейгън. Тя не заплака. Винаги ми се е струвало, че трябваше да плаче. Но не плака.

На Катрин ѝ се искаше да не беше питала за подробности, но те ѝ помагаша да го разбере много по-добре и не само него, а ѝ отношенията му с другите. Силната връзка, която споделяха.

— Как научи кой е мъжът?

— Когато Франи укрепна, Джак и аз я отведохме обратно до бардака. Скрихме се на улицата и гледахме кой идва и си отива. Джак знаеше какво ще направя, но Франи мислеше, че просто ще го пребием. Когато го посочи, направих това, което бях планирал. Пресякох улицата и забих в него нож, преди да може да отвори вратата. За съжаление, вече беше почукал на нея и мадам я отвори. Тя ме видя и изпищя. По волята на съдбата едно проклето ченге беше точно зад ъгъла. Дори не се опитах да избягам. По-късно Джим откри, че Лангдън е посещавал бардака всяка сряда вечер за девственица. Но греховете му не бяха толкова тежки, колкото моят. Той беше изтъкнат наследник, затова моето престъпление беше много по-лошо.

— Той е заслужил това, което си му сторил.

Той се присмя на себе си.

— Винаги съм мислил така. Сега знаеш за долното ми минало. Когато старият джентълмен дойде в Скотланд Ярд, за да се изправи срещу момчето, което беше убило сина му, той реши, че съм негов внук.

— Защо?

— Очите ми. Сребристоривите очи са семейна черта.

— Познавам Маркърс Лангдън. И неговите са сребристориви.

— Да.

— Но със сигурност има още нещо.

— Старият джентълмен зададе въпроси. „Помниш ли висок мъж с тъмна коса?“ „О, да, сър, да, наистина.“ „Баща ти?“ „О, да, сър. Той държеше ръката ми.“ — Клейборн поклати глава. — Той го направи толкова лесно.

— Ти нямаш нито един от тези спомени.

— Не, разбира се. — Той започна да разтрива челото си.

— Главата ли?

— Да. Мисля, че е от цветята тук. Ароматът им е толкова силен.

— Ела, сложи глава в скута ми!

Той не се поколеба да се приближи и да положи глава на бедрото ѝ. Катрин започна да масажира слепоочията му. Той изстена тихо.

— Главоболията почти си струват, ако получавам нежните ти грижи.

— Тревожа се за тези твои пристъпи.

— Имам ги от години, Катрин. Те идват и си отиват. Не са застрашаващи. Ако бяха, сигурно щях да съм мъртъв досега.

Тя се усмихна на намръщеното му лице и отдели миг, за да прокара пръсти по носа му.

— Какво е станало с носа ти?

— Участвах в бой. В затвора не отделят децата от възрастните, докато чакат процес, затова бяхме оставени на милостта на големите побойници и на най-лошото, което обществото може да предложи. Някои индивиди в затвора заслужават да бъдат там, но това не е приятен разговор за пикник. Разкажи ми за брат ти!

— Стърлинг?

— Имаш ли друг?

Тя се наведе и целуна върха на носа му, преди да продължи да разтрива слепоочията му.

— Казах ти. Той и татко се скараха, но не зная за какво.

— Как е баща ти?

— Не е добре. Става все по-блед и по-слаб с всеки изминал ден. Не може да говори, не може да ми каже какво иска. Мислех да го изведа в градината за малко, но лекарят му не се съгласи.

— Смятам, че ако може да избира дали да прекара последните си дни в леглото, или в градина, един англичанин винаги би избрал градината.

— Мислиш, че трябва да пренебрегна съвета на лекаря?

— Мисля, че трябва да направиш това, което сърцето ти смята за правилно.

Тя го целуна нежно.

— Благодаря ти за това.

Той се вдигна, извъртя се и прилепи устни към нейните, целувайки я жадно и полагайки я да легне. Той имаше вкус на вино. Катрин помисли, че никога повече няма да може да пие червено вино, без да си спомни за него.

Тя прокара ръка през гъстите му къдри. Замисли се колко непокорна трябва да е била косата му, докато е тичал през пустите и сурови полета, когато е бил дете. Стори й се, че чува морето в далечината и предположи, че ако повървят още малко, накрая ще излязат на скалите.

Тя се отдръпна от устните му.

— Има ли твои портрети като дете?

— Не.

Понякога той не отговаряше, не защото беше твърдоглав (въпреки че определено беше такъв), а защото когато тя погледнеше в него, виждаше граф Клейборн. Когато той погледнеше в огледало, виждаше самозванец.

— Има ли портрети на внука на графа, преди да влезеш в живота му?

Той й се усмихна снизходително.

— Опитваш се да намериш нещо в мен, което просто не съществува.

— Значи има.

— В стаята, която старият джентълмен наричаше всекидневната на графинята.

— Ще ми покажеш ли?

— Катрин...

— Моля те! Не се опитвам да докажа, че си Клейборн. Честно. Но старият джентълмен трябва да е видял нещо в теб, така че това е най-близкото до теб като дете.

— Защо би искала...

Тя притисна пръст до устните му.

— Наистина ли искам толкова много?

Той вдигна вежда, карайки я да се засмее, докато извърташе очи.

— Добре. Предполагам, че искам.

Той целуна челото й, носа й, брадичката й.

— Но не искаш нищо, което не съм готов да ти дам.

Харесваше й това в него — когато не беше толкова мрачен и намръщен, той я дразнеше и я караше да се чувства ужасно доволна, че е с него.

Той се отърколи от нея и й помогна да се изправи. Заедно започнаха да прибират нещата от пикника.

Изви се вятър и зашумоля в листата на дърветата. Катрин погледна към далечния път и я побиха тръпки по гърба от лошо предчувствие. Тя не знаеше дали я тревожеше перспективата да види истинския граф Клейборн като дете, или нещо по-злокобно.

* * *

Люк беше влизал в тази стая само веднъж и това му беше докарало заслепяващо главоболие.

Старият джентълмен го беше довел тук, за да му покаже портрета и да му обясни как съпругата му е умряла в тази стая от скръб, заради загубата на първородния ѝ син и на внука ѝ. Стаята беше изпълнена с тежък цветен аромат тогава, несъмнено остатък от присъствието на графинята и Люк беше приписал на него главоболието си.

Сега стаята миришеше на масло за дърво, но главата му отново започна да тупти, докато гледаше как Катрин прокарва пръсти по лицата от портретите, без всъщност да докосва платното. Тя отстъпи назад.

— Изглеждат толкова щастливи.

— Старият джентълмен мислеше, че са били.

Тя обърна лице към него.

— Мислил ли си някога да пуснеш мустаци?

— Като мъжа на портрета? Не. — С нищо, което направеше, нямаше да заприлича на мъжа от портрета.

— Мога да видя прилики...

— Катрин.

— Знам, че не мислиш, че си Клейборн, но има прилики. Косата, очите... дори брадичката, мисля.

Той поклати глава.

— На колко си бил... е бил той, когато е правен портретът?

— На шест. Бил е завършен точно преди да бъдат убити.

— Защо някой би ги убил? — искаше да знае тя.

Люк нямаше отговор на това.

— Обир, най-вероятно.

— Но момчето? Какво е станало с него?

— Продадено. Качено на кораб. Може би е умряло другаде. Няма как да знаем.

— Просто изглежда толкова странно. И също изглежда съвсем вероятно ти да си...

— Катрин, както ти каза, те са били щастливи. Защо да не помня това? Защо нямам спомени от него или от нея? Ти си била малка, когато майка ти е умряла. Имаш ли спомени от нея?

— Помня я. Смътно. — Тя вдигна поглед към него. — Разбирам логиката ти, предполагам.

— Добре. — Той зарови ръце в косата си, притискайки черепа си, в опит да облекчи болката, която беше започнала да го тормози, като се опита да не се издаде.

— Трябва да се погрижа за някои неща.

— Свободна ли съм да се разхождам из къщата?

— Свободна си да правиш каквото искаш, въпреки че те съветвам да не излизаш. Евъндейл може да се появи всеки момент.

— Няма да напускам тези стени.

Той се приближи и погали с палец устните ѝ. Искаше да я отнесе до спалнята си и да прекара всеки миг, който им оставаше, като се любят. Но истината беше, че той вече не беше сигурен как да определи връзката им.

Тя беше поискала една нощ да прекара с него. Беше ли достатъчно за нея? За него определено не беше, но беше грешно да иска повече, когато не можеше да ѝ даде вечност. Беше грешно, когато Франи...

Целуна я бързо по устните.

— Ще се видим на вечеря.

После излезе от стаята, молейки се Евъндейл да се появи, преди да полудее от желание по Катрин.

* * *

Дъждът заваля на стъмване. Вятърът шибаше полето и се чуваше тътенът на гръмотевиците.

Люк стоеше на прозореца в библиотеката, подпрял хълбок на рамката, и се взираше навън в мрака. Мълнии осветяваха земята от

време на време.

Катрин седеше в един стол наблизко, положила книга в скута си. Четеше едно и също изречение трети път и все още не разбираше какво се опитваше да каже Джейн Остин. Не беше нещо сложно. Тя просто не можеше да се съсредоточи.

— Мислех за нещо, което ми каза веднъж — прошепна Клейборн.

Катрин се зарадва на възможността за разговор и затвори книгата.

— И какво е то?

Клейборн изучаваше нещо отвъд прозореца.

— Ти каза, че първият граф Клейборн е заслужил правото да предава имененията и титлата си на наследниците си.

— Имам блед спомен...

Той обърна гръб на прозореца.

— Когато се върнем в Лондон, ще се явя в Камарата на лордовете и ще се отрека от претенциите си да бъда Клейборн.

Катрин бавно се изправи на крака. Имаше чувството, че всичият въздух е бил изкаран от дробовете ѝ.

— Защо ще го правиш?

— Защото се уморих да живея в лъжа. Защото имаше време, когато не оценявах напълно това, което ми беше дадено. Виждах само моя живот, не наследството зад титлата. Всичко това принадлежи на Маркърс Лангдън и ще се погрижа той да го получи.

Тя виждаше толкова много проблеми и трудности в неговия план, че не знаеше откъде да започне.

— Те ще те обесят.

— Съмнявам се. Свидетелят на престъплението ми умря преди няколко години. Какво доказателство имат? Освен това мога да си позволя най-острият правен ум в цяла Англия да ме защитава, ако се стигне до това.

— Но Маркърс Лангдън... той не е ти.

Той се засмя тихо.

— Да, това е добър довод.

Тя пристъпи по-близо.

— Не, имам предвид, че не мога да го видя като граф Клейборн. Ти изглеждаш толкова подходящ за ролята.

— В това е въпросът, Катрин. Беше роля, която играех. Играех през всички тези години.

Но тя знаеше, че доводите му са много повече, отколкото той разкриваше. Да бъде граф Клейборн, му пречеше да се сдобие с единственото нещо, което искаше истински — Франи.

Тя се приближи още. Усещаше как сълзи парят в очите ѝ. Пресегна се и докосна бузата му.

— Ти си забележителен мъж, Лушън Лангдън. Франи е невероятна щастливка да има любовта ти.

— Не правя това заради Франи. Правя го заради теб. Когато гледам отражението си в очите ти, не искам да го виждам опетнено от измама, а докато съм граф Клейборн, не съм достоен за никоя жена.

— Не познавам друг, който да е по-достоен. — Тя се повдигна на пръсти и го целуна, неспособна да повярва колко силно го обичаше. Искаше ѝ се не само да го целуне. Искаше да му покаже, че е успял да вземе не само тялото ѝ, но и сърцето, и душата ѝ.

Тя се чудеше колко време им остава, преди да се появи дяволът и се отдръпна от него.

— Кога мислиш, че ще дойде той?

Видя съжалението в очите му. Знаеше, че е разбрал какво пита тя и какво иска.

— Може да е всеки момент.

— Колко ще чакаме, преди да решим, че няма да дойде?

— Ще дойде.

— Защо си толкова сигурен?

Той ѝ се усмихна снизходително, което можеше да я подразни преди, когато не го познаваше достатъчно добре, за да знае, че не се присмива на любопитството ѝ, а по-скоро е развеселен от интереса ѝ, може би дори малко впечатлен, че е загрижена.

— Играя карти с него от много години. Знам как мисли.

— Когато играхме карти, ти ме прецени грешно.

Усмивката му изчезна.

— Той не може да е толкова добър, за да скрие що за човек е.

— Знаеше ли, че бие съпругата си?

Той поклати глава.

— Не, но той мрази да губи. Особено мрази да губи от мен. Ще дойде тук, за да върне съпругата си. Не се съмнявам.

— Какво ще правиш, когато дойде?

— Няма да го убия, ако това ме питаш. — Той пое ръката ѝ и я целуна, после започна да гали белега на дланта ѝ. — Не е лесно да не изпитваш угризения, когато на съвестта ти тежи смъртта на човек, дори когато знаеш, че я е заслужил. Виждаш лицето му, когато затвориш очи, за да заспиш. А има моменти, когато не лягаш да спиш, защото не искаш да виждаш лицето му.

— Тогава как ще бъдеш сигурен, че ще остави Уини на мира?

— Като се погрижа да разбере, че тя е под моята закрила и ако някога отново я докосне, аз ще го убия. Без угризение. Без съжаление. Без милост.

По гръбнака ѝ премина тръпка и косата ѝ настръхна. Тя кимна.

— Той е насилник — каза Клейборн тихо. — Обикновено е нужно само да му се опълчиш, за да го накараш да се отдръпне.

Катрин повдигна косата от веждите му със свободната си ръка.

— А ако той те заплаши?

Той целуна дланта ѝ.

— Имам моя ангел-пазител.

Вратата на библиотеката се отвори и вътре влезе икономът.

— Милорд, херцог Евъндейл е дошъл да ви посети.

— Виждаш ли? — попита Клейборн, усмихвайки се на Катрин. — Цивилизовано. — Той се обърна към иконома. — Ще го приема. И при никакви обстоятелства не трябва да ни безпокоите. Не ме интересува какво чувате или мислите, че чувате да се случва в тази стая. Всъщност, след като го доведеш тук, освободи останалите слуги за вечерта!

— Да, милорд.

Клейборн я пусна, отиде до бюрото, облегна се на него, кръстоса ръце на гърдите си и срещна погледа на Катрин.

— Не допускам ти да идваш при нас, ние с него ще обсъждаме...

— Няма да те оставя да се разправяш с него сам.

— Не се намесвай!

Тя отвори уста...

— Сериозен съм, Катрин. Това ще бъде като много сложна игра на карти и аз възнамерявам да блъфирам много.

Тя кимна. По коридора се чу тропот на решителни стъпки. Стомахът ѝ се сви. Тя се оттегли настрана до библиотеките —

достатъчно далеч, за да не пречи, но достатъчно близо, за да предложи подкрепата си, ако се наложи. Евъндейл влезе и щом премина вратата, икономът я затвори след него. Катрин усещаше колко е разярен херцогът. Тя също така беше наясно, че Клейборн изглеждаше напълно незасегнат.

Бяха запалени необичайно количество лампи, сякаш Клейборн искаше да вижда ясно противника си или може би искаше Евъндейл да го вижда ясно. За съжаление Евъндейл виждаше ясно и нея.

Той я погледна презрително.

— Трябваше да знам, че вие сте в сърцевината на този фарс.

— Ще се обръщате към мен, не към лейди Катрин — каза Клейборн. Гласът му беше спокоен, а държането му беше като на човек, който не познава страх.

Евъндейл се обърна към Клейборн.

— Не сме сред благородници, сред които трябва да се преструвам на вежлив, затова нека говоря честно. Вие сте нищо. Вие не сте законният граф и аз няма да ви призная за такъв. Тук съм, за да взема съпругата си и нашия наследник. Ще ми ги доведете, и то веднага.

— Първо имам някои въпроси, на които искам да отговорите.

— Аз не отговарям пред вас.

— Защо наредихте да следят лейди Катрин?

— Къде е съпругата ми?

— Отговорете на въпросите ми и аз ще отговоря на вашите!

Евъндейл погледна Катрин, без да си дава труда да скрие лошото си мнение за нея.

— Тя влияе зле на съпругата ми и затова реших, че си струва да я държа под око.

— А причината да се опитате да ме убиете?

— Защото не ви харесвам, нагло псе. Вие сте поквара за аристокрацията. Сега ми доведете съпругата и сина!

— Малко е трудно да изпълня искането ви, понеже те не са тук.

— Лъжете.

— Не съм лъгал, откакто бях на четиринайсет. Претърсете къщата — всяка стая, всяко ъгълче! Няма да ги намерите тук, защото те никога не са напускали Лондон.

— Смятате да ги държите далеч от мен?

— Ако се налага, за да ги защитя. С вас ще се разберем...

Евъндейл отметна глава назад и изкрещя. Ръцете му се свиха в юмруци. Когато отново погледна към Клейборн, яростта, с която беше нахлул в стаята, сега беше десетократна.

— Няма да позволя да отнемете нищо друго, което по право принадлежи на друг!

Той замахна с юмрук и събори една лампа върху стол, замахна на другата страна и запрати друга лампа към завесите. И преди някой да може да реагира, той се нахвърли върху Клейборн.

Лампата от бюрото падна на пода, пръсна се и разля газ и огън. Катрин грабна възглавничка от един стол и тръгна към пламъците, за да ги загаси...

Внезапно пред нея се появиха тъмни очи, луди очи. Без предупреждение. Тя усети заслепяваща болка да се стрелва през челюстта ѝ и още болка, когато главата ѝ се блъсна в нещо. С пода, осъзна тя. Усети, че някой я дърпа за ръката, след което чу рев и който я дърпаше, я пусна.

Катрин с мъка отвори очите си и видя Клейборн и Евъндейл да се бият из стаята, а пламъците да танцуват около тях, сякаш бяха в някакъв ужасен кръг на ада. Пламъци. Огън. Трябваше да се изправи. Трябваше да намери помощ.

Тя се изправи с мъка на колене. Стаята се завъртя около нея. Стиснала бюрото, тя се издърпа нагоре. Колко време беше лежала на пода? Тя извика за помощ, но пламъците вече ограждаха стаята, блокирайки пътя ѝ към вратата и прозорците. Тя помисли да скочи през тях, но полите ѝ със сигурност щяха да се запалят.

Катрин повдигна полите си, като възнамеряваше да свали фустата си, за да има с какво да гаси огъня и погледна към Клейборн. Той беше притиснал Евъндейл към пода. Удари го веднъж, два пъти...

Евъндейл успя да се освободи от Клейборн. Още нещо се пръсна. Поредната лампа. Катрин издърпа фустата си и започна да удря пламъците, които препускаха нагоре по рафтовете, поглъщайки книги и документи по дървените стелажи...

Боже мой, имаше ли по-неподходяща стая, която да бъде обхваната от огън? Толкова много пламъци пълзяха все по-високо и по-високо. И бяха горещи, ужасно горещи. Сивият пушек, който се

издигаше на вълни, ѝ пречеше да вижда. Очите ѝ пареха. Дробовете я боляха.

Чу пухтене и погледна през рамо. Евъндейл беше притиснал Клейборн върху бюрото и удряше с юмруци. Катрин взе една стояща наблизо статуетка. Олюля се, като кашляше и дишаше тежко.

Евъндейл се отдръпна от Клейборн и с ужасен блясък в очите я удари отново. Катрин залитна назад и отново се озова на пода. Беше забравила с какъв садизъм Евъндейл се наслаждава на възможността да бие жени.

Клейборн се озъби и се хвърли към Евъндейл, поваляйки го. Главата на Евъндейл се удари в ръба на една ниска масичка и той остана да лежи неподвижен. Клейборн се наведе над него и притисна ухо към гърдите му.

— Жив е.

— Няма откъде да излезем, нито къде да се скрием — извика Катрин.

Изглежда едва тогава Клейборн осъзна опасната ситуация, в която се намираха.

— Насам! — нареди Клейборн. Той дръпна Евъндейл, намести го на рамото си и го вдигна, докато сам се изправяше. С дълги крачки стигна до огнището.

— Какво, по дяволите, смяташ, че ще направим? — извика Катрин. — Ще се изкатерим по комина?

— Не. Ще се спуснем надолу. Вземи лампа!

Тя не вярваше, че има останала здрава лампа, но забеляза една на малката масичка в ъгъла. Грабна я и видя как той направи нещо встрани от огнището — бутна нещо, притисна, дръпна... Тя не можеше да види ясно заради целия този пушек. Из стаята отекна стържещ стон, докато една от големите библиотеки се премести напред, създавайки проход зад стената.

Нещо се счупи. Имаше чувството, че кръвта ѝ започва да кипи.

— Хайде! Бързо! — Той притисна длан към кръста ѝ, избутвайки я в тъмния проход.

Лампата освети стълбище.

— Надолу! — нареди той.

— Къде води?

— Аз не... Не знам, по дяволите. Знам само, че е безопасно. Върви!

Тя забърза надолу по стълбите. Тук беше хладно и въздухът, въпреки че миришеше на плесен, беше по-лесен за дишане. В дъното стигнаха до тунел.

— Продължавай! — нареди Клейборн.

Тя се промуши под паяжините. Стори й се, че чува писукане на плъх, но да се изправи срещу плъх беше по-добре, отколкото срещу огъня. Стигна до разклонение в прохода и спря.

— Дръж вдясно! — каза Клейборн.

Тя погледна назад към него.

— Къде води другият?

— Обратно в къщата.

— Определено не искам да отида там.

Тя последва дясното разклонение, както й каза той. След малко дочу бушуването на океана и подуши соления въздух. Излязоха на брега в мрака. Тъмни облаци плуваха пред луната, но светлината се отразяваше в морето, което бе съвсем наблизко. Дали семейството не беше натрупало състоянието си с контрабанда?

Клейборн пусна Евъндейл на брега, после залитна към един камък. Седна на него и загледа вълните, които покриваха ботушите му, преди да се стрелнат назад в морето. Продължаваше да вали лек дъжд, но това беше най-малката им грижа. Катрин коленичи пред него и вдигна лампата, за да може да вижда лицето му.

— Люк?

— Катрин, откъде знаех? Откъде знаех за прохода ли?

— Не разбирам.

Той поклати глава.

— Не знаех, че съществува. Не знаех, че е там.

— Как може да не си знаел? Някой трябва да ти го е показал.

— Не. Никой не ми го е показвал.

— Предишният граф?

— Не.

Той изглеждаше толкова сигурен.

— Но ти отиде право към изхода. Знаеше какво трябва да направиш.

— Едва след като ти каза, че няма къде да се скрием. До този момент... — Той притисна длани към челото си. — Мили боже, главата ми! Сякаш се опитва да се пръсне.

Дишайки тежко, той отпусна глава назад.

— Ще трябва да се тревожа за това по-късно. Точно сега трябва да решим какво да правим с Евъндейл. И да се уверим, че слугите са в безопасност.

Той се изправи и падна на колене. Катрин клекна до него.

— Люк, плашиш ме.

Той вдигна поглед към нея и обви с длан лицето ѝ.

— Моето смело момиче.

Наведе се и я целуна. Когато се отдръпна, тя попита:

— Какво ще правим с Евъндейл?

— Ще намерим начин да го убием, без някой от нас да бъде пратен на бесилото.

— Ако това беше намерението ти, защо просто не го остави на огъня?

— Защото искам смъртта му да изпълни определена цел. Нужен ми е жив, за да стане това.

— Не разбирам какво казваш.

— Вярваш ли ми?

— Бих ти поверила живота си.

Катрин внезапно се озова в ръцете му, трепереща и плачеща. Чувстваше се такава глупачка, но бяха живи, Клейборн беше жив и само това имаше значение.

ГЛАВА 19

С парчета, откъснати от полите на Катрин, Люк върза Евъндейл и запуши устата му, след като си достави огромното удоволствие да го цапардоса по челюстта, когато видя, че започва да мърда. Люк нямаше намерение да бъде нежен или милостив. Не помагаше и това, че главата му беше започнала да пулсира безмилостно. Той всъщност завиждаше на Евъндейл за безпаметното му състояние.

С голямо усилие намести Евъндейл на рамото си и поведе Катрин обратно към имението. Нямаше пътека, по която да вървят, и теренът не беше много неравен. Дъждът се беше засилил, но Люк не се интересуваше сега от времето. С малко късмет, можеше да намали щетите от огъня върху имението.

— Ако къщата още гореше, не мислиш ли, че щяхме да виждаме огъня в далечината? — попита Катрин.

— Да. Слугите и пожарната команда на селото несъмнено са го потушили.

— Главата те боли, нали?

— Ще се оправя.

— Какво ще правиш с Евъндейл тази нощ?

— Ако имението е още цяло, ще го оставя в избата. Вратата се заключва здраво.

— А след това?

— Ти и аз ще отидем в Лондон. А аз ще се върна за Евъндейл, щом направя някои приготовления. Дотогава най-доверените ми слуги ще го държат затворен и нахранен.

— С какво ще бъдат свързани тези приготовления?

Той изстена и поклати глава.

— Не мога да мисля ясно точно сега, Катрин.

Тя прихвана ръката му, сякаш да го подкрепи.

— Боли те ужасно.

— Никога не е било толкова зле.

Той влагаше всичките си усилия, за да върви. Все още беше смаян от факта, че знаеше за прохода, но когато се фокусираше върху тази мисъл, главоболието му ставаше още по-лошо и той реши, че ако се засили още малко, може да загуби съзнание. Вместо това се концентрира върху ръката на Катрин, която го подкрепяше. Помисли за копринената кожа на тялото ѝ под неговото, и болката намалю. Опиташе се да мисли за това колко е хубаво да се любял, да потъне в нея. Болката в главата му намалю още малко, но започна да го боли другаде.

Беше по-добре да се съсредоточи върху вървенето.

Накрая стигнаха до къщата. Изглеждаше невредима, докато не заобиколиха към крилото, където беше библиотеката. Част от нея се беше сринала и беше останало много малко, освен овъглени парчета.

— Милорд! — забърза към него икономът. — Страхувахме се от най-лошото.

Клейборн пусна Евъндейл на земята.

— Какви са щетите?

— Извадихме късмет. Само това крило претърпя някаква истинска повреда. Другото крило и основната част от къщата са невредими и обитаеми.

— Добре. — Люк прекрачи през останките от стена, близо до комина, който беше устоял на пожара. Тайната врата я нямаше. Зееща дупка разкриваше стълбището, което водеше към прохода.

— Беше ли наясно, че този проход съществува?

— Не, милорд — каза икономът. — Съжалявам! Къде води?

— До морето. Попитай другите слуги!

— Моля?

Люк притисна пръсти към челото си.

— Попитай слугите дали някой е знаел за този проход! Трябва да разбере кой ми е казал за него.

— Да, милорд — отвърна икономът и забърза.

Люк се огледа. Старият джентълмен толкова се беше радвал на книгите си, а сега те бяха унищожени. Люк изпита нелогичен гняв към безсмисленото унищожение. От миризмата на овъглено във въздуха му се гадеше.

Един звук привлече вниманието му и той се обърна навреме, за да види как Катрин се спъва. Той протегна ръка и я сграбчи навреме, за да не падне.

— Толкова много е погубено — прошепна тя и той усети тъгата в гласа ѝ.

— Можеше да е по-лошо. Ще се погрижа Маркърс Лангдън да получи средства, за да върне предишната красота на къщата.

— Ти може да не си истинският граф Клейборн, но е очевидно, че си загрижен за мястото.

Той не можеше да отрече, че го е заобичал. Да се откаже от него, щеше да е по-трудно, отколкото мислеше. Но той беше решен да го върне на законния му собственик, главно защото беше заобичал това място. Много неща щяха да се променят с решението му. Включително фактът, че Франи вече нямаше да има извинение да му отказва.

Някой беше поставил високи факли в земята. Пламъците им озаряваха Катрин, и Люк виждаше саждите и мръсотията, покриващи лицето ѝ. Не, не всичко беше мръсотия. Там, където я беше ударил Евъндейл, се оформяше синина. Люк изпита силно желание да го убие само заради това. Той нежно докосна бузата ѝ. Странно, но помисли за мъжа, който ще има честта да докосва бузата ѝ, когато остарее. Той се надяваше този мъж да оценява факта, че силата и красотата ѝ никога нямаше да остаряят.

— Стаите ни вероятно са обитаеми. Добре ще ми дойде една гореща баня.

Тя му се усмихна. Той беше смаян, че след всичко, което бяха преживели, тя все още можеше да се усмихва.

— Много би ми харесало — каза тя.

И той осъзна, че тя му дава позволение да прекара още една нощ с нея.

* * *

Докато водата се плискаше около нея, Катрин помисли, че завинаги ще остане разглезена, що се отнася до банята. Беше просто възхитително да бъде потопена в топла вода, докато се гушеше в мъж, особено когато този мъж беше Клейборн. За щастие ваната беше голяма. Според легендите е била направена специално за мъжете от семейството, защото били високи и обичали да имат повече място

около себе си. Тя също така подозираше, че не им е харесвало да се къпят сами.

Бяха заключили Евъндейл в избата и бяха оставили двама пазачи да го пазят. Части от библиотеката продължаваха да тлеят, но няколкото слуги, които Клейборн не беше отпратил, при пристигането им с Катрин, наблюдаваха и потушаваха всеки малък огън, който избухнеше. Беше странно, че в момента не се тревожеха за нищо, и Катрин се наслаждаваше на спокойствието. Искаше ѝ се главоболието на Клейборн да отмине.

Той не се оплакваше, но свитите му вежди и стегнатата челюст говореха за неразположението му. Той не успя да намери нито един слуга, който да знае за тайния проход. Беше разтревожен от факта, че знае за него, но Катрин беше убедена, че предишният граф му го беше показал някога и Клейборн просто беше забравил. Това беше единственото логично обяснение.

Той нежно галеше ръката ѝ с длан, докато тя плъзгаше пръсти по гърдите му. Искаше ѝ се да може да измие белезите — доказателство за суровия му живот, но пък този живот го беше оформил в мъж, който подкрепяше другите. Дори да не беше лорд, пак щеше да бъде мъж, на когото да се възхищава.

Егоистично ѝ се искаше да можеха да отложат заминаването, защото след като се отправеха на път обратно към Лондон, всичко между тях щеше да се промени и щеше да свърши. Неегоистичното ѝ желание, и то с нетърпение, бе да види Уини и баща си. Знаеше, че за тях се грижат добре, но от това те не ѝ липсваха по-малко, пък и тя не спираше да иска да направи каквото може, за да им донесе утеха.

— За какво мислиш? — попита тя Клейборн.

— Опитвам се да не мисля.

Водата се разплиска около Катрин, когато се надигна. И когато не намери достатъчно място във ваната, тя го възседна. Тялото му реагира мигновено. Той изстена, усмихна се и отвори очи.

— Мисля, че намери лечението за главоболията ми. Пращаш болката другаде.

— Не може да изчезнат толкова бързо.

— Не напълно, не. Но няма да им позволя да ме спрат да получа това, което искам.

Тя му се усмихна, като се надяваше, че изглежда прелъстително.

— И какво е то?

Очите му потъмняха.

— Теб.

Той сплете пръсти в мократа ѝ коса и я приближи. Катрин се изви, за да посрещне целувката му. Жаждата на устните му върху нейните прати водовъртеж от желаниа чак до пръстите на краката ѝ. Той пусна косата ѝ, насапуниса ръцете си и започна да гали тялото ѝ, връщайки се на гърдите ѝ отново и отново, сякаш бяха центърът на нейното съществуване, градът, от който тръгнаха и в който се връщаха всички пътища.

В очите му видя признателност и наслада.

Тя взе сапуна и повтори действията му, наслаждавайки се на кожата му. Отпусна глава назад и изстена от невероятните усещания, създадени от допира му и от насладата самата тя да го докосва.

Ръцете му се впиха в бедрата ѝ и я повдигнаха.

— Ако водата не беше толкова мръсна, щях да те обладая още тук — каза той. Вместо това я измести настрани, изправи се и я издърпа да стане. Обграждаха ги кани с вода. Той вдигна една и изля водата върху нея, отмивайки сапуна и задържалата се мръсотия. После още една кана, след което обля с чиста вода и себе си.

— Стой! — нареди той, когато излезе от ваната.

— Не съм куче, което да командваш.

Той се засмя тихо, грабна кърпа и енергично се изсуши.

— Трябва ли винаги да си толкова упорита?

— Не се държиш така, сякаш наистина ме смяташ за упорита.

Той я обви с кърпата и я вдигна в ръцете си.

— Смятам те за възхитителна.

Той я отнесе до леглото и много нежно я подсуши, после хвърли кърпата настрани. С едно плавно движение проникна в нея и замря.

— Когато го видях да те удря, когато ти падна... — гласът му беше дрезгав от емоция.

— Не мисли за това! — настоя тя.

— Защо трябва да си толкова проклето храбра? — попита той, докато целуваше врата ѝ, ухото ѝ, шията ѝ и брадичката ѝ.

Тя се чудеше дали щеше да я иска, ако беше по-слабохарактерна, но не беше достатъчно смела да попита и може би не беше толкова храбра, все пак.

— Не говори! — прошепна тя, докато целуваше слепоочията му.

Той я облада бавно, сякаш осъзнаваше, че това е последният път, в който са заедно, като се наслаждаваше на всеки тласък и създаваше спомени от всяко докосване. Нямахше нищо диво в любенето им. По-скоро беше просто признателност, че са избегнали пожара, празненство на оцеляването и може би донякъде сбогуване.

Когато удоволствието достигна своя връх, тя трепереше в ръцете му, а той тръпнеше в нейните. Дишайки тежко, той я целуна по слепоочието, преди да се изтърколи встрани от нея и да я привлече близо до себе си. Сгуснена в него, тя заспа дълбоко.

— Мамо!

— Тихо, скъпи! Тихо! Трябва да сме тихи. Играем една игра. Ще се скрием от тате.

— Страх ме е.

— Шшшт! Не се страхувай! Тихо! Мама никога няма да позволи нещо лошо да се случи. Ще се забавляваме. Виждаш ли вълшебната ръчка? Това е малката ни тайна.

Катрин се събуди от агонизиращ стон. Първоначално помисли, че е гръмотевица, но после осъзна, че е в леглото сама и чу накъсано дишане в стаята. Пресегна се към страничната масичка и засили пламъка на лампата.

Светлината прогони сенките и разкри Клейборн. Беше коленичил на пода гол и се полюляваше, а с ръце притискаше корема си, сякаш страдеше от невероятна болка. Катрин се измъкна от леглото и клекна пред него.

— Люк! Люк, какво има?

Той вдигна лице и тя видя сълзите, търкалящи се по бузите му.

— Спомням си — каза дрезгаво той. — Боже мой, спомням си.

Чувствайки се безсилна да спре агонията му, тя докосна раменете и лицето му.

— Спомняш си какво?

Тя го чу как преглъща. Усети как потрепери под пръстите ѝ.

— Родителите ми. Боли!

— Главата ли?

— Не, сърцето ми. Беше чичо ми.

— Люк, скъпи, не разбирам.

— Заведоха ме в една менажерия. Толкова много животни. Лъв. И жираф. И раиран кон. Не исках да си тръгвам. Но започна да се стъмва и тълпата оредяваше. Имаше толкова много хора, че каретата беше паркирана далеч. Уморих се да вървя. Татко ме вдигна на раменете си. А после момчето...

Гласът му заглъхна, но тя все още беше объркана. Какво говореше той?

— Какво за момчето? — попита тя.

— Хлапак от улицата. Каза, че майка му умира в уличката и се нуждае от помощ. Татко ме свали от раменете си и забърза след момчето. Майка ми сграбчи ръката ми и затича след него. Но баща ми тичаше толкова бързо, а ние не можехме да го настигнем. Когато завихме зад ъгъла, видяхме баща ми, нападнат от мъже. Приличаха на диви животни. Тояги и ножове. А чичо ми стоеше отстрани и се смееше, сякаш това беше любимата му лудория. Майка ми ми извика да бягам и аз побягнах. Но бях достатъчно близо, за да чуя виковете ѝ, когато се нахвърлиха върху нея.

Катрин хвана лицето му между дланите си.

— Съжалявам, Люк, но не разбирам какво се опитваш да ми кажеш. Не разбирам какво значи това.

Сърцето я болеше от опустошението в очите му.

— Означава, че аз съм Клейборн. Знаех за тайния проход, защото мама и аз го използвахме, за да играем една игра. Криехме се от татко, но той винаги беше там и ни чакаше на изхода. — Клейборн ѝ се усмихна сърцераздирателно. — Той я вдигаше на ръце и те се смееха. После играехме в морето, сякаш нямахме никакви грижи.

Той си пое дълбоко въздух и избърса сълзите си.

— Защо чичо ти ги е убил?

— Защо ли? За титлата и за всичко, което носи тя.

Тя приседна на пети.

— И ти си спомняш всичко това сега?

— Само откъси от миналото. Помня тайния проход, менажерията, уличката. Помня чичо ми и противното му лице. И помня как избягах като страхливец.

— Бил си дете.

Той разтри лицето си с ръце.

— Не можех да ги спася.

— Те не са очаквали това от теб. Това, че си се спасил, е било най-големият ти подарък за тях.

— Защо не можех да си спомня нищо досега?

— Защо би искал? Изглежда ужасяващо.

Той задържа погледа й.

— Копнеех да знам истината за миналото си, а сега не искам нищо повече от това да я забравя.

Той прилепи устни към нейните, сякаш тя имаше силата да му върне загубената невинност. Защото въпреки че беше израснал на улицата и беше видял най-лошото у хората, за Катрин беше ясно, че до тази вечер не беше знаел най-лошото за семейството си. Беше убил чичо си, чичо му беше убил родителите му. Измама, омраза, предателство, алчност... Всички елементи за семеен скандал и разрушение живееха в сърцето на семейството на Клейборн. Животът му на улицата, въпреки престъпленията, които беше извършил, беше по-честен и тези, с които беше живял, бяха заслужили по-голямо доверие.

Някак успяха да се върнат в леглото, притиснати един към друг. Той искаше да забрави това, което според нея беше жизненоважно да си спомни. Но не можеше да му откаже няколко мига облекчение. Ако можеше, цял живот щеше да го утешава.

Устните му бяха горещи, отчаяни и нетърпеливи. Тя беше повече от готова за него, когато той нахлу в нея като обсебен мъж, като мъж, който бяга от миналото си, мъж, неспособен да види бъдещето си. Тласъците му бяха бързи и яростни. Тя бе също нетърпелива да изживее удоволствието, впивайки пръсти в стегнатия му задник.

Мощните му тласъци караха таблата на спалнята да се блъска в стената. Удоволствието заливаше Катрин на вълни. В това имаше лудост, но на нея не й пукаше. За нея беше важно единствено, че той е изцяло обсебен от нея, както и тя от него.

Тя очакваше всеки път, когато свършваха заедно, да е последният. Всеки път беше дар. Да даваш, да приемаш, да вземаш. Те бяха равни. Ако можеше да му даде нещо повече, щеше да го направи. Вместо това тя яздеше удоволствието, докато стигнаха върха, викайки

неговото име. Чуваше как той вика нейното. Усецаше свирепия му трепет и лицето му, заровено в шията ѝ.

Тя го държа близо, докато се успокоят и после се освободи от тежестта на тялото му. Беше искала да знае какво е да бъде с него. Сега трябваше да намери сили да се откаже от него, да го отстъпи на друга. Да го отстъпи на Франи.

Усети как в очите ѝ парят сълзи, защото тя нямаше да е тази, която ще споделя радостите и тревогите му. Нямаше да носи децата му. Нямаше да бъде до него, докато той оставяше отпечатъка си върху света. А тя не се съмняваше, че е способен да остави след себе си великолепно наследство. Той беше изкован в огньовете на ада. И всички в Лондон скоро щяха да разберат, че той беше мъж, с когото да се съобразяват.

* * *

Беше вече тъмно, когато каретата най-после пристигна в Лондон. Катрин все още беше облечена в дрехи на прислужница, а и Люк не изглеждаше много по-добре. Той знаеше, че трябва първо да отиде у дома, да се приведе в приличен вид, но имаше един въпрос, за който трябваше да се погрижи... спешно. Беше казал на кочияша къде да кара и когато разпозна сградите, които показваха, че приближават мястото, той усети как яростта го разкъсва.

— Не се ли прибираме у дома? — попита Катрин.

Каретата спря.

— Стой тук! — нареди Люк. Отвори вратата и изскочи от каретата, преди слугата да може да му помогне. Той влезе в игралния дом на Доджър с определена цел. Забеляза Джак веднага.

Мъжът, известен като Доджър, се обърна от игралната маса и се усмихна весело.

— А, ето те. Погрижи ли се за...

Люк заби юмрук в лицето на Джак, пращайки го на пода и събаряйки масата. Чу ахванията на клиентите и писъците на дамите, които се опитваха да привлекат господата в стаите си.

— Стани! — настоя Люк.

Джак изтри кръвта от устата си и погледна опакото на ръката си, преди да се взре в Люк.

— Не съм сигурен...

— Стани!

Джак се вдигна на крака и Люк го удари в корема. Джак залитна назад и Люк заби юмрук в брадичката му. Главата на Джак се отметна назад и той се просна на пода.

— Люк! — извика Франи някъде зад него. — Какво правиш?

Тя коленичи до Джак и погледна към Люк с ужас в очите.

— Всичко е наред, Франи — каза Джак. — Сигурен съм, че има основателна причина да удря човека, който му е спасявал задника повече от веднъж.

Люк пристъпи напред и със задоволство видя как Джак трепна.

— Ти ме намери да се крия зад онзи боклук в уличката, защото си ме проследил. Проследил си ме от мястото, където родителите ми бяха нападнати. През всичките тези години си знаел истината. Знаел си, че съм внукът на стария джентълмен, но си запазил мълчание, защото в противен случай щеше да разкриеш своето участие в убийството на родителите ми. Знаеше, че се измъчвам, но ме остави да се давя в съмненията си. Би трябвало да те убия.

От очите на Джак сякаш падна воал. Люк видя истината там, видя, че това, което си беше спомнил, беше точно това, което се беше случило.

— Моля те, направи го! — изръмжа Джак. — На всяка цена. От нощта, когато бяхме в затвора, и аз предложих себе си на онези мерзавци, за да пощадят теб, се молах за смърт. Така че, направи го! Ти уби чичо си. Убий и приятеля си! Предизвиквам те!

Люк внезапно осъзна, че в ръката си държи бастунчето и шпагата е извадена. Не си спомняше да е носил бастунчето със себе си, но сега щеше да му послужи добре. Той направи стъпка напред и усети една ръка да стиска неговата. Погледна назад...

Катрин. В сините ѝ очи имаше сълзи.

— Ти не си убиец.

— Аз убих чичо си. Нека няма съмнение в това!

— Той е отнел невинността на младо момиче. Но ти не си убиец. Той посочи Джак.

— Той ни заведе в уличката. Той беше хлапакът, който твърдеше, че майка му умира. Той беше този...

— Няма да ти позволя да се откажеш от последната част от душата си. Ще застана пред теб, ако трябва.

Но беше достатъчно, че стои до него. Той погледна отново към Джак.

— Колко ти плати той?

Джак само го изгледа намръщено.

— Проклет да си! Отговори ми!

За негова изненада Джак не извърна поглед от срам.

— Шест пенса.

Люк стисна очи.

— Не знаех какво е планирал — каза Джак тихо. — Трябва да ми повярваш, Люк. Не знаех.

Люк отвори очи. Беше заслепен от ярост и едва сега всичко около него застана на фокус. Чесни и Милнър, които сезираха в него с отворени усти. Други лордове и обикновени господа — порокът ги правеше равни.

Франи се взираше в него, сякаш не го познаваше.

— Ти знаеше ли какво е направил? — попита Люк тихо.

Тя бавно поклати глава.

Катрин стискаше ръката му, сякаш само тя имаше силата да го спре да не направи нещо прибързано и необратимо. Катрин, облечена в дрехи на слугиня и с разчорлена коса. Катрин, която не беше останала в каретата, както ѝ беше наредил. Катрин, която стоеше посред игралния дом.

Какво си беше мислил, като дойде първо тук? Какво беше мислила тя, за да го последва вътре? Имаше ли възможност никой да не я е познал?

Той изпита нуждата да направи нещо, да каже нещо, да доведе този момент до заслужения край. Но в него нямаше нищо, освен мъка и загуба. Изминалите двацет и пет години от живота му бяха изпълнени с лъжи. А истината не предлагаше утеха.

* * *

Когато се качиха в каретата, Катрин беше ужасена от това колко тих е Люк. Беше излязъл от игралния дом, без да каже нищо повече. Тя седеше до него и държеше ръката му — ръка, която беше толкова студена, сякаш беше на мъртвец.

— Не трябва да си сам тази нощ — каза тя.

— Аз съм този, който се предполагаше, че съм, а внезапно и необяснимо се чувствам недостоен. Бях самозванец през всички тези години, но не по начина, по който мислех.

— Ти не си бил самозванец.

— Мислех, че съм разбойник, маскиран като лорд. Вместо това се оказа, че съм лорд, маскиран като разбойник. Мислех, че съм един от тях. Мислех, че съм едно от децата на Фейгън. Мислех, че улиците са общото между нас.

Сърцето ѝ се късаше за него.

— Бил си. За известно време.

Той погледна към нея с нежност в очите, която тя се страхуваше, че е загубена завинаги.

— Мислиш ли, че има някаква вероятност благородниците у Доджър тази вечер да не са те познали?

Тя въздъхна.

— Много малка, може би.

— Не трябваше да се опитваш да ме спреш, Катрин. Репутацията ти не заслужава скандала, който ще избухне.

— Да видим! Баща ми лежи на прага на смъртта. Брат ми се шляе по света. Нямам съпруг, нито деца. Репутацията ми има значение единствено за мен, а ти си много по-важен за мен от нея.

Той обгърна лицето ѝ и докосна устните ѝ със своите. Страстта между тях се беше охладила, както и трябваше да бъде. Когато всичко това отминеше, той отново щеше да се върне при Франи. Тя не се съмняваше в това.

— Трябва да те приберем у дома — каза той тихо. — А аз трябва да реша какво да направя за Евъндейл. — Бяха го оставили в избата на имението на Люк, докато всичко бъде уредено. Той въздъхна дълбоко. — Никога не съм мислил, че спомените ще донесат много повече проблеми от забравата.

ГЛАВА 20

Катрин бавно се качваше по стълбите към спалнята си. Тя беше изтощена. Отчаяно искаше да отиде при баща си, но не можеше да допусне той да я види облечена като слугиня и изглеждаща така, сякаш е прекарала няколко дни в разврат. Кое то беше истина, но все пак нямаше нужда той да го знае.

Джени подготви банята и Катрин потъна във вдигащата пара вода. Всичко я болеше и беше нещастна. А това беше добрата новина. Нищо не беше останало от репутацията ѝ, но тя щеше да се справя с това по-късно. Точно сега основната ѝ грижа беше Клейборн. Не искаше да го оставя сам тази нощ.

Но беше толкова изтощена, че едва успяваше да диша.

Когато свърши с банята, Джени започна да я изсушава.

— Да ви помогна ли да се пригответе за леглото?

— Не. Искам да посетя баща си за малко. Не съм го виждала няколко дни. Смятам, че една обикновена рокля ще е подходяща.

Почувства се малко по-добре, докато вървеше по коридора към спалнята му. Гледачката му се изправи, когато Катрин влезе в стаята.

— Как е той? — попита Катрин.

— Добре е, милейди.

Той не можеше да говори разбираемо, не можеше да се движи сам. Трябваше да бъде хранен и къпан. Как, за бога, можеше да е добре?

Но той повдигна съсухрената си, трепереца ръка и Катрин можеше да се закълне, че в помътнелите му сини очи се появи приветстваща светлина. Катрин седна на стола до леглото, взе ръката му и целуна пръстите му. После прокара пръсти през изтъняващата му сребриста коса.

— Липсвах ли ти?

Той кимна едва забележимо.

— Утре, ако слънцето е благосклонно към нас, ще излезем в градината. От добър източник чух, че това няма да навреди на здравето

ти. Всъщност, дори може да го подобри. — Тя усети сълзи да парят в очите ѝ. — О, тате, направих нещо ужасно глупаво. Влюбих се в мъж, който обича друга. Странното е, че колкото и да боли, искам само да е щастлив. И ако тя го прави щастлив, искам той да я има.

Той стисна ръката ѝ. Тя се придвижи нагоре и положи ръка върху гърдите му. Усети как ръката му се спря върху косата ѝ.

— Мисля, че би го харесал.

Чу тих тътен в гърдите му.

— Знам, че според теб не е достатъчно добър за мен, но пък за теб никой мъж не е достатъчно добър за мен.

Тя се изправи.

— Евъндейл биеше Уини, тате. Едни приятели и аз я скрихме, за да не може да я намери. Смятам да отида да я видя тази вечер. Не искам да се тревожиш. Мисля, че един инспектор от Скотланд Ярд ме наглежда. Така че, всичко ще бъде наред. А утре ще отидем в градината и няма да спра да ти чета, докато не довършим историята на Оливър.

Катрин се наведе напред, целуна баща си по челото и прошепна думите, които никога нямаше да може да каже на Клейборн:

— Обичам те с цялото си сърце.

* * *

Портретът на баща му не се беше променил, но изглеждаше така, сякаш е. Или само той се беше променил. Или може би причината беше, че го гледеше през пиянско вцепенение — първата бутилка уиски бе пресушена и втората беше в ръката му. Трябваше да намери нов доставчик.

Странно колко различно изглеждаше всичко. Неща, които някога му се струваха чужди, вече не изглеждаха така. След като се беше върнал у дома, беше минал през всяка стая, оглеждайки нещата с различни очи — с очите на граф Клейборн. Спомни си как лъвската глава на ръжена на камината го беше плашила като дете. Спомни си как яздеше дървеното конче в детската.

Обикновено когато гледеше портрета твърде дълго, вглеждайки се в чертите на графа, главата му започваше да го боли. Но не и тази

вечер. Тази вечер нямаше нищо, освен успокояващия алкохол, който се вихреше в кръвта му. Дори това беше необичайно. Обичайно търсеше забвение. Тази вечер просто искаше спокойствие.

Ръката го болеше от ударите по Джак. Сърцето го болеше от това, че Франи беше защитила Джак. Защо Люк беше мислил, че тя без колебание ще застане до него? Но реакцията на Франи беше нормална. Люк беше влязъл като луд, а за разлика от Катрин, Франи не знаеше всичко, което Люк си беше спомнил. Не беше станала свидетел на болката, която му бяха донесли спомените.

Люк беше живял в мизерията и нищетата на онази малка стая с Фейгън и неговата банда от деца-крадци и се беше чувствал в безопасност. Бяха делили с него дрехи, храна и легло. Бяха го научили как да не го хващат. Бяха го научили как да се крие. А в началото повече от всичко на света беше искал да се скрие. Да се скрие от чичо си, от крясъците на умирация си баща, от писъците на майка си, молеща за милост. Когато беше минал през вратата на Фейгън, беше го направил с готовност, с потребността да остави зад себе си ужасяващия си друг живот.

Нищо не беше по-плашещо от мисълта, че някой, за когото беше рисувал картина на езеро, който му беше подарил малък издялан дървен кон, който го беше завивал в леглото, когато беше на гости, беше го целувал по челото, беше се смял с баща му, беше танцувал с майка му, можеше да стои отстрани и да се смее, докато някакви главорези убиваха родителите му. Но чичо му беше дълбоко вплетен във всички тези спомени.

Люк чу вратата да се отваря, чу леки стъпки. Извърна се в стола, поглеждайки назад към вратата. Проклинаше се за радостта, която го изпълни при вида на Катрин. Още повече презираше облекчението, което се разля в него от това, че тя беше тук. Тя го караше да се чувства слаб, защото необходимостта тя да бъде до него бе голяма. Трябваше да я махне от живота си и за да го постигне, трябваше да се погрижи за Евъндейл.

Люк преглътна още от уискито и се намести обратно в стола си.

— Не трябваше да идваш.

Тя коленичи на пода до него и постави ръце на коленете му.

— Казах на татко, че отивам да видя Уини, но не отидох. Използвах това извинение с ясното съзнание, че идвам тук. Не исках да

бъдеш сам тази нощ.

— Катрин...

— Тук съм само като приятел — тя обърна лице към портрета и постави буза на бедрото на Люк. — Вече виждам приликите толкова лесно.

— Толкова малко помня за него.

— Мисля, че щеше да се гордее със сина си.

Люк се засмя тихо.

— Откъде черпиш вярата си в мен, Катрин?

— От това, че те опознах.

Тя остана с него, както беше обещала. В леглото му. Без да прави нищо друго, освен да го държи, позволявайки му и той да я държи. Нещо повече от приятел, нещо по-малко от любовница. Но беше утешително. И въпреки че Люк не заспа, той не се отнесе и в света на спомените. По-скоро се концентрира върху удоволствието тя да е в леглото му, върху усещането да е до него, върху аромата ѝ и върху звука от дишането ѝ.

Преди съмване я изпрати с обещанието да се погрижи за проблема ѝ много бързо. Върна се у дома, за да закуси и да прочете „Таймс“. Беше благодарен да открие, че на челната страница не се мъдри съобщение, че лейди Катрин Мабри е била забелязана в игрален дом и още по-благодарен, че нито една клюка от станалото предишната нощ не е излязла наяве. Обаче щеше. Със сигурност щеше да се разчуе.

* * *

Беше късно сутринта, когато Люк пристигна в жилището на Маркърс Лангдън. Беше облечен в най-хубавите си дрехи и знаеше без никакво съмнение, че изглежда напълно като лорд, какъвто беше.

Икономът му каза, че господарят и майка му са в гостната. Люк ги намери там. Маркърс четеше книга. Майка му се беше концентрирала върху бродерията си. Колко суров живот водеха!

Мисис Лангдън остави настрана ръкоделието си, очевидно възмутена, че Люк се е появил в светилището ѝ. Маркърс затвори книгата си.

Люк прочисти гърло. Това беше по-трудно, отколкото беше мислил.

— Исках да знаете, че спомените ми се върнаха. Ако продължите с усилията си в съда, ще изгубите парите си, защото аз съм граф Клейборн.

— Колко удобно да се върнат сега, когато позицията ви е застрашена — каза мисис Лангдън. — Но това няма да ни спре. Синът ми е законният наследник.

— Не, мадам, не е. Родителите ми бяха убити от вашия съпруг.

Тя ахна и пребледня.

— Това е лъжа!

— Иска ми се да беше. Имам свидетел — Джак. — Щеше да завлече Джак в съда, ако беше нужно, за да свидетелства за това, което беше направил. — Но нямам желание да донеса на тази фамилия повече срам, отколкото е понесла през всички тези години. Един убиец в семейството е достатъчен, а след като никога не съм отричал деянието си, не виждам причина да ви причинявам допълнително неудобство, като разкрия това, което съпругът ви и мой чичо, брат на баща ми, е извършил.

— Вие сте възпитан да лъжете, да мамите, да убивате и да крадете, за да вземете това, което не принадлежи на вас...

— Изгубихте сребърна огърлица с три червени камъка в нея.

Тя се вкочани.

— Какво знаете за скъпоценното ми бижу? Джофри ми го подари в деня, в който се оженихме.

Люк обърна очи към Маркърс, чието чене беше увиснало и шокиращият му поглед сочеха, че си спомня бижутото. Знаеше какво следва. Само те двамата го знаеха.

— Вие ни четяхте „Айвънхоу“, лелче Клара — каза тихо Люк и побърза да продължи, преди тя да възрази срещу интимното име, което беше използвал. — С Маркърс взехме огърлицата...

— Това не е вярно — каза Маркърс, ставайки на крака. — Аз сам я взех. Ти беше едва на шест, аз бях на осем. — Той погледна майка си. — Поставихме камъните на дървените си мечове, но след като татко се разяри и започна да разпитва слугите за изчезналото украшение, ние изхвърлихме доказателството за това, което бяхме направили. Той

използваше върху мен пръчката неведнъж. Исках да избегна поредния бой.

— Какво доказва това? — попита майка му.

Маркът погледна към Люк.

— Доказва, че той е мой братовчед. Никога не съм казвал на никого какво направихме.

— Нито пък аз — каза Люк. Всъщност, до вчера дори не си спомняше. Той отново се обърна към мисис Лангдън. Тя изглеждаше шокирана. Едва ли можеше да я вини. — Нямам намерение да разкривам истинската натура на съпруга ви, но ако упорствате в опитите си да ми отнемете това, което по право е мое, всичко ще излезе наяве. Няма да се откажа лесно от това, което баща ми се бореше да задържи и което дядо ми повери на моите грижи.

Маркът прочисти гърлото си.

— Ще говоря с адвоката си този следобед и ще се погрижа искането ни да бъде оттеглено от съда.

Люк кимна.

— Много добре. — Обърна се, да си тръгне...

— Клейборн?

Погледна отново към Маркът.

— Може ли да поговорим насаме?

— Разбира се.

— Не може да му вярваш — каза мисис Лангдън.

— Ще говорим, когато се върна, майко. — Той последва Люк в коридора и го огледа така, сякаш за първи път го вижда истински. — Наистина си ти. Мисля, че знаех. Мисля, че винаги съм знаел.

— Аз не знаех — призна Люк.

— Ще говоря с майка ми. Тя ще се усмири.

— Ще ти бъда благодарен. Последните години бяха тежки. Бих искал да оставя трудностите зад нас.

Маркът облиза устни и стрелна поглед по коридора, сякаш очакваше там да се крие някоя опасност.

— Ето за какво исках да говоря с теб. Каза, че си бил нападател една нощ.

— Да.

— Беше дело на Евъндейл.

Люк го знаеше, но откъде знаеше Маркърс? Люк се загледа в него и го обзе подозрение.

— Евъндейл? Какво те кара да мислиш така?

— Очевидно е изгубил много пари от теб. Затруднен е финансово и е много ядосан от това.

— И откъде ти знаеш това?

— Защото той дойде при мен и ми каза, че ще ми помогне да получа титлата, ако обещава да му платя това, което си откраднал от него, щом получа наследството.

— Да ти помогне да я получиш, като бъда убит?

— Не знаех, че това е част от плана. Казах му, че искам да го направя законно чрез съда. Мислех, че е разбрал, но научих твърде късно, че е напълно луд.

— И не помисли, че трябва да знам това, когато дойдох преди?

— Беше ме срам, че съм се забъркал с него. И честно казано, бях ужасен. Той твърдеше, че е убивал и преди и не се съмнявах, че говори истината.

— Оценявам честността ти.

— По-важното е, че винаги съм смятал, че си свестен човек... е, като изключим това, че си убил баща ми, разбира се.

— Той брутално изнасили дванайсетгодишно момиче. Това е причината да го убия. А доскоро нямах спомени от убийството на родителите ми. Може би част от мен го е разпознала, защото изобщо не се поколебах да въздам това, което смятах за справедливост.

— Не можеш винаги да познаеш какъв е човек от пръв поглед.

Люк постави ръка на рамото на Маркърс.

— Мисля, че не си като баща си.

— Благодаря ти за доверието. По-добре да се връщам при майка ми. Може да не е очевидно, но подозирам, че е приела всички тези новини доста тежко.

Люк проследи с поглед как братовчед му изчезва в гостната и отново се замисли за Евъндейл. Щеше да му достави огромно удоволствие да се отърве от него.

ГЛАВА 21

Полунощ.
Моята библиотека.

Л.

Посланието достигна до трима от тях. Имаше време, когато щеше да отиде и при четвърти.

Незабелязано влязоха в библиотеката на Люк, тихи като нощта, влизайки в дома му през техните различни любими входи. Бил влезе през кухнята. Джим се покатери по дърво и влезе през отворения прозорец на една от спалните. Франи предпочиташе да се промъкне през врата, която водеше към терасата.

Катрин беше там. Тя беше дошла през предната врата, сякаш вече нямаше нужда да крие какво правеха. Но Люк знаеше истината. Трябваше да отнесат това, което бяха на път да направят, в гробовете си. Всички седяха на столове, подредени в кръг.

— Да започваме! — каза Люк.

— Не трябва ли да чакаме Джак? — попита Бил.

— Той не е поканен.

Бил погледна другите, сякаш очакваше някой да възрази и да защити Джак, но когато никой не го направи, се облегна назад. Той беше лечителят сред тях. Винаги искаше да оправя нещата. Но някои неща, разрушени веднъж, никога нямаше да са същите.

— Както сте наясно, уредих възможност да се изправя срещу Евъндейл в Хедърруд. Понастоящем той е мой затворник, държан е в избата на имението. Той е опасен. За жена си, за сина си, за Катрин и за мен. Ако бях само аз, щях да го оставя и да се справя сам с него, но не желая да поставям на риск живота на другите — особено този на Катрин.

— И какъв е планът? — попита Джим.

— Ако някой от вас има съмнения, нека си тръгне сега!

Всички останаха по местата си.

Люк усети стягане в гърдите при тази проява на вяра в него и прочисти гърлото си. Очевидно Джим не беше единственият, който би го последвал през ада, без да пита защо са поели на това пътешествие.

— Благодаря ви.

Пое дълбоко въздух и насочи вниманието си към Бил.

— Нужен ни е труп. Мъж, наскоро погребан несъмнено би било най-добре. Искаме го облечен в тези неща, трябва да носи и тези два пръстена. Добавих бележка, която указва кой пръстен на кой пръст и на коя ръка да бъде сложен. — Люк взе един вързоп, който беше поставен до стола му и го подаде на Бил. Беше взел дрехите и бижутата на Евъндейл, преди да напусне Хедърууд.

Бил пое пакета без колебание.

— Мина време, откакто за последен път обирах нечий гроб, но това е умение, което веднъж научено, никога не се забравя.

— Утеши се, че последното му място за покой ще бъде много величествено! — Люк се обърна към Джим. — Търся човек, на когото му предстои да бъде транспортиран до наказателна колония доживот. Възрастта няма значение, стига документите да могат да бъдат променени така, че да отразяват мъж на трийсет и четири години.

Джим кимна мрачно.

— Едно момче на четиринайсет наскоро беше осъдено на заточение в Тасмания за джебчийство. Мисля, че беше доживот.

— Проклятие, това можеше да е всеки от нас — каза Бил. — Чии джобове е обрал? На принц Албърт?

— Това си помислих и аз. Ако не бяха уроците на Фейгън, и аз щях да съм там. — Джим погледна към Франи. — Можеш ли да направиш така, че четиринайсет да изглежда като трийсет и четири?

Тя се усмихна наперено.

— Дори насън.

— Ще ти донеса документите му.

— Ще трябва да уредим и почтено назначение за момчето — каза й Люк.

Тя го изглежда странно, преди да кимне. Вероятно защото обикновено Джак се грижеше такива момчета да бъдат настанявани на сигурно място.

— Ще се погрижа — каза Франи.

Люк погледна към Катрин, която седеше до него. Той искаше да вземе ръката ѝ, но това изглеждаше грешно, тъй като Франи беше там.

— За теб остава най-трудната част.

— Каквото и да е, ще го направя.

— Никога не съм се съмнявал дори за миг, че би се отказала. — Но той знаеше, че ще бъде трудно за нея. Въздъхна. — Трябва да уведомиш херцогиня Евъндейл, че съпругът ѝ е умрял при пожара в Хедърруд. Пожарът започнал, след като от огнището изскочила искра и никой не забелязал, докато не станало късно.

— Но не това се случи.

— Ето защо казах, че твоята част е най-трудната. Ти ще трябва да излъжеш, Катрин, да излъжеш всички. След като ние свършим нашите задачи, ще изглежда, че си казала истината. Ще ѝ предоставим изгоряло до неузнаваемост тяло, носещо дрехите и пръстените на Евъндейл. И тя никога повече няма да го види.

— Не разбирам защо не мога да ѝ кажа истината.

— Защото колкото по-малко хора знаят, толкова по-добре. Ние нарушаваме закона, Катрин. Всички сме изложени на риск. Възможно е тя да си държи езика по въпроса, но той е неин съпруг. С времето тя може да забрави какъв е бил бракът с него или да реши, че предпочита брак със звяр, отколкото да е вдовица. Може да се опита да намери начин да го върне. Щеше да е много по-лесно, ако го бях оставил в огъня, но не го оставих, затова трябва да направим най-доброто и да не допускаме някой да се усъмни, че граф Евъндейл е мъртъв, така че синът му да може да го наследи.

— Но не трябва ли поне да им кажем как наистина започна пожарът? Нещата, които той каза, нещата, които направи...

— Синът му ще трябва живее с наследството от действията на баща си, Катрин. Ще бъде по-лесно да не знае що за мъж е бил той. Ако се съмняваш, попитай братовчед ми!

Тя кимна и вирна брадичка, показвайки решимостта си.

— Ще направя нещо по-добро от това да говоря с Уини и Уит. Ще им помогна да уредят погребението. — Тя погледна към Бил. — И наистина ще бъде величествено.

— Много добре. — Люк огледа заобиколилите го. — Има ли въпроси?

— Аз имам един — каза Катрин.

Люк вдигна вежда.

— Каква задача остава за теб?

— Най-добрата от всички. Аз имам честта да уредя Евъндейл да бъде качен на кораба за транспортиране към новия му живот — накрая на света.

* * *

Катрин настоя да отиде с него. Люк трябваше да се досети, че ще поиска.

Мъглата беше гъста и тежка, смразяваща костите. Огромният кораб скърцаше и стенеше, опъвайки въжетата, сякаш нямаше търпение да отплава, но трябваше да изчака гостите му да се настанят на борда, с тракащи железни окови на краката в предутринната тишина.

— Херцогинята как прие вестта за кончината на съпруга й? — попита Люк.

— Тя всъщност плака. Не го очаквах. — Катрин се загледа в него. — Не изглеждаш изненадан.

Той поклати глава.

— Хората се боят от самотата. Предпочитат да живеят с неприятна личност, отколкото сами.

— Не знам дали това е достатъчно. Изглежда сякаш се измъкна доста лесно, след всичко, което направи.

— Той е мъж, свикнал някой друг да му връзва вратовръзката. Ще бъде на колене, жулейки палубата. Ръцете му ще се изприщят, краката му ще загрубеят и подозирам, че преди да свърши пътуването, ще се окаже бит с камшик повече от веднъж. Не знам дали има ад след смъртта, но знам, че има ад преди нея. Чакал съм в преддверието му. Не е приятно място. Евъндейл ще проклина деня, в който се е родил. Той ще бъде наказван, Катрин. Всеки ден, докато е жив. Въпреки че успя да направи и нещо добро, като зае мястото на Томас Ларк и по този начин даде на момчето възможност за по-добро бъдеще.

— Едно момче. Изглежда толкова малко, а те са толкова много.

— Не можем да спасим всички, Катрин. Затова сме доволни, когато спасяваме тези, които можем.

Те гледаха, докато двеста и трийсет затворници маршируваха по мостика и се качваха на палубата на кораба.

— Ето го! — каза Люк тихо. — Този със сивото палто, с лошо разкъсаното рамо.

— Мислех, че ще се съпротивлява повече.

— Бил ми даде нещо, което да изсипя в устата му, за да стане кротък като агне.

— Все пак съм изненадана, че не крещи името и титлата си.

— Малко е трудно със счупена челюст.

Тя обърна рязко глава, за да го погледне. Той сви рамене.

— Не искаше да съдейства.

Останаха, докато и последният затворник зае мястото си на борда и корабът отплава.

Люк чу Катрин да въздъхва облекчено.

— Не мога да повярвам, че свърши.

— Повярвай!

* * *

Зората беше почти отвъд хоризонта, когато каретата на Клейборн спря в уличката зад дома на Катрин.

„Клейборн.“ Тя беше убедена, че той не е свикнал със знанието за своя произход, но не се и съмняваше, че и това ще стане с времето. Той беше законният граф. Искаше й се да може да му помогне, да го успокои, да стои до него, докато той истински заеме мястото си сред аристокрацията, но не беше тази, която той искаше до себе си. Тя го знаеше. Беше го приела, преди да влезе в спалнята му в Хедърруд.

Не бяха говорили за нищо лично от нощта на неговото откритие. И това също беше в реда на нещата.

Вратата на каретата се отвори. Клейборн излезе навън, после протегна ръка към Катрин.

За последен път тя постави ръката си в неговата и почувства как силните му пръсти се затварят върху нейните. За последен път излизаше, вдишвайки мъжествения аромат, който беше само негов. За последен път вървяха един до друг до портата, без да говорят, сякаш имаше твърде много недоизказано и прекалено малко време.

Тя прочисти гърлото си.

— Ще уредя чай за Франи, така че да започна да я представям в обществото.

Той кимна. Тя протегна ръка.

— Тогава благодаря, милорд. Нашето споразумение беше... задоволително...

Той сграбчи ръката ѝ, дръпна я в обятията си и я целуна почти диво — този момент беше толкова болезнен за него, колкото и за нея. С огромно желание тя обви ръце около врата му. Тя не искаше да го пуска. Не искаше друга жена в леглото му, в живота му и в сърцето му.

Едва не му каза, че би направила всичко, всичко, което той иска, само за да избере нея, но го обичаше твърде много, за да го лиши от възможността да сбъдне мечтите си. А Франи, не Катрин, беше част от тези мечти.

Той се откъсна, отстъпи назад, дишайки тежко в предутринната тишина.

— Сделката ни е завършена. Нищо друго не се изисква от вас.

Той се завъртя на пети и закри към каретата. Тя остана да гледа, докато кочияшът завъртя камшика, подкара конете и каретата затрополи напред. Когато вече не можеше да я вижда, Катрин влезе вътре.

След като затвори портата след себе си, болката от изгубената любов я застигна, Катрин се свлече на студената трева и заплака.

Нищо друго не се изисква от вас.

Тук беше сбъркал. Още нещо се изискваше от нея. Да оцелее, след като сърцето ѝ беше разбито.

ГЛАВА 22

Беше чудесен ден за седене в градината и Катрин се възползва от него, като нареди баща ѝ да бъде свален долу и настанен в шезлонг, а тя се настани в стол до него.

Беше минал почти месец, откакто Катрин и Клейборн гледаха как Евъндейл се качва на кораба за ада. Трябваше да може да спи добре, знаейки, че Уини и Уит са в безопасност завинаги. И не беше този проблемът, който не ѝ даваше мира, а тревогата за баща ѝ, чието здраве се влошаваше бързо.

И копнежът Клейборн да е до нея, за да облекчи бремето, което тежеше върху плещите ѝ.

Катрин проверяваше вестниците всяка сутрин, търсейки обявление за годежа му с мис Франи Дарлинг, но все още го нямаше. Нямаше значение. Щеше да се появи и щеше да е като нож в сърцето ѝ.

Една сутрин беше разказала на баща си за живота на граф Клейборн. Той изглежда беше заинтригуван от историята толкова, колкото и от „Оливър Туист“. Колкото и слаб да изглеждаше, тя подозираше, че е напълно наясно, че Клейборн е мъжът, в когото бе достатъчно глупава, за да се влюби. Но не видя укор в очите му.

Фокусът на живота ѝ се беше стеснил до баща ѝ и тя се наслаждаваше на компанията му, колкото можеше повече, защото беше сигурна, че това са последните му дни. Беше писала на брат си, умолявайки го да се върне у дома. Бог знаеше дали писмото ѝ го е намерило навреме.

Сега прочете последните думи от „Оливър Туист“ и много нежно затвори книгата. Усмихна се на баща си.

— И Оливър намерил дом. Доволна съм.

Той мигна бавно. Тя прокара пръсти през косата му.

— Но сърцето ми беше с Хитреца. Съжалявах, че е транспортиран. Чувам, че това е много суров живот, при все това подозирам, че има такива, които го заслужават.

Погледът му се отклони от нея и очите му сякаш се изпълниха с доволство. Тя погледна през рамо там, където той гледаше, почти очаквайки да види Стърлинг. Вместо това видя красива бяла лилия.

— Откъде се е появила? Не знаех, че градинарят ни е посадил лилии. И сезонът на цъфтежа им е преминал. — Тя отново се обърна към баща си. — Искаш ли да я откъсна за теб и да ти я донеса поблизо, за да можеш да ѝ се насладиш повече? Зная, че са ти любимите.

Той ѝ кимна много леко. Катрин се изправи, наведе се и целуна бузата му.

— Обичам те, папа. Веднага се връщам.

Тя отиде до масата, където държеше тънката ножица. Често отрязваше цветове, за да ги сподели с баща си. Донякъде не ѝ се искаше да отреже лилията, тъй като знаеше, че така тя ще увехне много скоро, но беше готова да направи всичко, за да донесе радост на баща си.

— Мисля, че това е най-съвършената лилия, която съм виждала — каза тя, обръщайки се към баща си. Сърцето ѝ прескочи и сълзи изпълниха очите ѝ. Тя разбра дори от това разстояние. И остана да се чуди дали наистина лилията беше привлякла погледа му, или беше нещо много по-божествено.

Тя се върна при него, целуна бузата му отново и коленичи до него.

— Ако знаех, че си отиваш, нямаше да те оставя да изминеш тази последна стъпка сам. Спи спокойно, папа! Твоето пътешествие приключи, а имам чувството, че моето едва започва.

* * *

Люк мислеше, че винаги е знаел какво става в Лондон, но след нощта, в която беше отишъл в Доджър и се беше изправил срещу Джайк, изглежда бе посветен в много повече. Фицсимънс трябваше да поръча по-голяма купа за масата във вестибюла, достатъчно голяма, за да побере всички покани, които Люк внезапно започна да получава — за балове, за вечери и за следобедни рецитали. Сякаш го интересуваше дали нечия дъщеря може да свири на пиано, или не. Хората вече го поздравяваха на улицата. Жените искаха мнението му за избора на

разни неща, които обмисляха да купят, когато той бе в магазина да избира подаръци за Франи.

И споделяха клюки.

Ето как той научи, че лейди Катрин Мабри е прекарала последния месец в усамотение с болния си баща. Също така в рамките на часове разбра кога херцогската титла премина в ръцете на своенравия ѝ брат.

Да не потърси Катрин, беше едно от най-трудните неща, които беше правил, но нямаше да рискува още повече репутацията ѝ. Носеха се слухове, че лейди Катрин Мабри е била забелязана в игралния дом на Доджър. Изобилстваха и противоречиви слухове — че това просто е била последната любовница на Клейборн, жена, която той толкова малко уважавал, че я обличал като слугиня. Люк никога не коментираше тези слухове, като се надяваше, че с времето ще бъдат забравени.

Маркърс го беше уверил, че това е най-добрият подход. Люк знаеше, че семейството им е изтърпяло достатъчно скандали и че братовчед му е експерт по това как да се ограничат щетите.

Но Люк не можеше да пренебрегне смъртта на баща ѝ.

Транспарантите бяха спуснати, когато пристигна в дома ѝ късно същата вечер. Икономът го отведе до гостната, където беше положен ковчегът. Катрин седеше на стол до него. Имаше няколко души. Той разпозна неколцина от лордовете и допусна, че другите са от семейството и изказваха почитанията си. Катрин беше облечена в черно, а лицето ѝ беше изпито. Стори му се, че е отслабнала.

Той осъзна колко труден е бил за нея последния месец и се прокле, че мислеше повече за очакванията на обществото, отколкото за нейните. В опита си да я защити, я беше разочаровал. Не беше изпитвал никога толкова дълбоко съжаление.

Тя се изправи, когато той пое двете ѝ ръце, облечени в ръкавиците, които ѝ подари.

— Милорд Клейборн, много мило от ваша страна да дойдете.

— Моите съболезнования за загубата ви. Зная, че баща ви означаваше много за вас.

Сълзи изпълниха очите ѝ.

— Той умря в градината си, заобиколен от цветята, които толкова обичаше.

— Подозирам, че вие сте били цветът, който той е обичал най-много.

Тя се изсмя тихо и бързо покри уста, когато тези, които ги заобикаляха, повдигнаха вежди.

— Милорд, не осъзнавах, че сте поет.

— Когато ситуацията го налага, мога да се държа подобаващо.

Той задържа погледа ѝ по-дълго, отколкото беше уместно. Не искаше да си тръгва, но знаеше, че етикетът го налага.

— Наистина, лорд Клейборн, благодаря ви, че дойдохте. Присъствието ви тук означава много за мен, отколкото можете да си представите.

— Иска ми се да можех да направя повече.

Тя се усмихна нежно. Нещо трябва да беше привлякло вниманието ѝ, защото тя се обърна. Очите ѝ се разшириха и тя пребледня, сякаш беше видяла призрака на баща си. Издърпа ръцете си от ръцете на Люк и се отдръпна от него.

— Стърлинг?

Люк се обърна и видя безупречно облечен мъж със сини очи, със суров поглед, да стои наблизко. Косата и гъстата му брада бяха тъмноруси, а бронзовият оттенък на кожата му показваше, че е мъж, свикнал да бъде навън.

С угълчето на окото си Люк видя главата на Катрин да се люшва назад, очите ѝ да се извъртат...

Докато тялото ѝ се отпускаше, той успя да я хване и я вдигна на ръце.

Мъжът пристъпи напред.

— Аз съм неин брат. Аз ще я взема.

— Напротив. Просто ми покажете стаята ѝ!

— Това, сър, би било неуместно.

— Не давам и пукната пара.

Люк се промъкна покрай него. В коридора намери слуга, когото прати да доведе Бил и друг, на когото нареди да му покаже стаята на Катрин. Усещаше краката си толкова слаби, че не беше сигурен дали ще успее да се качи по стълбите.

През всички тези седмици се беше старал да запази репутацията ѝ, а беше успял да унищожи всичко за няколко секунди.

Но нямаше значение. Беше важна само Катрин.

* * *

Катрин мислеше, че трябва да се срамува да я преглежда някой, когото познава, но доктор Грейвс имаше необичайната способност да я успокоява.

В един миг се движеше към Стърлинг, а в следващия беше в леглото си, вирайки се в балдахина. Сега почиваше в същото това легло, в халата, който Джени ѝ беше помогнала да облече.

— Лорд Клейборн настоя да бъдете прегледана — ѝ беше казала Джени.

Сякаш Клейборн имаше властта да издаде такова искане. О, тя съчувстваше на Франи. Жената несъмнено би намерила, че е невъзможно да живее с него.

Докато за Катрин беше напълно невъзможно да живее без него.

— Е? — попита Катрин, гледайки как доктор Грейвс прибира инструментите си в чантата.

— Припаднахте, което не е необичайно за някой, който скърби.

— И неочакваното пристигане на брат ми след толкова много години определено ме изненада силно — добави тя.

— Точно така, но подозирам, че припадъкът ви има повече общо със състоянието ви.

Катрин преглътна.

— Което е?

— Очаквате дете.

Тя затвори очи и несъзнателно притисна ръка към корема си. После отвори очи и срещна загрижения му поглед.

— Страхувах се, че е така — каза тя. — Не, това не е вярно. По-скоро се надявах да е така.

Той се облегна на колоната на леглото и скръсти ръце, вече не лекар, а приятел.

— Ще му кажете ли?

— Казвате го така, сякаш знаете кой е бащата.

— Имам подозрения. Той би искал да знае.

— Няма нужда да знае.

— Не мислите ли, че ще чуе?

О, щеше. Клейборн знаеше всичко, което включваше аристокрацията.

— Не и преди да се ожени. Ще направя всичко по силите си, за да скрия състоянието си, докато той се ожени.

Той кимна. Изправи се.

— Добре тогава.

— Обещайте да не му казвате!

— Няма. Въпреки че вероятно ще използва юмруците си върху мен, когато разбере. Като Джак, който скри истината от Люк.

— Мистър Доджър укриваше много голяма тайна.

— И мислите, че тази е по-малка?

— Няма да му откажа щастието с Франи.

— Както желаете.

Няколко минути след като той си отиде, на нея ѝ се прииска да го повика отново. Очевидно Стърлинг беше настоял Клейборн да приеме думите на доктор Грейвс, че скръбта е причина Катрин да припадне и беше отказал достъп на Клейборн до спалнята на Катрин. Винаги беше подозирала, че отсъствието на Стърлинг ѝ позволява свобода, която иначе не би имала. Просто не беше осъзнавала колко голяма беше тази свобода.

— Това беше изключителен спектакъл — каза Стърлинг, крачейки до леглото на Катрин.

Доктор Грейвс беше настоял тя да остане там поне до следващата сутрин.

— След всички тези години първите ти думи към мен са порицание? — попита тя обидена, наранена и ядосана.

— Боя се, че са заслужени, Катрин. Чух, че си била забелязана в игралния дом на Доджър. Че си танцувала с Клейборн и си се разхождала в градината с него. А сега и това? Да те отнесе до спалнята ти, сякаш е свикнал да го прави, когато му хрумне? Репутацията ти е съсипана.

— Да не казваш, че не си се забърквал в никаква беля, докато беше навън и се шляеше по света?

— Никой мъж няма да те вземе за съпруга.

— Което ме устройва чудесно, тъй като нямам намерение да взема никой мъж за съпруг.

— Ще се омъжиш. Аз ще се погрижа за това. Първото ми действие като граф Грейстоун ще бъде да ти осигуря подходящ съпруг.

— Не искам подходящ съпруг. — Тя искаше неподходящ. Клейборн. И ако не можеше да има него, нямаше да има никой.

— Не ме интересува какво искаш. Аз съм лорд и господар тук.

— Ти не си младият мъж, който беше, когато замина. Какво се е случило с теб?

— Няма да говорим за това сега. Тук сме, за да обсъждаме теб и отвратителното ти поведение.

Ако внезапно не се беше почувствала отново замаяна, щеше да скочи от леглото и да го зашлеви. Вместо това се принуди да остане спокойна и се облегна на възглавницата.

— Татко е мъртъв.

— Напълно съм наясно с това.

— Но ние не се опитваме да се утешим взаимно?

— Всеки от нас скърби по собствен начин.

— Ти скърбиш ли, Стърлинг?

Той не направи нищо, само стисна зъби.

— Къде беше през всичките тези години? — попита тя.

— Това не е твоя работа.

— Как успя да чуеш всички тези слухове за толкова кратко време? Откога си в Лондон?

Той внезапно сякаш се почувства много неудобно.

— От известно време.

— И не дойде да видиш татко?

— Между нас имаше много неща, които ти не би разбрала, Катрин. И никое от тях не засяга теб.

— Но ти си мой брат.

— Ето защо ще се погрижа да се омъжиш.

Тя сграбчи близката възглавница и я хвърли по него.

— Няма да се омъжа за мъж, когото ти избереш.

— Тогава имаш шест месеца да избереш сама, преди да го направя вместо теб.

Той излезе от стаята, без дори да погледне назад.

Катрин се тръшна обратно на леглото и изруга. Кой, по дяволите, беше този мъж? Изглеждаше немислимо това да е нейният мил, щедър брат.

ГЛАВА 23

— Колко сме печални в траурните ни тоалети — каза Уини.

Двете с Катрин седяха в градината на Уини, облечени в черно, както беше подходящо за положението им — едната вдовица, а другата скърбяща за загубата на баща си.

— Въпреки че си в траур, ти изглеждаш доста весела — каза Катрин.

Уини се усмихна потайно.

— Понякога говоря с доктор Грейвс и мисля, че той се опитва да събере средства, за да изгради болница.

— О, това би било чудесно и би ти дало нещо, което да ангажира времето ти.

— Точно това мислех. Той е доста мил мъж, въпреки че е обикновен, а и не мисля, че някога бих се омъжила отново. Смятам, че ти имаш право. Да си независима, да правиш каквото ти харесва, а не да бъдеш притискана от съпруг.

Всичко това изглеждаше чудесно по принцип, но на практика Катрин прекарваше твърде много време в мисли за Клейборн.

Сякаш знаейки къде са се отнесли мислите на Катрин, Уини каза:

— От достоверен източник научих, че мистър Маркъс Лангдън е оттеглил претенцията си за именията от съда.

— Той нямаше да спечели. Клейборн е законният наследник.

— Така казват хората. Чух, че дори са му били пратени покани за различни събития. И се носи слух, че мистър Лангдън е забелязан в компанията на Клейборн неколkokратно. Смеели се, сякаш са най-добри приятели. Това не е ли странен обрат на събитията?

— Клейборн може да бъде доста чаровен, когато реши. А и те все пак са братовчеди.

— Чух също, че мистър Лангдън се грижи за някои от бизнес интересите на Клейборн и доходът за услугите му е повече от пет хиляди на година.

Да, Катрин знаеше, че Клейборн е много щедър.

— За вдовица, която не се предполага да излиза, ти определено наваксваш с клюките — каза тя кисело.

— Имам посетители понякога. Лейди Шарлот се отби вчера. Тя очаква да бъде сгодена преди сезонът да свърши.

— Мислех, че иска съпруг с титла.

— Предполагам, че ще се примири и с богат без титла.

Катрин се засмя весело, наслаждавайки се извънредно много на компанията на Уини. Уини беше почти толкова жизнена, колкото когато беше момиче и двете с Катрин бяха представени в обществото.

— Брат ти установи ли се като херцог? — попита Уини.

— О, да. Въпреки че бях забравила колко сериозен може да бъде. Все още не ми е простил всички скандални клюки, които предизвиках, поради което трудно общуваме.

— Мога да си представя.

— Можеш ли? — Тя се наведе през масата и хвана отпуснатата до чашата за чай ръка на Уини. — Тогава ще разбереш защо не мога да остана.

— Какво имаш предвид?

— Реших да замина за Америка.

— На почивка?

— Не. До края на живота ми.

Уини изглеждаше ужасена.

— Не, не можеш! Какво ще правя без теб тук?

— Ти си по-силна, отколкото осъзнаваш, Уини, и ще го разбереш много по-бързо, ако не съм тук.

— Но Америка... това е толкова далеч! Какво ще правиш там?

— Не съм сигурна. Предполагам, че ще трябва да си намеря някакво занимание. Но татко ми остави малка сума пари, които не са част от наследството. Ако ги инвестирам и живея пестеливо, мисля, че ще мога да се справя.

— Остани тук! Можеш да живееш при мен. Две сами жени...

— Не мога, Уини.

— Защо?

Имаше толкова много причини. Но само една беше истински важна. Тя стисна ръката на Уини.

— Чакам дете.

Очите на Уини се опулиха и челюстта ѝ висна.

— Мили боже, не! Катрин, ти не си омъжена.

— Повярвай ми, напълно съм наясно с това. — Но все пак се усмихна, неспособна да сдържи радостта и вълнението си.

— Кой е бащата? Боже мой! Не е Клейборн, нали? О, той е!

Уини задаваше въпроси и им отговаряше, без да даде възможност на Катрин да се обади.

— И подлецът няма да се ожени за теб?

— Той не знае. А дори да знаеше, обича друга.

— Няма значение кого обича. Той ти е донесъл този срам...

— Не чувствам никакъв срам, Уини. Искам това дете. Искам го отчаяно.

— Но то ще бъде копеле.

Катрин поклати бързо глава.

— Никой няма нужда да знае. Ще нося пръстена на майка ми. Ще казвам на хората, че съм вдовица и че съпругът ми е умрял в железопътна катастрофа. Бог знае, че имахме достатъчно такива напоследък.

— Изглежда си го обмислила.

Всяка нощ, сама в леглото си, копнееща за Клейборн до себе си, тя правеше планове за всичко, което би направила, за да защити сина си, да му даде по-добър живот, отколкото беше имал баща му. Тя изобщо не се съмняваше, че носи момче.

Беше научила много онази нощ в библиотеката на Клейборн, когато беше станала част от кръга разбойници, които планираха как да уредят смъртта на Евъндейл. Тя знаеше при кого да отиде, ако трябва да бъдат фалшифицирани документи. Не се съмняваше, че може да се сдобие със свидетелство за брак, както и с такова за смърт. Тя кимна.

— Да. Мислих много и няма да бъда разубедена.

— Не бих могла да имам твоя кураж.

— О, Уини! Не съм сигурна, че е толкова кураж, колкото любов — любов към детето ми и любов към баща му.

* * *

Люк не беше виждал Франи от нощта, когато бяха уредили да пратят Евъндейл на веселото му пътешествие. Беше странно колко

рядко беше мислил за нея през тези толкова много седмици и колко често беше мислил за Катрин. Бил го беше уверил, че Катрин е добре, но Люк все още беше преследван от станалото. След всичко, което беше преживяла, защо би припаднала при вида на брат си? Завръщането му изглеждаше маловажно, съпоставено с моментите, в които беше рискувала да изгуби живота си.

Това го озадачаваше и занимаваше мислите му, докато чакаше пристигането на Франи близо до сиропиталището. Сградата беше завършена. Тя му беше изпратила бележка и го беше помолила да се срещнат тук. Искаше да го разведе. Той предполагаше, че този миг, днес, би предоставил идеалната възможност да я помоли да се омъжи за него. Детският дом беше нейната изпълнена мечта, а бракът с нея винаги е бил неговата най-нежна мечта. Изглеждаше подходящо да ѝ предложи тук днес.

Забеляза файтона и се загледа как спира близо до сградата. Кочияшът помогна на Франи да слезе. Люк приближи и му плати.

Нито той, нито Франи проговориха, докато файтонът не се отдалечи.

— Изглеждаш чудесно — каза Люк. И наистина изглеждаше така. В нея се усещаше щастие и радост. Под ръководството на Катрин беше добила самоувереност. Самоувереност да стане негова съпруга.

— Благодаря — каза тя тихо. — Вече не идваш в Доджърс.

— Бях зает.

Тя му хвърли поглед, който казваше, че може да различи лъжата, когато я чуе.

— Кой сме ние, за да съдим какво би направил всеки от нас, за да се защити? — попита тя. — Той знаеше, че ако ти разбереш истината, ще загуби твоето приятелство, а то беше много по-важно за него от всичко останало. Не можеш да си представиш колко страда напоследък.

— Обичаш ли го, Франи?

Тя изглеждаше изненадана.

— Обичам всички момчета на Фейгън.

Той не се съмняваше в истината на тези думи. Беше се грижила като майка за всички тях, въпреки че беше по-млада от повечето.

— Знаеш какво е да живееш, както живяхме ние, да имаш толкова малко — каза тя. — Всички ние имаме нашите тайни. Никой

не е напълно честен с другите.

— Дори ти?

— Особено аз. Но Джак...

Омръзваше му да обсъждат Джак и тя да го защитава.

— Накрая ще му простя, Франи. Но още не съм готов.

Тя кимна.

— Добре тогава. Искаш ли да видиш дома?

— Много.

Тя хвана ръката му и го поведе към сградата. Влизаше се в огромна стая със стълби, водещи нагоре към другите етажи.

— Децата ще спят там горе. Три етажа. — Тя стисна ръката му. — Представяш ли си за колко много деца ще можем да се грижим?

— За доста, предполагам.

Имаше класни стаи, трапезария, стая за четене. Всичко от най-добро качество. Здравно. Добре направено. Без нейно знание той беше платил доста повече, отколкото тя планираше да инвестира, за да е сигурен, че всичко ще е качествено.

Тя го поведе през кухнята към градината. Ограда обикаляше обширен район.

— Децата ще играят тук — каза тя. — Ще бъдат в безопасност.

— Кога планираш да започнеш да водиш деца тук?

— След като получа мебелите.

— Поръчай каквото искаш! Аз ще платя.

— Ти направи твърде много...

— Франи, моля те! Просто го направи!

— Ти си твърде мил с мен, Люк. Винаги си ми давал всичко. — Тя протегна ръка и прокара пръсти по брадичката му. — Винаги си бил най-добрият от нас.

— Не е вярно. Бях само много различен. Родителите ми ме бяха научили да различавам правилно от грешно. За мен никога не е било игра.

Тя прокара пръсти по косата му.

— Винаги си бил специален за мен. От самото начало. Винаги съм знаела, че ще ме защитиш. Просто имаше нещо в теб.

Той пое ръката ѝ и я задържа между своите.

— Обожавам те, Франи. Знаеш това. Винаги съм те обожавал.

Тя го дари с усмивка, която винаги го стопляше, но не беше такава, която да подкоси краката му. Би могъл да убие, за да запази тази усмивка на лицето ѝ. Но за да запази усмивката на Катрин, би умрял с готовност.

— Но обичаш Катрин — каза тихо Франи.

Той се почувства така, сякаш е бил зашлевен, но в същото време го заля облекчение. Да, това беше най-подходящата обстановка да помоли Франи да се омъжи за него, но не искаше да се възползва.

— Откъде знаеш?

— Ако можеше да видиш начина, по който я гледаш. Винаги си пазил емоциите си толкова добре, но любовта, която изпитваш към нея, не може да бъде скрита. Ако някой мъж някога ме погледне така, както ти нея, не се съмнявам, че ще се омъжа за него, дори да е крал.

Той пое ръката ѝ и целуна пръстите ѝ.

— Прости ми, Франи, но след всички тези седмици, през които настоявах да научиш всичко необходимо, за да бъдеш моя съпруга, не мога да се ожена за теб.

— Никога не съм мислила, че ще можеш. Или че трябва. Аз също те обожавам, но както сестра обича брат.

— Не исках да се влюбвам в нея. Но ти си права. Влюбих се. Ужасява ме мисълта, че я обичам толкова много.

— Подозирам, че ужасява и нея. Тя знае ли как се чувстваш?

— Не, Боже, не! Ами ако ме отблъсне? Не знам как ще живея с това.

— Ти си страхливец.

Той се засмя тихо и стисна ръката ѝ. Колко пъти Катрин му беше посочвала същия недостатък?

— Когато става дума за сърцето, да.

— Тя няма да чака вечно, Люк.

— Зная, но се боя, че съм недостоен за нея.

— Ако бях някоя дребнава жена, щях да се обидя. Смяташ себе си за достатъчно достоен за мен.

Той се ухили.

— Нямах намерение да прозвучи така. Знаеш ли, че се мъчих цяла година, преди да поискам твоята ръка?

— Не чакай толкова дълго, за да поискаш нейната! Ако наистина я искаш, не чакай и ден!

* * *

Катрин мина през предната врата със смесени чувства. Беше развълнувана, че ще пътува до Америка и тъжна, че ще напусне Англия. Но беше купила билета си тази сутрин. Щеше да замине от Ливърпул и да пристигне в Ню Йорк за няколко седмици. Там щеше да потърси квартира. Изглежда много англичани бяха започнали да емигрират в Америка. Тя нямаше да е сама и щяха да си помагат един на друг.

Свали шапката и ръкавиците си и постави чантата си (със скъпоценния билет вътре, заедно с документите, които Франи беше подготвила за нея) на масата във вестибюла.

— А, ето те! — каза Стърлинг, излизайки от коридора. — Имаш посетител. Чака те в библиотеката.

— Кой е?

— Клейборн.

Сърцето на Катрин заблъска в гърдите ѝ.

— Какво прави той тук?

— Очевидно иска да те види. Чака те два часа. Какво правеше навън?

— Не ти дължа отчет за действията си. — Тя тръгна по коридора, а Стърлинг тръгна след нея. Тя спря и се обърна към него. — Нито се нуждая да ме придружаваш, когато говоря с Клейборн.

— Една жена не влиза в стая с джентълмен сама.

— Стърлинг, докато ти се наслаждаваше на пътуванията си, прекарах доста време сама с Клейборн. Не се нуждая от теб, да надзираваш срещата ни. Уверявам те, че няма причина за тревога. Той ще бъде съвършен джентълмен.

Той погледна към вратата, където слугата чакаше, после погледна към нея.

— Катрин, знам, че не бях най-добрият брат, но съм решен да поема отговорностите си по-сериозно.

Ако ги поемеше още малко по-сериозно, щеше да се озове заключена в кула.

— Няма нужда. Напълно способна съм да се грижа за себе си. Затова, моля те, не ни безпокой!

Остави го да стои там и мина през вратата, която слугата беше отворил. Припомни си онази първа нощ в библиотеката на Клейборн, само че сега той стоеше до прозореца и стаята беше изпълнена с топлината на слънцето, вместо с прохладата на полунощните сенки.

— Милорд Клейборн, толкова мило от ваша страна да ме посетите.

— Толкова официалности, след всичко, което сме споделили? — В тона му нямаше нищо подигравателно, по-скоро беше несъмнено чувствен.

Само мисълта за всичко, което бяха споделили, накара тялото ѝ да се сгорещи и тя помисли, че има опасност отново да припадне. Той изглеждаше невероятно и беше облечен толкова официално. Красив като грях. Сърцето ѝ пърхаше от близостта му, а ръцете ѝ искаха да се пресегнат към него. Щеше да ѝ липсва ужасно, но винаги щеше да има и да пази скъпоценния спомен за времето им заедно, който той неволно ѝ беше дал.

— Как е Франи? — попита тя. Думите ѝ излизаха бързо и тя горещо се надяваше той да си тръгне, преди тя да се разчувства. Въпреки че беше видяла Франи едва тази сутрин, тя не искаше да повдига съмненията му, като не попита.

— Тя е добре. Видях я тази сутрин, всъщност.

— Поиска ли ръката ѝ най-накрая?

Той бавно поклати глава.

— Извиних ѝ се.

— За какво? Не си ѝ казал какво стана между нас...

— Не.

С хищническа походка, която тя беше свикнала да свързва с него, той приближи към нея.

— Извиних се, защото направих всичко по силите си да я убедя да стане моя съпруга, щях да направя всичко, за да я имам като моя съпруга, но внезапно осъзнах, че не бих могъл да се ожения за нея, че трябва да се ожения за теб.

Сърцето ѝ биеше в гърдите.

— Защо? — Преди той да може да отговори, тя прозря истината. — Проклети да са! Казаха ти, нали? Не исках това. Аз не...

— Какво? Кой? За какво говориш?

— Доктор Грейвс и Уини. Те се противопоставяха на плановете ми от самото начало. Но не е честно към теб, само защото чакам дете...

— Какво? — Клейборн хвана ръката ѝ, дръпна я по-близо и застана над нея — той беше много ядосан.

На Катрин ѝ хрумна, че може би точно така се е чувствал Давид, когато се е изправил пред Голиат.

— Боже мой, те не са ти казали.

— Ти чакаш дете? — попита той, сякаш това, което беше казала най-последно му беше направило впечатление. Погледът се насочи към корема ѝ. Състоянието ѝ още не беше видно. Той плъзна пръсти по корема ѝ благоговейно. Погледна я в очите и попита: — Защо не ми каза? Заради онова, което ти казах първата нощ в библиотеката, че няма да ти върна порядъчността, ако ти направя дете ли?

— Не, не. — Тя се пресегна към него със сълзи в очите и пое обичното му лице в ръцете си. Погледна го продължително, за да няма съмнение той, че тя говори истината. — Не ти казах, защото знаех, че щеше да постъпиш правилно спрямо мен и по този начин щеше да пожертваш собствената си мечта. Щеше да се ожениш за мен и щеше да се откажеш от Франи, от жената, която обичаш повече от самия живот. А аз те обичам твърде много...

Внезапно се озова притисната към него, устата му поглъщаше нейната, ръката му се зарови в косата ѝ, пръскайки фибите и тежки кичури се развяха около нея.

Той откъсна устни от нейните.

— Обичам те! Обожавам Франи, но теб обичам отчаяно, Катрин. Ти си храбра, дръзка и ме предизвикваш на всяка крачка. Готова си да рискуваш всичко за тези, които обичаш. Готовността ти да се жертваш не познава граници. Аз съм недостоеен за теб, но ако се омъжиш за мен, ще се постарая никога да не съжаляваш.

От искреното му обяснение по бузите ѝ потекоха сълзи.

— Ти си най-достойният мъж, когото познавам. Имаш нещо от дявола в себе си и нещо от светец, но си всичко, което някога бих могла да желая от мъж, от съпруг. Отговорът е да. С радост ще се омъжа за теб.

Той отново я целуваше и тя усети огъня, който се разгаряше между тях. Чудеше се дали би могла да го заведе тайно в спалнята си,

за да му даде подходящ отговор.

Вратата внезапно се отвори рязко. Катрин просто погледна през рамо и видя Стърлинг да стои там, ръцете му бяха скръстени на гърдите, а изражението му беше заплашително.

— Катрин, ти ме увери, че мерзавецът няма да се възползва. Уверявам ви, сър, че ще се планира сватба.

Катрин погледна Клейборн. Той ѝ се усмихна.

— Ще бъде уредена — обеща той.

ГЛАВА 24

Беше доста след полунощ, когато Люк влезе в познатия коридор на Доджър. Той и приятелите му бяха играли покер, бяха пили, бяха общували тук. Донякъде беше като в дома на Фейгън, само че по-изискан, по-чист и миришеше по-добре.

Люк спря при отворената врата, която водеше в светилището на Джак. Не беше изненадан да го намери седнал зад бюрото, да преглежда книгите си, не толкова за да проверява сметките на Франи, колкото да се наслади на всичко, което е спечелил. Джак обичаше монетите си повече от всеки друг.

Люк прочисти гърлото си. Джак погледна нагоре и за миг Люк помисли, че вижда радост в очите му, преди той да скрие емоциите си.

— Не си се отбивал от известно време — каза Джак, облягайки се нахално в стола си.

— Нямах желание да бъда тук.

— Не мога да те обвиня за това. Какво те води тук тази нощ?

— Помолих лейди Катрин Мабри да се омъжи за мен. Тя се съгласи да ме удостои с честта да бъда неин съпруг.

Очите на Джак се разшириха леко, преди да върне контрола върху емоциите си. Не беше в неговия стил да разкрива толкова много, а сега го беше направил... два пъти.

— Мислех, че обичаш Франи.

— Обичам я. Но обичам Катрин по-дълбоко и по-различно. — Беше осъзнал, че това, което изпитваше към Франи, беше любовта на момче към момиче, а това, което чувстваше към Катрин, беше любовта на мъж към жена. Наистина беше мислил да отведе Франи в леглото, но никога не беше чувствал някакъв огън, вероятно защото никога не беше размишлявал върху нещо друго, отвъд това да спят заедно, сгушени един до друг, както бяха спали като деца. Но когато ставаше дума за Катрин, едва ли можеше да изкара и петнайсет минути, без да помисли как да се озове в леглото с нея, а спането рядко беше в ума му.

Но не можеше да обсъжда тези мисли с Джак. Имаше една част от сърцето и от душата му, която може би никога повече нямаше да може да довери на дългогодишния си приятел.

— Проклятие! — измърмори Джак.

Люк вдигна вежда.

— Това изглежда странна реакция. Дори от теб.

— Трябва да построя на Бил болница. Залагахме. — Той поклати глава. — Няма значение. Поздравления! Ще прием ли за това? — той стана и посегна за бутилка.

— Не.

Джак го погледна.

— Не пия много напоследък.

— Аз пия. — Джак наля уиски в чашата и я вдигна високо. — За твоето здраве и щастие, както и за Катрин!

Пресуши съдържанието на чашата на един дъх.

Люк си спомни, че Джак беше този, който за първи път го беше запознал с вкуса на уиски, ром и джин. Джак го беше научил как да мами на карти, как да пребърква джобове, без да бъде хванат. Джак го беше уверил, че всичко ще бъде наред, когато го беше намерил като малко уплашено момче да се крие в уличката, и му беше обещал, че няма да позволи на никой да го нарани. Въпреки недостатъците си, каквито имаше много, Джак никога не беше изоставял Люк. Никога.

— Дойдох да те помоля да застанеш до мен пред олтара — каза Люк тихо, — когато с Катрин се оженим след две седмици.

Джак се ухили.

— Ти си лорд. Трябва да помолиш Чесни или Милнър.

— Не съм приятел с Чесни, нито с Милнър. Не бих рискувал живота си за тях, нито те за мен.

Джак отклони поглед, а гласът му беше наситен с емоция, когато накрая заговори.

— Да застана до теб, ще бъде най-голямата чест в живота ми.

— Винаги си бил до мен, Джак.

Джак погледна отново към него и кимна рязко.

— Каква двойка бяхме само, а?

— Твърде арогантна понякога.

— Защото бяхме твърде добри и твърде умни — той се засмя тихо. — Е, освен когато ни хванаха, разбира се.

Люк влезе в стаята.

— Смятам, че ще се възползвам от това питие.

Джак наля питие в две чаши. Люк вдигна своята и вдигна на здравица:

— За Фейгън, който ни научи да оцеляваме на улицата!

— И за дядо ти — каза Джак сериозно, — за това, че се опита да ни направи джентълмени, въпреки че се провали ужасно с някои от нас, боя се.

Люк усети познатия болезнен възел в гърдите, близо до сърцето, когато помисли за стария джентълмен. Вдигна чашата си високо.

— За дядо ми!

* * *

В деня, в който се ожениха, валя. Но на Катрин не ѝ пукаше. Тя носеше достатъчно щастие и радост в душата си и дори да валеше до края на живота им, щяха винаги да познават слънцето. Тъй като тя и Стърлинг още бяха в траур заради загубата на баща им, а Уини заради смъртта на Евъндейл и етикетът забраняваше вдовици да посещават сватби, Катрин настоя церемонията да бъде малка и да се състои в параклис.

Клейборн не би позволил нещо да ѝ бъде отказано. Катрин винаги се беше наслаждавала на независимостта си и се утешаваше да знае, че той никога няма да се опита да я задуши. Напротив, тя подозираше, че той също се наслаждава на нейната свобода.

Въпреки лошото време присъстваха неколцина благородници, по-скоро от любопитство, отколкото от добри чувства. Маркъс Лангдън беше там, майка му забележимо липсваше. Франи стоеше до Катрин, тъй като Уини не можеше да го направи заради траура. Джак стоеше до Люк. Катрин беше доволна, че се бяха сдобрили, въпреки че Люк го беше направил с някои опасения.

Но това, което най-много я изненада, беше името, което чу, когато епископът попита Люк:

— Ти, Лушън Оливър Лангдън, пети граф Клейборн...

Оливър.

Задържайки погледа му, докато той ѝ се кълнеше във вярност, тя се зачуди колко от детството му е описано в историята, която наскоро беше чела на баща си. Изглеждаше невероятно, но не и невъзможно. Но това беше загадка за друг ден.

Днес тя се радваше на любовта му, която виждаше отразена в очите му. Те бяха прозорци на душа, която тя виждаше толкова ясно. Душа, която някога беше тъжна, а сега светеше ярко с обещание за щастливо бъдеще. Катрин беше поразена от мисълта колко много го обича и колко много той обича нея.

Бяха преминали заедно през ада. Тя знаеше, че независимо какви предизвикателства ще им предложи животът, те щяха да ги приемат или да ги преодолеят, но никога нямаше да бъдат победени.

* * *

По-късно същата вечер Катрин седеше пред тоалетката си, облечена с бял кашмирен халат, сложно бродиран с розови рози. Четкаше косата си и слушаше напрегнато звуците, които нейният съпруг издаваше, докато се приготвяше за лягане. Нейният съпруг. Едва не се разсмя. Единственото, което никога не беше мислила, че ще придобие и никога не бе мислила, че ще иска да придобие. Единственото, без което сега знаеше, че вече няма да може да живее.

Вратата, която водеше от неговата спалня в нейната, се отвори и той влезе. Сребристосивите му очи светеха в очакване и приличаха на скъпоценни камъни. Тя се вдигна и застана срещу него. Този път той беше дошъл при нея и тя изпитваше невероятно удоволствие от тази мисъл.

Все още вървеше към нея, когато протегна ръце и обхвана лицето ѝ в големите си длани. Той я целуна страстно. Не бяха заедно от седмици, и тялото ѝ вече се гореше от желание по него.

Той плъзна длани по шията ѝ, докато се отдръпваше. Започна да разкопчава копчетата на халата ѝ.

— Би трябвало да те сложа на коляното си за това, че не ми каза, че носиш детето ни, още щом си разбрала, и да те напляскам.

Тя го изгледа дръзко.

— Надявах се да го направиш.

Радостният ѝ смях отекна в стаята. Тя никога не беше го виждала да се усмихва толкова сърдечно и можеше само да се надява, че тази усмивка е само първата от много.

— Наистина те обичам, Катрин Лангдън, графиня Клейборн. С цялото си сърце и с това, което е останало от душата ми.

Той изхлузи нощницата от раменете ѝ и тя се плъзна надолу по тялото ѝ. Вдигна Катрин на ръце, отнесе я до леглото и я положи на него.

— Претърколи се по корем!

Сбърчила вежди, тя се взря в него.

— Защо?

— Няма да рискувам да те сложа на коляно в сегашното ти състояние, но наистина възнамерявам да целуна голото ти дупе.

И той я целуна. Езикът му се движеше по кожата ѝ. Той целуна сгъвката на коленете ѝ и бедрата ѝ. Прокара устни по гръбнака ѝ. Беше божествено. Наистина божествено. И нечестно. Нечестно, защото в тази позиция тя не можеше да го докосва.

Катрин се претърколи, обви ръце около врата му и го придърпа към себе си. Мислеше, че никога няма да се насити на това да го докосва и той да докосва нея. Сякаш знаеха всичко, дори когато правеха открития един за друг.

Той имаше гъдел под мишниците и трепваше, ако пръстите ѝ приближат. Тя имаше гъдел от вътрешната страна на бедрата и се смееше, когато той прокараше пръсти по тях.

Те се дразнеха, довеждайки се все по-близо до онзи момент, в който светът избледнява и не остава нищо друго, освен тях двамата. Само за да се отдръпнат и да започнат танца на прелъстяването отново.

Струваше ѝ се, че ще полудее от желание и започна да го подканя да побърза.

— Сега! — изстена тя. — Сега! Искам те сега!

Той се издигна над нея и потъна страстно в нея. Бяха толкова разгорещени и отдадени на удоволствието. Не остана нищо...

Нищо, освен тях двамата.

ЕПИЛОГ

ОТ ДНЕВНИКА НА ЛУШЪН ЛАНГДЪН, ГРАФ КЛЕЙБОРН

Казват, че родителите ми са били убити на лондонските улици от банда главорези. Знам, че това не е истина. Те бяха убити от брата на баща ми, от моя чичо. А съдбата по нейните тайнствени пътища избра моята ръка да въздаде отмъщение.

Спомените ми бавно започнаха да изплуват от мрачните сенки, където бяха заточени за толкова дълго.

Спомням си как стоя до баща ми край езерото. Той беше много по-висок от мен. Струваше ми се като великан. Но винаги ме караше да се чувствам в безопасност и сега се стремя да дам на собствените ми деца това чувство на благополучие.

И старият джентълмен. Сега го познавам като мой дядо и мисля за него с нарастваща обич. Съжалявам, че не бях сигурен в мястото си до него, докато беше жив. Съжалявам още повече за това, че той беше наясно с опасенията ми.

Но знам, че той никога не се усъмни в мен и ще направя всичко по силите си, за да докажа, че доверието му не е било неоправдано.

Когато бях малък, той ме слагаше в скута си, държеше ме близо до себе си и ми разказваше приказки за предшествениците ми. В слънчевите утрини вървахме заедно през полето. Аз сгушвах моята малка ръка в неговата огромна длан и той ме учеше да бера цветя, за да ги отнеса на майка ми.

Майка ми. Вече я виждам толкова ясно. Тя имаше най-милата усмивка. Помня как ме завиваше вечер в леглото и ми прошепваше, че ще стана изключителен граф.

Съпругата ми ме уверява, че е така, че съм изпълнил предсказанието ѝ, но тя е доста предубедена. Обича ме, въпреки недостатъците ми. Или може би заради тях.

Приятелството ми с Джак остана накърнено. Искам да вярвам, че е бил заблуден, но той винаги е бил твърде умен, за да се хване на хитростта на някой друг. И така добавихме още едно нещо във връзката си, за което никога не говорим. Понякога мисля, че ще се прекършим под тежестта му, но в тези случаи трябва само да погледна към съпругата си, за да намеря сили да продължа. Решен съм да бъда достоен за нея, а това изисква да съм много по-силен и по-добър, отколкото някога планирах да бъда.

Виждаме Франи понякога. Не толкова често, колкото би ни се искало, за съжаление. Тя накрая се омъжи, но това е нейната история.

Скъпата Франи. Милата Франи.

Тя винаги ще остане любовта на моята младост, тази, заради която продадох душата си на дявола. Но Катрин, възлюбената ми Катрин, винаги ще бъде в центъра на сърцето ми, тази, която в последния час няма да позволи на дявола да ме вземе.

Издание:

Автор: Лорейн Хийт

Заглавие: В леглото на дявола

Преводач: Ирина Ценкова

Година на превод: 2015

Език, от който е преведено: английски

Издание: първо (не е указано)

Издател: Уо; Егмонт България ЕАД

Град на издателя: София

Година на издаване: 2015

Тип: роман

Националност: американска (не е указано)

Печатница: „Инвестпрес“ АД, София, 2015

Редактор: Надя Калъчева

Коректор: Надя Калъчева

ISBN: 975-954-27-1375-4

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/6809>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.